

Hồng Kim

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 1

Ngồi nhâm nhi tách cà phê bốc khói, chuyện trò đủ chuyện không đâu vào đâu. Bỗng dung Khiết Văn rủ Hà Chương:

-Về Đà Lat nghĩ mát với tao đi mây !

Hồ sơ xin việc đã gửi nhiều nơi. Trong khi chờ đợi Hà Chương thấy nhàn rồi buồn chán lạ thường. Khiết Văn còn đi đi về về giữa Đà Lat và Sài Gòn còn Hà Chương chỉ mãi quần quanh thành phố, làm linh tinh cho hết ngày giờ.

Vì thế khi nghe Khiết Văn rủ Hà Chương gặt đầu hưởng ứng ngay:

-Còn gì bằng, sẵn dịp làm một chuyến du lịch luôn.

Khiết Văn than van:

-Về Đà Lat ngao du xem sao? Ở đây chờ nhận việc chán quá!

Hà Chương ngó Khiết Văn.

-Tao như mày về Bảo Lộc làm ở cơ sở sản xuất trà của gia đình cho rồi.

Khiết Văn nhún vai kêu lên:

-Ồi trời làm ở đó có gì vui thích?

-Chứ ở đây mới vui thích?

Khiết Văn lên giọng giải thích :

-Ở thành phố nè! Ai cũng kéo nhau lên đây tìm việc, mình lại bỏ về quê nhà

sao ?

Hà Chương phát biểu:

-Ở đâu cũng vậy?

Khiết Văn không chịu:

-Sao cũng vậy? Ở thành phố vui tươi, nhộn nhịp, hấp dẫn hơn nhiều.

Hà Chương cười bảo:

Tao thấy ở Đà Lạt cũng vui vẻ Thành phố du lịch rất hấp dẫn mà!

-Khiết Văn nhận định:

- Đà Lạt thanh thoát đến tham quan thì thấy lý thú, hấp dẫn chứ ở luôn buồn chán lắm.

Hà Chương châm chọc:

-Vậy ra mày vẫn còn ham vui?

-Tao ở đâu cũng được.

Khiết Văn lại rữ:

-Hay mày về Bảo Lộc làm việc với tao đi!

Hà Chương đáp lửng lơ:

- Để xem! Biết đâu...

-Về đó mày sẽ sấy trà

-Uống trà thì có. Báo hại ghiền như mấy ông cụ.

Làm sao uống nổi. Sấy riết mày ngán luôn đó.

Hà Chương hỏi vui:

-Mày sợ ngán trà nên ngán làm luôn hả?

Khiết Văn phân trần:

-Tao học kiến trúc mà mày bảo về làm trà với ông già. Ở Bảo lộc téo ngoe quá!

-Sao mày xúi tao?

-Thấy mày hạp...

-Hạp gì? Tao cũng phải chọn công việc đúng với ngành mình học chứ.

-Vậy thì cứ chờ !

-Chờ và chán...

Khiết Văn nhắc:

-Chân thì đi! Thôi về chuẩn bị sáng đi sớm nghe!

Thế là Hà Chương khăn gói lên Đà Lat cùng Khiết Văn. Xe chạy bỏ lại thành phố đầy người, đầy bụi, đầy những âm thanh ồn ào...

Đà Lat thơ mộng tươi mát hiện ra. Đà Lat đẹp yêu kiều như cô thiếu nữ tròn xuân sắc. Đà Lat bàng bạc sương mùa, bàng bạc cây xanh. Những hàng thông biêng biếc vi vu, vi vu reo hoài trong gió...

Đã bắt đầu lạnh rồi. Đặt chân đến Đà Lat, Hà Chương có một cảm giác nao nao...

Ngồi trong xe, Khiết Văn thực tay vào hông Hà Chương:

-Mày là con trai thành phố...

-Thì về Đà Lat tha hồ mà mơ mộng.

-Bộ Ở thành phố không biết mơ mộng sao?

-Không !

Khiết Văn buông gọn rồi đưa tay chỉ bên ngoài và cất giọng giải thích:

- Ở thành phố trần trụi quá, còn Đà Lat, mày xem kìa thiên nhiên óng ả xanh tươi, có cây hoa lá đủ màu sắc, có thác chảy, thông reo, có rừng rì rào cho mày mộng mơ bay bổng.

Hà Chương chọn lại Khiết Văn :

-Còn mày, con trai Đà Lat chắc mơ mộng đủ lắm?

Khiết Văn nháy nháy mắt với Hà Chương:

-Có người cùng mơ mới thích hơn.

-Thì hãy đi tìm!

-Khổ nỗi tìm hoài mà chẳng được,Hà Chương nhún vai vẻ không tin:

-Mày mà tìm không được?

-Có tìm được ai đâu?

-Thế ai mà mày hò hẹn đi quán xá, đi phố suốt ngày vậy?

-Bạn bè thôi!

-Bạn bè mà vẫn không chọn được một đối tượng để cùng mơ mộng hả?

Khiết Văn phẩy tay:

-Thôi đừng phóng vấn tao nữa! Còn

mày thì sao?

Hà Chương đáp khể khàng:

-Tao chưa có nghề nghiệp. Còn long nhong.

-Chưa có nghề nghiệp nên không yêu hà?

Hà Chương hỏi lại:

Không phải sao? Người con gái nào chẳng mong người yêu mình có tương lai sự nghiệp.

Khiết Văn cười cười:

-Vậy mày chờ có tương lai sự nghiệp rồi mới có người yêu phải không?

- Đúng vậy!

-Thôi đừng nói chắc ông ơi! Tại ông chưa gặp cú sét đấy thôi.

Hà Chương bật hỏi:

-Nếu gặp thì sao?

-Thì chết chứ sao! Hi! Hi!

-Nếu chết thì ai gặp làm gì?

-Bởi vì đến lúc đó, mày đã chao đảo rồi đâu có còn chờ đợi tương lai sự nghiệp gì ghê dữ vậy sao?

-Rồi mày sẽ biết! Không chừng đến Đà Lạt này sẽ gặp cú sét đấy!

Hà Chương khể lắc đầu:

- Ở Sài Gòn cả đời không có, làm gì mới lên Đà Lạt bị sét đánh?

Khiết Văn nhe răng cười:

-Ai biết được. Hi! Hi!

Xe bắt đầu trèo lên dốc. Khiết Văn vui vẻ bảo:

-Sắp đến nhà tao rồi.

-Nhà mày trên đồi hả?

Khiết Văn sửa lại:

Dưới đồi chứ!

Hà Chương đọc nghêu ngao:

-"Nhà anh ở dưới chân đồi

Nhà em trên núi gần trời gần mây"

Khiết Văn cười nhạo:

-Chà đọc thơ tình ướt át nữa hả?

Thơ dành cho mày mà!

-Thôi đi ông! Nhà tôi gần kia kia chẳng có núi, có em gì cả?

-Có cỏ, cây, hoa, lá chứ?

-Có cả một rừng thông xa kia!

Chiếc xe dừng lại, hai người đi bộ trên con đường đá sỏi, một khoảng ngắn là đến nhà Khiết Văn. Đó là một căn biệt thự sang trọng kiến trúc theo kiểu pháp tuyệt đẹp trước sân và chung quanh trồng hoa rực rỡ. Ngôi nhà khiến Hà Chương ngẩn ngơ nhìn và tấm tắc khen thắm. Nhà Hà Chương ở thành phố cũng khang trang nhưng kém va căn biệt thự lộng lẫy này.

Hà Chương buột miệng:

-Nhà mày đẹp thế này mà không chiếu ở, cứ chen chân lên thành phố.

Khiết Văn phân trần:

-Nhà của ba mẹ chứ của tao đâu.

-Mày cũng có phần.

-Phần mà nói làm gì. Nguyên căn kia!

-Muốn nguyên căn thì tự xây cất mà ở?

Khiết Văn cười:

-Tao còn phải kiếm người về cùng xây cất và ở !..

-Ráng tìm đi!

Hai người vừa bước vào trong, con chó Vàng phóng ra sủa inh ỏi.

Khiết Văn la:

-Vàng, mày không nhận ra tao sao sủa dữ vậy?

Hà Chương cười chọc:

-Mày đi riết rồi con Vàng không thèm nhớ mặt!

Khiết Văn đáp lại:

-No thấy mày kẻ lạ mặt nên phải sủa chứ.

Rồi Khiết Văn cười với con chó Vàng:

-Sủa đi Vàng, cứ tấn công kẻ lạ mặt!

Hà Chương vừa nhần vừa cự:

-Mày mời khách đến nhà mà kêu chó sủa, đón tiếp như thế hả? Tao về à?

Vô tới nhà rồi đòi về!

Nghe tiếng chó sủa vang, Thường Châu em gái Khiết Văn chạy vội ra. Thấy anh trai cô kêu lên:

-Ừa anh Khiết Văn mới về hả? Vậy mà em tưởng khách nào.

Khiết Văn đưa tay chỉ Hà Chương vui vẻ bảo :

-Khách kia!

Thường Châu đưa mắt sang Hà Chương:

-Chào anh! Vậy mà em không thấy.

Hà Chương pha trò:

-Tôi đường đường một đồng vậy mà không thấy?

Thường Châu liền thoáng đáp:

-Mắt em chỉ thấy có anh Khiết Văn hà.

Khiết Văn chiêm vô:

-Bây giờ thấy cũng chưa muộn.

Hà Chương bạn anh đó.

Thường Châu cười bảo với Khiết Văn:

-Vừa nhìn là em biết bạn anh ngay.

Hà Chương tiếp lời:

-Cũng như cô vừa nhìn là tôi biết em gái Khiết Văn ngay.

Thường Châu vờ khen:

-Anh có tài đoán mò cũng giỏi đấy.

Hà Chương nở mủi khoe:

-Tôi có nhiều tài lắm.

Thường Châu liếc Hà Chương thật dài:

-Sao mà thiếu khiêm tốn thế?

Khiết Văn chen vô.

-Mày bị phê phán rồi đó Hà Chương.

Hà Chương nhe răng cười.

Thường Châu hạ lệnh:

-Hai anh ngồi nghĩ để em báo cho mẹ hay rồi bảo Nhiên Trân làm chút gì ăn.

Nói rồi Thường Châu đi khuất lát sau bà Thường Minh ra đến, bà vui hỏi

Khiết Văn:

-Con về sao không báo cho mẹ biết?

Khiết Văn tươi cười :

-Con đi về tùy hứng báo làm gì mẹ mất công. Lần này con được Hà Chương bạn con về chơi ít hôm đó mẹ.

Bà Thường Minh đáp một cách hiền hậu:

-Hà Chương ở chơi bao lâu mà chẳng được! Nhà mình rộng rãi mà.

Bà Thường Minh là một phụ nữ rất vui cởi mở và hiền lành tốt bụng. Ông Khiết Thịnh cha của Khiết Văn đang trông coi sở chế biến trà ở Bảo Lộc vài tuần mới về nhà một lần. Bà ở nhà quản lý nhà cửa con cái.

Hà Chương lên tiếng chào bà. Bà ân cần bảo:

-Cháu ở đây rồi tham quan Đà Lạt vui lắm :

-Mẹ lại làm nhà quản cáo rồi!

Mắt bà Thường Minh lấp lánh nét cười khi nghe Khiết Văn nói:

-Ai đến Đà Lạt cũng là để tham quan mà.

Hà Chương thiết tình:

-Cháu ở thành phố buồn quá nên đi chơi cho đỡ buồn đó bác.

Bà Thường Minh ngó Hà Chương:

-Cháu than ở thành phố buồn. Còn Khiết Văn thì than ở đây buồn cứ kiếm chuyện vô trong ấy mãi.

Hà Chương mỉm cười:

-Vui buồn vui do lòng người chứ không phải chỗ ở? Hén bác?

Bà Thường Minh gật nhẹ:

Do lòng người mà sao cháu với Khiết Văn còn trẻ mà cứ than buồn hoài vậy?

Khiết Văn hỏi lại:

-Mẹ ơi bộ còn trẻ rồi không biết buồn sao mẹ?

-Tuổi trẻ mà cứ buồn thì khô héo một đời đấy con ạ!

-Tức là mẹ bảo tụi con đừng buồn để cho tuổi già buồn thôi?

-Cái thằng! Tuổi nào cũng đừng nên buồn, mà hãy vui vẻ.

Khiết Văn nháy mắt với Hà Chương:

-Nghe chưa mày, không được buồn Phải vui dù ở bất cứ nơi đâu.

Bà Thường Minh ngọt giọng giải thích:

-Vui vẻ, yêu đời hăng say làm việc là bí quyết để sống lâu đó con

Hà Chương lên tiếng:

-Nghe bác nói là con thấy vui vẻ yêu đời ngay.

Khiết Văn châm chọc:

-Nhón nhao như mầy đâu có buồn lâu được.

-Mầy cũng vậy!

Ba người cũng cười vang. Tiếng cười làm cho ngôi nhà trở nên ấm áp và sáng rực hơn.

Rồi bà Thường Minh cất tiếng gọi:

-Nhiên Trân ơi, Nhiên Trân! Bà bảo Nhiên Trân pha cà phê và làm chút gì cho hai người ăn.

Hà Chương nhẹ giọng từ chối:

-Thôi khỏi bác ạ! Chiều ăn luôn. Khiết Văn kêu lên:

-Tao đói rồi, mầy không đói sao để chiều ăn?

Ngay lúc đó Nhiên Trân bung khay cà phê lên. Nhiên Trân, một cô em nào nữa của Khiết Văn chắc. Và Hà Chương há hốc mồm khi nhìn thấy Nhiên Trân. Cô gái có dáng vóc mảnh mai. Cùng mái tóc xõa dài, cùng khuôn mặt trái xoan thanh tú, cùng dáng điệu thướt tha Hà Chương từng sờ đến độ chẳng nói câu nào và cứ trân trối nhìn Nhiên Trân. Yên Sạ Đúng là Yên Sa! Sao lại là Nhiên Trân. Hình ảnh Yên Sa rất quen thuộc với anh, nhưng Yên Sa đang đứng trước mặt với cái tên Nhiên Trân hoàn toàn xa lạ.

Nhiên Trân bối rối đặt khay cà phê lên bàn, khi thấy gã con trai lạ đang nhìn mình chòng chọc, cô nhanh chóng nhìn nơi khác. đặt từng ly cà phê trước mặt mọi người, Nhiên Trân khê khàng mời:

-Mời bác và hai anh dùng cà phê!

Bà Thường Minh xởi lời:

-Uống cà phê đi cháu! ở đây uống trà và cà phê là chính đây.

Nhiên Trân gọi bà Thường Minh là bác. Lạ thật Hà Chương không sao hiểu

nổi.

Mọi người cùng nhâm nhi cà phê Phải nói là cà phê ngon tuyệt, đặc sánh, thơm ngào ngạt. Tuy đắng nhưng cà phê là món uống khoái khẩu của bọn đàn ông con trai.

Hà Chương vừa hớp ngụm cà phê vừa len lén nhìn Nhiên Trân. Khi cô định quay gót thì bà Thường Minh khẽ giọng:

-Nhiên Trân mang va li của hai anh vào phòng đi!

Nhiên Trân vừa đặt tay xách va li thì Hà Chương ngăn lại:

-Ấy đừng, cô hãy để tôi xách cho!

Khiết Văn cũng lên tiếng chiêu lệ:

- Để đó cho bọn anh!

Nhiên Trân nở nụ cười thoải mái:

- Để em xách giúp hai anh vào phòng.

Không thể để cô gái mảnh khảnh như thế này xách hai chiếc va li to đùng, nặng trĩu trong khi hai gã con trai sức dài vai rộng khỏe mạnh ngồi đây. Hà Chương đứng phắt dậy, giành lấy xách thật gọn trên đôi tay rắn chắc:

phòng đâu Nhiên Trân hãy chỉ cho tôi đi!

Nhiên Trân cất giọng nhỏ nhẹ:

-Anh hãy đi theo em!

Hà Chương xách va li thoăn thoắt đi theo Nhiên Trân. Cô rất lặng lẽ. Hà Chương thật đau đầu khi nhìn cô, anh chợt lên tiếng hỏi:

Cô tên là Nhiên Trân hả?

-Vâng.

Lời Nhiên Trân ngắn ngủn, Hà Chương cố gọi:

Tên hay quá n nhỉ? Nhiên Trân là gì cô có biết không?

Giọng Nhiên Trân không chút âm sắc:

-Em.cũng không biết nữa!

Hà Chương vẫn tiếp tục cuộc truy hỏi:

-Ngoài tên Nhiên Trân ra, có còn cái tên gì nữa không?

Sự ngạc nhiên hiện rõ trong mắt Nhiên Trân:

-Em chỉ có tên Nhiên Trân thôi.

Hà Chương thoáng băn khoăn :

-Toi nghĩ, cô còn có tên khác nữa!

Nhiên Trân nhìn Hà Chương lạ lùng. Gã đàn ông này lạ lùng thật, có sao hỏi Nhiên Trân cái điệu khó hiểu vậy? Lại mắt bình thường ư? Hay hẳn ta định đùa với cô? Hẳn đã nhìn Nhiên Trân khiến cô phát sợ, bây giờ lại bảo cô có thêm tên nữa. Xưa nay cô chỉ là Nhiên Trân. Chỉ một tên duy nhất thôi. Hẳn có khủng điên không? Trời ạ! Nhiên Trân sợ sự khủng điên lắm rồi.

Nhìn thẳng vào mắt Hà Chương, Nhiên Trân quả quyết:

-Em chỉ có một tên thôi anh ơi:

Hà Chương vẫn một mực khẳng định

-Cô phải có một tên khác nữa.

Nhiên Trân hết chịu nổi, giọng cô hơi xẵng.

-Coi kìa, anh từ đâu đến cứ khẳng khẳng là tôi có hai tên? Thật tôi không hiểu.

Rồi Nhiên Trân đưa mắt nhìn kỹ Hà Chương. Anh chàng đâu đến nổi tẻ. Đẹp trai nữa là! Vóc người dong dỏng cao. Khuôn mặt sáng sủa với vàng trán cao, đôi mắt đen, đặc biệt có chiếc cằm chẻ. Hà Chương ăn mặc cũng rất lịch sự. Người như thế này ba nàng sẽ cho là tốt tướng lắm đấy! Thề sao hẳn nói những câu khiến Nhiên Trân, phải nghi ngờ đầu óc của hẳn vậy nhỉ?

Đến phòng rồi mà hai người vẫn còn đứng ngoài. Nhiên Trân chưa mời anh chàng vào được vì Hà Chương cứ nằng nặt đòi cô cho biết tên thứ hai. Anh cứ mãi nhìn cô trong nỗi trầm tư.

-Hà Chương hoang mang tột độ. Có phải Yên Sa không? Không lẽ anh nhìn

lầm? mà cũng không thể có sự giống nhau tuyệt đối đến thế. Đúng là Yên Sa rồi? Tại sao cô ở đây? Hà Chương cảm thấy ngột thở. Sao Yên Sa chẳng có vẻ gì quen biết với anh cả. Đầu óc anh muốn nổ tung. Còn ở đây, anh quyết khám phá vụ này. Giọng anh thật rõ ràng:

-Nhiên Trân không muốn cho tôi biết tên nữa đấy thôi!

Nhiên Trân bực mình thật sự:

- Điều anh nói vô lý quá! Tôi không thể có hai tên.

Và bỗng nhiên Nhiên Trân tinh nghịch đùa:

-Nếu tôi có hai tên thì tên gì nữa nhỉ?

-Yên Sa!

-Tên gì lạ hoắc!

Hà Chương hấp tấp hỏi:

-Thế em không phải là Yên Sa à?

Giọng Nhiên Trân nghiêm nghị:

-Lần đầu tiên em nghe, nói đến tên Yên Sa đấy!

Nghe Nhiên Trân đáp, Hà Chương càng hoang mang. Yên Sa giả vờ đến thế hay sao? Cô không biết gì à?

Thấy chàng đứng thờ người yên lặng. Nhiên Trân nhắc:

-Mời anh vào phòng sắp xếp đồ đạc để còn nghỉ ngơi nữa chứ!

-Vâng.

-Hà Chương đáp rồi lại hỏi:

-Thế phòng Khiết Văn đâu?

-Bên kia! Phòng này dành riêng cho khách.

Trước mặt Hà Chương là một căn phòng thật trang nhã. Tường quét vôi xanh nhả dịu mát. Đồ đạc bày biện gọn gàng. Mở chiếc giường phủ ra mới tinh, chiếc tủ quần áo bóng lộn, bàn viết và cả một kệ sách xinh xắn Hà Chương sung sướng khi được làm chủ gian sơn quý báu này dù trong thời

gian ngắn ngủi.

Nhiên Trân nhanh nhẹn mở cánh cửa sổ. Căn phòng như sáng hẳn lên. Trước khi Nhiên Trân quay lại, Hà Chương đã nhìn thấy mái tóc của cô. Mái tóc xỏa dài với những ngọn sóng nhấp nhô, nhấp nhô.

-Anh để va li đó, em sắp xếp đồ đạc cho Anh có thể trở ra với bác và anh Khiết Văn!

Hà Chương làm theo lời Nhiên Trân như cái máy để va li xuống nhưng anh không trở ra mà cứ đứng nhìn Nhiên Trân trân trối. Cô vừa mở va li lấy quần áo của anh ra. Anh bỗng dưng lại:

-Cảm ơn Nhiên Trân! Em để anh sắp xếp được mà!

-Anh để em làm cho anh còn nghỉ ngơi nữa chứ. Đi đường xa mệt lắm, em biết.

Trước sự nhiệt tình của Nhiên Trân, Hà Chương chỉ còn biết làm theo và anh như kẻ mất hồn ngồi nhìn Nhiên Trân đang móc những bộ quần áo của anh treo vào tủ. Rồi cô lăng xăng xếp gọn các thứ linh tinh khác cho anh:

Chỉ một loáng là xong mọi thứ. Nhiên Trân mỉm cười dạn dò:

-Có cần gì anh cho biết nhé!

Hà Chương mỉm cười tự nhiên:

-Anh là bạn của Khiết Văn mà cứ làm như thượng khách vậy?

Nhiên Trân đáp trả ngay:

-Thượng khách chứ gì?

Cả hai cùng cười thật vui. Hà Chương mang va li cùng Nhiên Trân sang phòng Khiết Văn. Không biết vai trò của Nhiên Trân trong nhà này thế nào mà việc gì cô cũng làm.

Chợt nhớ ly cà phê uống dở. Hà Chương buột miệng khen:

-Nhiên Trân pha cà phê ngon tuyệt!

Nhiên Trân vừa khiêm tốn vừa tin nghịch:

-Tại bản thân cà phê ngon chứ không phải em pha đâu.

-Cà phê ngon mà cứ để trong hủ sao biết ngon được?

Nhiên Trân không nói gì. Hà Chương nhìn cô chăm chú rồi hỏi một cách thân mật.

Em sống ở đây bao lâu rồi?

Nhiên Trân tròn xoe mắt. Rõ hỏi ngớ ngẩn. Cô đã sống ở đây từ đời nào đời nào. Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ. Cô sẽ trả lời cho anh chàng biết tay:

-Em bao nhiêu tuổi thì ở đây bấy nhiêu năm.

Hà Chương tư lự mấy giây rồi nói:

-Thế mà anh ngỡ cô chỉ mới ở đây thôi.

Nhiên Trân vặn lại:

- Điều gì khiến anh nghĩ thế?

-Có nhiều lý do.

Nhiên Trân khẳng định:

-Lý do nào của anh cũng không ổn cả. Tại sao em chỉ mãi ở đây thôi? Em ở đây từ lúc mới sinh đến giờ mà.

-Em có chắc vậy không?

-Em biết rõ hơn anh kia mà!

Rồi Nhiên Trân cất giọng hỏi:

-Theo anh, em không sống ở đây thì em sống ở đâu?

Hà Chương buông gọn:

-Sài Gòn.

-Sài Gòn.

-Em chưa đến đó bao giờ.

-Hà Chương lẩm bẩm. Thế thì lạ thật!

Lần thứ hai Nhiên Trân cảm thấy gã con trai trước mặt cô cũng lạ thật.

Khi hai người trở ra phòng khách đã có Thường Châu ngồi ở đó. Vừa trông

thấy Nhiên Trân. Thường Châu cau mày hỏi:

-Này giờ làm gì chưa chuẩn bị thức ăn cho hai anh sao Nhiên Trân?

Thấy vẻ chủ nhân nơi Thường Châu, Hà Chương trả lời thay Nhiên Trân:

-Nhiên Trân bận đưa tôi về phòng. Thường Châu kêu lên:

-Ôi việc đó mà gấp gì? Làm cái gì cho hai anh ăn, đi đường xa từ sáng đến giờ chắc đói bụng lắm?

Hà Chương lắc đầu:

-Tôi không đói đâu, cô khỏi lo!

Khiết Văn lên tiếng:

-Mày không đói nhưng tao đói rồi.

Nhiên Trân nói nhanh:

-Em đi nấu ngay đây.

Nói rồi cô thoan thoát quay đi. Bà Thường Minh dặn với theo:

-Nấu mì cho nhanh đi con!

Hà Chương thấy rõ thái độ của hai người phụ nữ đối với Nhiên Trân thật khác nhau. Anh cứ thắc mắc mãi Nhiên Trân là gì trong gia đình này. Nhiên Trân không phải là Yên Sa sao:

-Anh Hà Chương ơi, cho em nghỉ học nghe!

Hà Chương cau mày nhìn cô học trò nhỏ:

Không được đâu! Em ráng lên chứ!

Yên Sa chớp mắt nhìn anh nũng nịu:

-Lâu lâu có bạn em đến chơi, anh nỡ bắt em ngồi học sao?

Hà Chương nghiêm khắc bảo:

-Ban đến chơi chút rồi về, còn em phải học hành tử tế không được lười!

Yên Sa bực tức liếc Hà Chương " hứ làm như anh siêng lắm vậy? Dám chê người ta lười lại chê trước mặt bạn bè ta nữa! Yên Sa quyết tìm cách trả thù anh.

Trong lúc cô còn đang lườm Hà Chương, mấy cô bạn đã đến và nhao nhao lên:

-Lâu lâu cho nghĩ xã hơi một buổi đi thầy!

Hà Chương chưa kịp đáp thì Uyên Chi xuýt xoa:

-Thầy bắt Yên Sa học hoài không cho nghỉ, nó sẽ xiu cho "thầy" coi. Nó yếu lắm"thầy" không biết sao?

An Thanh vừa cắn miếng ổi vừa bồi thêm.

-Lâu lâu bạn bè mới đến, cần trao đổi, thấy nỡ nào...

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 2

Hà Chương đang ở trong vòng vây của các cô gái. Rủ khổ! Anh nhàn nhả. Con nhà giàu là như thế đấy- Muốn học thì học, muốn không thì không. Hà Chương quay nhìn An Thanh rồi cương quyết nói:

-Các cô cần trao đổi thì hai tiếng nữa sẽ tiếp tục. Tha hồ. Bây giờ không được xâm phạm giờ giấc của Yên Sa...

Uyên Chi chen vào chỉ lên tường:

-Thầy" lạ chưa? Giờ của Yên Sa vẫn còn nằm trên đồng hồ ấy, có ai lấy mất đi đâu.

An Thanh cũng không vừa:

-Thầy" cứ ép Yên Sa học hoài. "Thầy" khó quá! Còn trẻ trung đừng nên khó "thầy" ời.

Hà Chương trợn mắt với An Thanh , cả ba cô bụm miệng cười khúc khích.

Anh gắt:

-Các cô luôn hại bạn. Các cô phá giờ học của Yên Sa.

Yên Sa phụng phịu:

-Bạn em đến chơi, em phải tiếp đón đàng hoàng chứ. Nếu không chúng nó bảo em không có tình nghĩa.

Hà Chương khôì hài chỉ lên tay các cô.

-Tình Nghĩa tràn đầy đấy chứ. Trên tay cô nào cũng có đủ... Ồi, mạn, cóc, me...

An Thanh bầm Yên Sa rồi hùng hồn nói:

-Ăn uống là nhu cầu thứ nhất Trò chuyện là nhu cầu thứ hai. Thiếu nó người ta sẽ chết, anh Hà không biết điều đó sao?

Biết gặp những đôi thủ chanh chua không vừa, Hà Chương đốp chát lại:

-Biết thế cho nên tôi đã phải giải quyết ổn thỏa cho các cô rồi đó.

Các cặp mắt đều mở to ngạc nhiên. Yên Sa hỏi:

-Giải quyết ổn thỏa thế nào?

Giọng anh thật rõ ràng:

-Thế nào hả ? thì Yên sa bắt đầu học. Hai cô chờ đợi. Trong khi chờ đợi cứ ra cây Ổi sau nhà vặt hết Ổi, giải quyết nhu cầu thứ nhất. Yên Sa học xong sẽ giải quyết nhu cầu thứ hai.

Ba cô gái đưa mắt nhìn nhau. Yên Sa chống nạnh nghênh mặt hỏi anh:

-Bây giờ anh nhất định không cho nghỉ.

-Không! Tôi đã sắp xếp đâu vào đấy rồi. Yên Sa không thấ y sao?

-Yên Sa cãi lại:

-Bạn bè em tới chơi. Anh bắt ngồi đợi. Sao bất lịch sự vậy?

Hà Chương nghiêm nét mặt:

-Bạn bè cũng phải biết rõ giờ giấc học tập của Yên Sa chứ. Sao lại đến bừa bãi thế ?

An Thanh tự ái:

-Nè! Có chuyện đột xuất chúng tôi mới đến. Thỉnh thoảng phải có trường hợp ngoại lệ chứ "thầy".

Hà Chương yên lặng. Anh không cãi lại với các cô gái làm chuyện này nữa.

Nhưng "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng" Uyển Chi châm chọc anh:

-"Thầy" là người nguyên tắc đầy mình.

Nguyên tắc quá coi chừng...

An Thanh già vờ ngây thơ hỏi:

-Coi chừng gì Uyển Chi?

-Coi chừng... ế!

Yên Sa được dịp cười thỏa thích:

-Phải đấy, coi chừng... ế đấy anh Hà Chương ơi!

Hà Chương nghe hơi nóng bừng lên mặt, anh phản công:

-Cái gì đấy thì không bao giờ sợ ế phải không các cô?

Ba cái miệng cùng hả ra. Hà Chương thích thú trước đối phương. Anh mỉm cười và lại thúc giục Yên Sa:

-Học chứ Yên Sa! Nhanh lên đi! Trễ giờ rồi đấy!

Yên Sa phản nài:

-Anh đừng lạnh lùng sắt đá! Cả ba đứa chúng em đều xin xỏ mà anh chẳng động lòng...

Hà Chương chế giễu.

- Đúng! Xin gì chứ xin bỏ học thì tôi không bao giờ động... lòng

Rồi anh quay qua Uyên Chi và An Thanh.

-Hai cô đã biết "thân phận" chưa? Mời hai cô rút lui cho Yên Sa học hành!.

Hai cô bé nguýt anh, An Thanh buột miệng:

-Người rút lui không phải là hai đứa này đâu "thầy"ạ ?

Hà Chương trừng mắt với An Thanh. Khó chịu trước những lời kém tế nhị đó, anh muốn bỏ mặc Yên Sa nhưng vẫn cố dằn xuống. Trong lúc đó Uyên Chi lại tiếp tục khẩn cầu:

-Học! Học nữa! Học mãi! Học cả đời.

Lâu lâu hãy cho Yên Sa nghỉ một buổi đi "thầy".

Hà Chương cười chế giễu:

-Nghe giọng điệu tôi dám chắc trong lớp các cô không bao giờ là học sinh khá giỏi.

-Tiếc thay "thầy" tuyên bố sai bét. Bọn em không bao giờ biết đến trung bình là gì.

-Vậy thì yếu kém!

-Còn lâu!

Cả ba có vẻ đắc thắng, cô nào cũng hớn hờ nhìn Hà Chương. Anh mạnh dạng tuyên bố.

-Tôi không bao giờ tin vào kết quả của những người chỉ có hai "nhu cầu" như các cô. Đó là những người...

Cả ba cái miệng cùng há ra:

-người gì?

-người lười.

Yên Sa đỏ mặt:

-Anh dám xúc phạm đến các nhân tài của lớp 12A1 phải không?

Hà Chương bật cười:

-A ha! Nhân tài! Các cô mà là nhân tài chắc tôi chạy mất.

Uyên Chi tiếp lời:

-"Thầy" không tin cứ đến 12A1 sẽ rõ. Chớ có khinh khi rồi sẽ ân hận đấy!

Hà Chương làm bộ nghiêm nghị.

-Nhân tài thật hả? Tôi cũng nhắm mắt xem tài các cô À mà các cô có tài gì vậy. Tài ăn... hay nói... ?

An Thanh liếc anh chàng bằng đuôi mắt và yên lặng không nói gì. Hà Chương vẫn không quên nhiệm vụ.

-Thôi mời các cô giải tán cho! Yên Sa lấy tập ra học bài! Làm bài tập hôm qua xong chưa?

Yên Sa vẫn không nhúc nhích. An Thanh và Uyên Chi cũng không nhúc nhích. Cả ba đưa mắt nhìn nhau. Yên Sa nói nhỏ:

-Bài tập hôm qua em chưa làm kịp.

An Thanh phụ họa:

-Phải đấy. Chưa làm bài tập, đâu có sửa được, cho nghỉ đi "thầy"!
Giọng Uyển nhi đầy hứa hẹn:
-Cho nghỉ đi "thầy"! Chủ Nhật học bù.
Mặt Hà Chương nhăn nhó:
-Học bù! Tôi còn lạ gì ngày Chủ Nhật của các cô nữa!
-Vậy khỏi học bù hén "thầy"?
Anh dứt khoát:
- Bây giờ học! Khỏi bù gì cả!
Yên Sa tiu nghỉu:
-Xí! Vậy mà cũng nó! Đầ ó em không tập trung, không học được đâu.
-Tại sao không tập trung?
- Tại lo ra.
-Hà Chương gằn giọng:
-Tôi không cho phép lo ra. Cây thước này sẽ trừng trị những ai lo ra, không học! An Thanh lè lưỡi:
- Eo ôi, ghê thế! Thôi học đi Yên Sa ơi, kéo bị đòn đấy!
Yên Sa quả quyết:
-Hôm nay nhất định không học! Ai đòi bỏ bạn ngồi đó mình lại lo chuyện học hành riêng tự Coi sao được. Em luôn vì bạn bè!
Hà Chương thách thức:
-Vì bạn thì bạn cũng vì mình. Hai cô sẽ ra vườn chơi cho Yên Sa học! Hay là hai cô sẽ cùng học với Yên Sa?
An Thanh khoát tay:
-Thôi Khỏi! Bọn tôi không có tinh thần... học chung như vậy đâu. "Thầy" đừng xúi giục.
Hà Chương nheo mắt với An Thanh:
-Các cô chỉ có tinh thần... ăn chung thôi phải không.
Uyển Chi lý luận:
-Ăn để ma sống, có sống mới học được chứ "thầy"!
Hà Chương được dịp nhấn mạnh:
-Bởi ăn nhiều nên Yên Sa và các cô mới sống nhăn đó. Mà sống thì phải học!
An Thanh che miệng cười:
-"Thầy" không bao giờ quên nhiệm vụ của "thầy" sao?
Uyển Chi nài nỉ:
- "Thầy" tha cho Yên Sa bữa nay đi "thầy"!
Hà Chương nghiêm nét mặt:
-Các cô đừng giởn nữa!
Anh cau mày nhìn đồng hồ:
-Các cô là những người phung phí thời gian, rồi các cô sẽ ân hận cho xem!

Anh nhìn kỹ cái miệng vừa phát ra tiếng nói ấy, Yên Sa bỗng nói đột ngột:
-Anh Hà Chương cho em nghĩ hén! Mẹ sẽ không biết, không la đâu. Và tiền thù lao của anh, mẹ sẽ tính đủ chứ không trừ đâu.

Hà Chương sa sầm nét mặt. Không ngờ Yên Sa dám ăn nói với anh như thế. Yên Sa thật kiêu kì, cô bé luôn ỉ vào sự giàu sang của gia đình. Thì ra bắt buộc Yên Sa học, cô bé lại tưởng anh sợ bị trừ lương. Yên Sa không hề thấy được tinh thần trách nhiệm của anh. Anh luôn lo lắng đến việc học của Yên Sa Cô nào có hay? Mỗi ngày Yên Sa đều được Hà Chương dạy kèm. Một tuần cô học hai buổi toán, hai buổi lý và hai buổi anh văn. Cô yếu môn ngoại ngữ. Những lúc dạy Yên Sa học, Hà Chương rất nghiêm khắc. Anh thật sự là một vị thầy mẫu mực.

Có lúc Yên Sa chăm học nhưng có lúc cô rất lơ là và Hà Chương cũng hay la khi cô không chú ý. Hôm nay thì quá lậm rồi. Yên Sa chủ động đòi nghỉ học. Hà Chương cảm thấy chán ngấy khi dạy các cô tiểu thư các cậu quý tử. Họ muốn thầy dạy thêm chỉ cốt để khoe khoang và điểm trang cho sự giàu sang của mình.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 3

Máu nóng dồn lên mặt Hà Chương anh nhìn chăm chăm Yên Sa rồi lên giọng.

-Cô muốn nghỉ học cứ nghỉ. Còn nhiệm vụ tôi dạy cứ dạy. Tôi không nghỉ không phải vì sợ bị trừ lương.

An Thanh nắm tay Yên Sạ Rồi cả ba cô cùng chạy biến vào trong. Hà Chương nói với theo!

-Yên Sa lấy tập ra ngay nhé!

Không có lời đáp. Hà Chương chỉ còn nghe tiếng cười giòn giã rồi tan loãng xa dần:

Ngồi chờ một lúc không thấy Yên Sa trở ra, Hà Chương cầm cúi ghi ghi chép chép vào trang vở trắng:

Yên Sa đưa các bạn ra vườn. Các cô đua nhau hái mấy chùm mận đỏ trên cây. Đi ngang qua phòng học thấy Hà Chương vẫn còn ngồi viết. Tò mò Yên Sa ghé mắt vào. Không biết anh chàng viết gì nhỉ? Chắc là những lời giáo huấn rầy la, Tha hồ cho anh chàng ghi những bài học đạo đức, Yên Sa cùng các bạn vào phòng cô đùa nghịch thoải mái.

Hà Chương hết kiên nhẫn. Nhưng lần khác thấy thái độ nhả nhả của Yên Sa

khi vào học, anh đã bực mình nhưng chưa bao giờ anh bực mình bằng lần này. Thân phận của người dạy kèm tại tư gia là thế đấy!

Hà Chương đứng dậy ra về lòng nao nao buồn.

Ăn hết mấy chùm mận, Yên Sa cùng các bạn trở ra phòng học:

-Về rồi! Ông ấy không chế nổi Yên Sa đâu.

-Tao bảo chờ đó! Dù hóa đá "Ông ấy" cũng phải chờ".

- Cá không?

- Cá đó!

Yên Sa phì cười trước những lời bàn tán xôn xao của An Thanh và Uyên Chi vì anh chàng Hà Chương. Bạn bè nói gì cũng được, miễn cô thoát khỏi buổi học hôm nay, cô quá đổi vui mừng:

Uyên Chi kéo tay Yên Sa:

Yên Sa cá không? Theo mày thì ông thầy của mày còn ở hay về rồi?

Yên Sa nhanh miệng:

-Về từ khuya.

Uyên Chi ra vẻ thất vọng:

-Vậy mày đồng minh với con An Thanh rồi. Chắc tao thua quá!

An Thanh cười khoe hai hàm răng trắng bóng:

-Bây giờ mày dám cá không Uyên Chi.

Uyên Chi không hề nao núng:

An Thanh hào hứng:

-Nếu ông thầy của mày ủa của Yên Sa đã... ra đi thì mày thua gì?

Thua năm trái ổi:

An Thanh trợn mắt:

-Sao lại năm trái? Chia hai thì được?

Uyên Chi lên giọng:

Đù một trái là phần tao. Không biết chia mà cũng tự hào giỏi toán.

Yên Sa chen ngang:

-Không ngờ Uyên Chi tính toán đầy mình. Đã thua mà còn chia phần.

-Ừ tao vậy đó! Còn mày nếu thua thì sao?

Yên Sa nhìn An Thanh, cô bé nheo nheo mắt nói:

-Thua năm hột vịt lộn.

Uyên Chi giấy nẩy:

-Tao không ăn thứ đó!

An Thanh đáp tỉnh bơ:

Đừng lo! Tao sẽ ăn giùm mày!

-Tao không chịu!

Yên Sa la lên:

-Thôi đừng cãi nữa hai bà. Vào phòng học xem "thầy" còn ở đó hay đã ra đi rồi?

An Thanh nhanh nhẩu:

-Lạy trời cho chàng đã ra đi, cho Yên Sa được nhiều cái lợi.

Khi ba cô gái vào phòng thì chỗ ngồi của Hà Chương đã trống vắng. Uyển Chi thắc mắc khi thấy mảnh giấy để trên bàn được giằn bởi cây thước:

-Không biết anh chàng viết gì cho Yên Sa nhỉ?

An Thanh phụ họa:

-Chắc là thư tình ướt át.

Yên Sa đập lưng bạn:

- Đừng nói bậy!

An Thanh nghiêng đầu:

-Coi chừng thiệt đấy!

Rồi cô bé chỉ tờ giấy bảo Yên Sa:

Thư kia đọc nhanh đi Yên Sa!

-Mày đọc đi!

-Vô duyên! Gởi cho mày sao bắt tao đọc.

-Thì đọc cho cả bọn nghe!

Không được, rủ chuyện thầm kín riêng tư:

Yên Sala oai ói:

-Lại nói bậy nữa!

Uyển Chi tiếp lời:

-Không chừng An Thanh nói đúng đấy ! Thôi mày lấy thư đọc đi Yên Sa!

Yên Sa bối rối rồi cầm mảnh giấy lên rồi nói:

-Cả ba cùng đọc!

Uyển Chi vẫn chăm chọc:

Thôi mày cứ âm thầm đọc đi.

Yên Sa bỗng khiêu khích:

-Một lát nữa mày đừng có đòi đọc kẻo nhé!

Anh Thanh cũng ghé mắt vào tờ giấy Yên Sa đang đọc chưa kịp phản

ứng. An Thanh tròn tròn mắt :

-Trời ạ! thư tình của hấn hả ?

Uyển Chi chợt tò mò:

-Hấn viết gì thế nhỉ ?

An Thanh làm ra vẻ bí mật:

- Để Yên Sa đọc cho mày nghe! Lâm ly chưa từng có trong những cuộc tình.

Nghe An Thanh quảng cáo. Uyển Chi không đành được dứt ngay miếng giấy trên tay Yên Sa Liếc mắt đọc xong cô bé hét lên:

-Trời.

Thì ra trong lúc ba cô gái đang đùa giỡn ngoài vườn hái mận. Hà Chương đã viết toàn bộ bài giảng tiếng anh lên giấy cho Yên Sa kèm theo mấy bài tập với lời dặn dò Yên sa phi cố gắng làm cho xong ngày mai, nếu ngày mai

Yên Sa không học hành nghiêm túc thì Hà Chương sẽ có biện pháp.

An Thanh ôm bụng cười:

-Ôi đúng là ông thầy vĩ đại. Hoan hô.

Rồi cô bé nghiêng đầu nhìn Yên Sa:

-Mày nghĩ sao Yên sả Ông thầy quá chu đáo phải hông?

Uyển Chi hát hàm:

-Còn nghĩ gì nữa? Còn Yên Sa phải lo làm bài để không phụ lòng "thầy"

Yên Sa véo Uyển Chi:

-Việc ấy hạ hồi phân giải Bài tập hử... Tao chỉ làm một loáng là xong ngay khỏi lo! Bây giờ đi xem phim đồng ý không?

- Đồng ý cả hai tay!

An Thanh và Uyển Chi vô cùng thích thú. Hai cô riu rít nói cười:

-Yên Sa không ngán "thầy" hén. Coi chừng ngày mai lãnh đủ!

-Bất quá lãnh hột vịt chứ gì? Đừng chê nghe hột vịt vừa ngon vừa bổ. Chỉ có kẻ ngu mới không thích nó.

Cả bọn cười sặc sụa trước câu nói khôi hài của Yên Sa. Cô bé thật vô tâm.

Đúng là Yên Sa rất lơ là trước việc học. Cô luôn bị mẹ rầy la rồi nhắc nhở, chứ không tự giác học chút nào.

Chờ Yên Sa thay đồ. Một lát sau ba cô tung tăng rời khỏi nhà. Yên Sa chừ đang náo nức chờ xem bộ phim mới. Cô rất mê phim và đọc tiểu thuyết tình cảm. Hai việc ấy chiếm hết thời gian của cô.

Thái độ học tập của Yên Sa làm cho Hà Chương vô cùng bất mãn. Anh không muốn dạy cho Yên Sa học chút nào nữa. Buổi đầu nhận việc ham hỏ bao nhiêu, bây giờ anh lại chán nản bấy nhiêu.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 4

Hôm nay Hà Chương gặp bà Toàn Bích để xin nghỉ dạy. Biết rằng nghỉ rồi lại phải chật vật tìm chỗ khác. Khó khăn mất thời gian. đành vậy chứ anh cảm thấy khó mà dạy Yên Sa đến nơi đến chốn.

Khi đối diện với bà Toàn Bích phải ngập ngừng mất mấy phút Hà Chương mới dám nói:

-Chắc cháu không thể dạy Yên Sa được nữa bác ạ!

Bà Toàn Bích ngạc nhiên?

-Sao vậy? Cậu đã hứa với tôi dạy nó hết năm học này mà? Mới vào học cho đến thi tốt nghiệp cũng còn lâu lắm.

Hà Chương bối rối:

Đạ! Nhưng...

Bà Toàn Bích nhìn Hà Chương nghi ngờ?

-Hay là cậu tìm được chỗ khác rồi bỏ mẹ con tôi?

-Ồ không đâu bác!

-Chứ lý do gì, cậu không chịu dạy Yên Sa nữa?

Hà Chương lưỡng lự rồi cuối cùng nói thẳng:

-Cháu thấy Yên Sa không quan tâm học hành nên cháu khó kèm cô ấy lắm.

Bà Toàn Bích tỏ vẻ thông cảm:

-Tôi biết rồi, tại Yên Sa quá lười phải không? Vì nó lười nên tôi mới nhờ cậu. Cậu cố gắng giúp cho.

Hà Chương than phiền:

-Cháu đã cố gắng dạy nhưng Yên Sa không chịu học thì cũng vô ích thôi.

-Tôi cũng biết nó không được chăm học. xin cậu vui lòng kiên nhẫn với nó!

Hà Chương gãi đầu nhăn nhó:

-Cháu cũng rất kiên nhẫn với Yên Sa nhưng cô ấy làm cho cháu khổ tâm.

Bác biết cho đến giờ học là cháu cứ phải chờ để Yên Sa, cô ấy mãi mê xem truyện. Cháu bỏ học thì cô ấy giận, không tập trung nghe giảng bài, còn bài tập cũng không thích làm.

Bà Toàn Bích bỗng trở nên thân mật:

-Bác thật khổ tâm vì nó. Lo cho nó ăn học bác chẳng nề hà gì cả còn nó thì cứ lười biếng. Mọi việc bác trông cậy vào thầy cô của nó.

Hà Chương thở dài.

-Cháu không biết Yên Sa học ở lớp như thế nào chứ ở nhà cô ấy lười quá!

Bà Toàn Bích chợt hỏi:

-Thật ra Yên Sa lười học thêm chứ nó không chán học phải không cậu?

-Chắc cháu không có khả năng nên cô ấy không thích học.

- Không phải thế đâu, chỉ tại Yên Sa ham chơi. Tôi sẽ bảo bạn nó. Cậu hãy tiếp tục dạy nó dùm tôi. Nghe cậu!

Hà Chương làm thinh, nghĩ đến Yên Sa, anh muốn nghĩ dạy nhưng nghĩ đến bà Toàn Bích anh khó từ chối. Hà Chương rất cảm động đối với những bà mẹ luôn quan tâm đến những đứa con mình.

Cháu chỉ sợ Yên Sa vẫn chứng nào tật nấy, cháu khó dạy cô ấy lắm.

Khi nghe Hà Chương nói với giọng băn khoăn, bà Toàn Bích đã động viên:

-Tôi nhất định bắt Yên Sa phải siêng học không quậy phá cậu nữa và cậu cũng phải mạnh dạng với nó. Nó rất cần cậu. Đừng bỏ đi trong lúc này? Tôi sẽ không bao giờ quên cậu đã chịu khổ vì mẹ con tôi.

Trước những lời lẽ khan khoản của bà Toàn Bích, anh cảm thấy ái ngại. Thật ra Yên Sa vẫn không đến nỗi nào. Là con một khá giả nhưng cô không có vẻ kiêu căng, không chạy theo một như nhiều cô gái choai choai con nhà giàu

khác. Yên Sa chỉ có một cái là lười học. Tội này chưa hẳn là bất trị!

Đắn đo mãi cuối cùng Hà Chương nói với bà Toàn Bích.

-Thôi được cháu sẽ cố gắng lần nữa xem sao!

-Bà Toàn Bích vui vẻ.

-Cám ơn cậu đã giúp tôi!

-Thầy yên tâm nhé, hôm nay em học hành nghiêm túc cho thầy xem!

Kèm theo câu nói là cái liếc xéo Hà Chương dài cả cây số với nét mặt đầy dỗi hờn. Vờ như không thấy Hà Chương nghiêm nghị nói.

-Tôi tin tưởng những điều em nói.

Rồi tỏ vẻ thản nhiên, Hà Chương nồng nhiệt giảng bài cho Yên Sa Phải công nhận suốt buổi cô học rất tốt. Không cười giỡn, không nói chuyện lung tung và cũng không lo ra. Hà Chương phấn khởi. ước gì ngày nào cô cũng chăm học như thế nhỉ.

Đang giảng bài thao thao bất tuyệt bỗng Hà Chương ngưng lại, anh vừa phát hiện Yên Sa đang nghịch cây thước trên bàn, mắt lơ đãng nhìn đâu đâu. Anh nghiêm giọng:

-Yên Sa!

Đôi mắt sắc của Hà Chương ném về phía cô:

-Nghe giảng bài đi chứ! Còn làm bài tập nữa đó.

Giọng Yên Sa như muốn gây sự?

-Em vẫn nghe đây. Bộ "thầy" không thấy sao?

Tôi chỉ thấy cô lo ra.

Cô nguýt Hà Chương một cái và cãi lại:

-Em lo ra hồi nào đâu. Thầy đừng có nói oan nghe!

Hà Chương muốn phì cười nhưng vẫn làm nghiêm "Hừ rõ ràng như thế mà còn kêu oan". Nhưng anh chưa kịp nói lên điều anh nghĩ thì Yên Sa cay đắng nói:

-Lo ra làm gì cho bị rầy hả thầy?

-Ai dám rầy cô?

-Ai cũng dám cả.

Anh đầu dụi:

-Cô nói sai rồi. Thôi nghe giảng bài để lát làm bài tập được dễ dàng hơn!

Rồi Hà Chương tiếp tục bài giảng. Yên Sa cau mày nhìn theo, nét mặt cô phụng phịu với đôi mắt ráng buồn. Hà Chương chột nghe nao nao mềm lòng. Yên Sa vẫn ngồi đó. Với thái độ dỗi hờn, cô âm ứ, không chịu nghe nữa. Hà Chương thở dài Sự cố gắng chỉ đến đây thôi sao? anh buột . miệng nói nhanh:

-Tôi mong cô sẽ học tốt như ban nãy! Yên Sa vênh mặt lên:

-Em lúc nào cũng học tốt.

-Không chắc đâu. Tại sao cô không chú ý?

Yên Sa cựa quậy trong ghế:

-Em vẫn đang chú ý đây. Bộ "thầy" không thấy sao?

Hà Chương kéo dài giọng:

-Nếu Yên Sa chú ý thì tôi đã không nhắc!

-Phải rồi, vừa nhắc vừa méc... "Thầy" lúc nào cũng nghĩ em tệ lắm!

Hà Chương im lặng ngó Yên Sa một lúc:

-Nếu cô siêng học thì tôi sẽ không nói nhiều và chắc mẹ cô cũng sẽ không phiền.

Yên Sa vẫn âm ứ:

-"Thầy" không nói thì sao mẹ em biết?

Hà Chương tỏ vẻ thách thức:

-Học hành như cô thì cần phải cho gia đình biết chứ!

Yên Sa trề môi:

-Hừ! Làm như người ta còn con nít lớp một không bằng.

Giọng anh vang lên đều đều:

-Con cái lớn nhỏ gì cha mẹ cũng phải quan tâm. Cô tưởng cô lớn rồi bác Bích không "được" để mắt tới nữa phải không? Cô lầm rồi.

Yên Sa nhả nhỏ.

-Phải rồi tôi lầm! Còn anh sung sướng vì đã méc được để cho tôi bị rầy.

Cô dùng dùng xếp sách lại, hai tay buông thõng trên đầu gối và tuyên bố.

- Bây giờ nghỉ, không học nữa!

Hà Chương trợn mắt:

-Cô đừng giởn chứ! Lớn rồi mà không ý thức gì cả.

Yên Sa không thèm đáp lời Hà Chương. Cô ngó ra cửa sổ. Hà Chương đã hiểu lý do cô giận dỗi. Cô đã bị mẹ rầy. Anh đổ dành Yên Sa như đổ dành đứa trẻ nhỏ.

-Em nên mừng vì mẹ lo lắng chu đáo cho em. Mẹ mong muốn cho em tiến bộ, chứ có ghét bỏ gì em đâu. Có nhiều người không còn có cha mẹ để được rầy la.

Yên Sa chống chế:

-Nhưng em có làm gì sai trái đâu?

Hà Chương bật cười:

-Làm biếng!

Yên Sa trừng mắt với Hà Chương. Cô rất ghét Hà Chương. Anh dám nói cô lười biếng. Anh chàng ỷ là sinh viên đang dạy cô rồi ra vẻ ta đây. Yên Sa nhất định không để cho anh chàng lên mặt với cô.

Không biết Hà Chương đã nói gì với bà Toàn Bích mà bà la rầy cô không chút thương tiếc. Yên Sa tức giận ghê gớm. Mẹ cô nhất nhất nghe theo Hà Chương. Sau ngày ấy cô oán ghét Hà Chương kinh khủng. Định không thèm nhìn mặt anh chàng nhưng khổ nỗi Yên Sa đã hứa với mẹ học hành đàng

hoàng nên đành phải ngó mặt người mà cô không ưa. Chứ không lè nhăm mắt lại để khỏi nhìn thấy hấn khi nghe giảng bài?

Quan sát Yên Sa một lúc lâu, Hà Chương thầm nghĩ Yên Sa thật may mắn khi có người mẹ tuyệt hảo như bà Toàn Bích. Anh không biết nhiều về gia đình Yên Sa nhưng nhận thấy bà Toàn Bích rất tốt. Bà bận rộn chuyện làm ăn nhưng cũng luôn lo lắng cho Yên Sa. Và bà cũng rất nghiêm khắc trước mọi lỗi lầm của con gái.

Anh nói với Yên Sa giọng dịu ngọt:

- Mẹ em là người tốt. Em đừng nên phụ lòng của mẹ!

-Cảm ơn anh đã nhắc nhở!

Rồi cô buông thông một câu cộc lốc:

-Học!

Hà Chương đùa:

-Học mà em đau khổ như bị ai đày ải không bằng.

Yên Sa nói lúng búng trong miệng:

-Còn hơn bị đày ải nữa!

Hà Chương rút kinh nghiệm không đẩy đưa với cô nữa. Yên Sa nói mãi không thôi, cô luôn âm ực vì bị bắt học thêm. Kể cũng lạ! Nhiều người muốn học thêm thì không có điều kiện. Còn kẻ được học thêm thì không chịu học. Sự đời luôn trớ trêu thế!

Anh tiếp tục giảng bài cho Yên Sa. Không nói không rằng, cô mím môi theo dõi. Yên Sa cũng luôn si và đầu óc tâm tột của cô khi học toán. Sao cô học dốt toán quá vậy? Còn Hà Chương thì rất cừ. Anh giảng bài với một nỗi đam mê chân thật. Rõ ràng ông trời thật bất công!

Hết bài học, Hà Chương cho Yên Sa làm bài tập. Anh giảng tỉ mỉ và hướng dẫn cách làm bài cho cô. Yên Sa mím môi rồi cắn bút nghĩ ngợi. Yên Sa cương quyết giải cho xong các bài tập toán này không để cho Hà Chương có dịp chỉ trích cô mãi.

-Hàng ngày nhìn bên ngoài khung cửa sổ Yên Sa luôn trông thấy giàn hoa tỏi tím nhành lá lung lay trong gió. Những chùm hoa tỏi tím ngắt ắp như mỉm cười với Yên Sa. Những đóa hoa vui mừng chứng kiến sự học tập ngày càng tiến bộ của cô và chính Hà Chương cũng khen ngợi cô. Yên Sa rất đôi tự hào. Thế là Hà Chương đã thấy ở điều đó. Đừng có mà chê cô nữa nhé!

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 5

Yên Sa đã thi xong học kỳ một, cô cảm thấy thật vui mừng nhẹ nhõm. Kết quả học tập sáng sủa khiến lòng cô lâng lâng khó tả. Tiếp tục những ngày học tập miệt mài tất cả dành cho kỳ thi tốt nghiệp. Và những buổi học thêm không còn căng thẳng nữa. Mỗi lần đến giờ học thêm với Hà Chương, cô không còn trù trù nữa, không còn bị xem là kẻ lười biếng như những ngày nào. Yên Sa cũng thở phào vì bà Toàn Bích hết "lên lớp" với cô:

Bộ ba của cô vẫn ngày càng khăng khít bên nhau. Buổi trưa, sau lúc đi học về An Thanh, Uyên Chi lại đến Yên Sa Ba cô bé rủ nhau ra vườn.

An Thanh níu nhanh mặn cho Uyên Chi hái còn Yên Sa mang chén muối ớt và một bọc sơ ri ra cho hai bạn. An Thanh buông nhanh mặn sà tới:

-Ôi toàn sinh tố C tuyệt diệu. Ai không ăn để hết cho tôi!

Uyên Chi nắm chặt chùm mặn:

-Hừ! Ai ngu sao không ăn! Để hết cho kẻ tham ăn như mày uống lắm! Yên Sa bỏ trái sơ ri vào miệng hít hà:

-Hai đứa bây cứ cái cọ để quây lại đây cho tao hứng hết.

Uyên Chi và An Thanh cùng giật bật sơ ri trên tay Yên Sa.

-Mày là kẻ đầy tội lỗi, dám ăn trước khách tức là tham ăn và không hiếu khách.

-Yên Sa trả đũa.

-Khách như hai đứa bây tao không hiếu.

An Thanh kéo dài giọng:

-Phải rồi, không thèm mời tụi tao để dành cho người khác!

Yên Sa trợn mắt, cô lại suýt bị suýt bị sặc.

-Xí tao để dành cho ai, tụi bây đừng vu khống nghe!

An Thanh ngậm miếng mặn, nét mặt nghiêm nghị.

-Bọn tao nói thật chứ không vu khống đâu. Mày cứ cầm bật sơ ri trong tay không dám buông ra sợ tao và Uyên Chi ăn hết. Không phải mày để dành cho ai sao?

-Uyên Chi ôm bụng cười ngặt nghèo trong khi Yên Sa đang đuổi theo An Thanh đập lên vai bạn.

Liếc nhìn Yên Sa và An Thanh, Uyên Chi nói:

-An Thanh nói phải đấy, mày chưa để dành thì bây giờ nên để dành sơ ri đi!

Yên Sa ngây thơ:

- Để dành cho ai?

- Để cho lão:

-Uyên Chi làm ra vẻ trình trọng:

-Chừng nào đến giờ học với lão Hà Chương, mày mang bật sơ ri với chén muối ớt lên bàn mày dịu dàng nói.

-Mời "thầy" thưởng thức sinh tố C. Bồi dưỡng trước khi dạy "thầy" ạ! Ăn sơ

ri sẽ giúp "thầy" thông cổ giảng hay.

Uyển Chi bỏ một trái sơ ri vào miệng nhót nhép rồi tiếp tục:

-Tao bảo đảm nước miếng của "thầy" ứa ra khi "thầy" thưởng thức hết bịch sơ ri thì cũng hết giờ.

An Thanh vỗ tay reo lên:

-Ý kiến của Uyển Chi hay tuyệt!

Yên Sa khẽ lắc đầu:

-Ê đừng có xúi bậy! Lúc này tao học hành nghiêm túc lắm nha!

-Lâu lâu cũng phải ngoại lệ chứ! ngoan ngoãn hoài ai chịu nổi.

Giọng Yên Sa thật thấp:

-"Thầy" chịu nổi.

An Thanh thúc vào hông Yên Sa:

-A ha! Yên Sa tự thú rồi đấy nhé!

Yên Sa ngơ ngác.

-Tao tự thú gì đâu?

-Vừa mới nói đó Thầy "chịu" mày ghê thật!

Yên Sa đâm túi bụi vào lưng An Thanh:

-Nói bậy nghe! Tao không ngờ đầu óc mày đen tối đến thế!

Uyển Chi chen vào bên An Thanh:

-Chính mày vừa mới khai nên con An Thanh mới biết. Lúc này mày thần tượng "lão" ấy lắm mà. Nhớ hôm nào mày thề ghét "lão" dữ dội, bây giờ lại vâng lời răm rắp.

Yên Sa đưa tay lên vén mái tóc nói rành rọt:

-Tao luôn nghe theo những lời khuyên tốt.

Uyển Chi đề thêm:

-Bởi thế "lão" mới chịu mày!

Tránh được cái véo của Yên Sa, Uyển Chi té nhào vào góc mạn đầu giường.

Yên Sa vỗ tay thích chí:

-Đáng đời cho mày, thật là trời cao có mắt.

-Uyển Chi xuýt xoa rên rỉ rồi ngồi phịch xuống đất tiếp tục ăn sa ri Yên Sa phì cười:

Có ăn là hết đau liền. Hay nhỉ? Uyển Chi ném mấy trái sơ ri về phía Yên Sa:

-Tao cho tóc mày đậm mùi muối ớt để lát "thầy kề cận" mày hương dẫn bài tập, thầy sẽ nhớ mãi hương thơm ấy mãi.

Yên Sa nhào tới:

-Mày sẽ biết tay tao!

An Thanh giảng hòa:

-Thôi đừng phá nữa! ăn nhanh lên rồi vào làm bài tập. Một lát Yên Sa còn học:

Yên Sa vỗ vai An Thanh:

-Hay! Bao nhiêu năm mới nghe mày nói một câu "được" đấy!

-Cảm ơn!

Khi ba cô gái rời mảnh vườn nhỏ sau nhà Yên Sa trở vào đã thấy Hà Chương ngồi đường hoàng nơi phòng khách.

Thoáng thấy anh, Yên Sa lè lưỡi ngó An Thanh và Uyên Chi hai cô bạn cũng vờ rụt cổ.

-Eo ôi "thầy" đã đến rồi.

-Tới giờ rồi hả "thầy"

Lại gặp đủ mặt bộ ba rồi. Hà Chương lừ mắt với hai kẻ vừa phát ngôn: :

-Làm việc phải luôn đúng giờ. Ai cũng vậy.

Uyên Chi làm bộ hỏi:

-Thế hả "thầy"?

Hà Chương ngó Uyên Chi lên giọng chỉ trích:

-Chứ sao, đúng giờ giấc vì người ta quý thời gian chỉ có những kẻ dư thừa mới phung phí thời gian.

Uyên Chi bấm tay An Thanh:

-"Thầy" nói mình đó!

- Kệ "thầy"!

Uyên Chi nói nhỏ:

-Nhìn bộ mặt hình sự của "thầy" tao ón quá!

Không ngờ Hà Chương nghe được và anh phán ngay:

-Ốn thì nên rút lui ngay!

Uyên Chi lườm Hà Chương:

-Thầy khó khăn nghiêm khắc quá! Hà Chương khẳng định:

-Không khó khăn nghiêm khắc sao học trò thi đậu được.

An Thanh vắn lại.

-Thế hả? Vậy thầy có bảo đảm nhỏ Yên Sa thi đậu không?

- Chắc chắn, nếu Yên Sa học tốt.

-Còn hai đứa em?

-Hai cô thì "thi không ăn ớt thế má cay"

An Thanh giẫy nảy lên:

-Thầy trù hai đứa em thi rớt hả?

Hà Chương đáp nhanh:

-Căn cứ vào thực tế chứ tôi không trù các cô đâu.

Yên Sa lên tiếng:

-Thầy nói đúng rồi đó. Hơn cả thế bói phán nữa!

An Thanh hừ mũi phản nản Yên Sa:

-Không ngờ mày tệ bạc như thế. Bận bè mà mong cho hai đứa tao thi rớt.

Còn Uyên Chi thì xĩa xối:

-Mày mà thi đậu thì cũng do người làm bài thôi.

Hà Chương giảng hòa:

-Thôi đừng cãi nữa! An Thanh hất mặt lên.

-Nó nói vậy mà không cãi lại sao thầy?

Hà Chương cười cười:

- Đậu hay rớt là do chính bản thân mình thôi. Các cô học tập thế nào thi kết quả thế đấy. Thấy ngay mà!

- Hừ!

Lần này tự động An Thanh và Uyên Chi rút lui. Hà Chương thấy nhẹ nhõm. Yên Sa thoáng băn khoăn:

-Chắc An Thanh và Uyên Chi giận em!

-Không đâu! Hai cô bạn thân của em phải biết được mục đích học tập của mình và có ý thức chứ! Còn em phải luôn cố gắng lo cho mình thi đậu tú tài và đậu Đại học là cả một quá trình gian khổ đó nhé!

Những lời nhắc nhở ôn hòa của Hà Chương khiến Yên Sa nghe ra.

Buổi học thêm diễn ra đầy hào hứng không bị ảnh hưởng bởi bạn bè Yên Sa Hà Chương yên lòng và vui vẻ thấy công sức mình bỏ ra không uổng phí.

Anh đang tràn đầy niềm tin đối với Yên Sa.

Kết quả vô cùng mỹ mãn, Yên Sa thi đậu tú tài với điểm cao. Yên Sa vui mừng tốt độ, Hà Chương cũng vui mừng tốt độ như thế. Khỏi phải nói ông bà Toàn Bích không thể nào tả xiết. Hai ông bà chỉ có Yên Sa là con một, gia đình lại giàu có nên luôn lo cho Yên Sa về mọi mặt.

Buổi tiệc mừng Yên Sa thi đậu được tổ chức trọng thể tại nhà. Khách dự đông đảo. Phần nhiều là bạn thân của hai ông bà bạn bè Yên Sa.

Hà Chương cũng được xem những người khách đặc biệt. Ông bà Toàn Bích rất nồng nhiệt khi mời Hà Chương và anh cũng thật lòng đến dự với nỗi hân hoan chân thành.

Ông Toàn Bích cười nói hả hê với mấy ông bạn thân họ đều trong giới kinh doanh với ông. Niềm vui khi con gái thi đậu tú tài, ông có quyền khoe với bạn bè về thành tích học tập của Yên Sa Cha mẹ nào mà chẳng tự hào về điều đó.

Bà Toàn Bích thì vui vẻ cởi mở tiếp khách đúng với vai trò của bà chủ lịch thiệp.

Hà Chương ngồi chung bàn với bạn bè của Yên Sa Các chàng trai và cô gái đều rất sôi nổi hồn nhiên ào ạt. Họ bàn bạc đủ mọi chuyện về các lĩnh vực phim ảnh, ca nhạc, thời trang... nhất là những điều thuộc giới trẻ quan tâm. Không lớn hơn họ bao nhiêu nhưng Hà Chương cảm thấy lạc lõng có những điều họ bàn bạc không hợp với anh.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 6

Yên Sa lẳng xẵng tiếp bạn. Cô gấp thức ăn cho từng người. Bưng ly rượu mời Hà Chương, giọng cô êm như tiếng thở.

- Mời anh!

An Thanh lí lắc nói theo:

-Mời anh uống ly rượu... mừng! Uyển Chi sửa lại:

- Đáng lẽ anh Hà Chương mời Yên Sa uống rượu. u mừng Sa thi đậu mà! Hôm nay Uyển Chi có vẻ hơi buồn chứ không sôi động lách chách như thường ngày. Trong bộ ba Uyển Chi thi hỏng. Thiếu một điểm Uyển Chi tức khóc sưng cả mắt. Và còn nguyên rửa Hà Chương trừ cô nữa chứ. An Thanh bảo Uyển Chi không chịu dự tiệc cô đã phải uốn lười bảy lần năn nỉ Uyển Chi suốt cả ngày nên Uyển Chi mới có mặt trong bữa tiệc đấy.

Hưởng ứng lời phát biểu của Uyển Chi cả bàn tiệc nhao nhao nhất là mấy tên con trai:

-Phải đấy! Chúc mừng Yên Sa, mời Yên Sa nâng ly... rượu!

Yên Sa đỏ mặt tía tai:

-Yên Sa không biết uống rượu đâu.

-Không biết cũng phải uống!

Yên Sa chống chế:

-Yên Sa thế bằng nước ngọt!

An Thanh hại bạn bằng giọng sắc gọn:

-Không chấp nhận sự thay thế!

Ly rượu chuyển đến tay Yên Sa Cô bối rối nhìn quanh rồi lắc đầu từ chối.

Hà Chương định cứu nguy cho Yên Sa nhưng chậm hơn Điền Bảo bạn cô.

- Để tôi uống thế Yên Sa!

Vừa nói Điền Bảo nhanh nhẹn bưng ly rượu uống cạn.

Cả bọn trở mắt nhìn sự việc bất ngờ năm giây, rồi hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên tán thưởng.

Rồi một giọng nhắc nhở:

- Điền Bảo cứu nguy cho Yên Sa sao Yên Sa không đền ơn đáp nghĩa?

An Thanh dài giọng:

-Chuyện ân nghĩa riêng tư của hai người lúc nào Yên Sa đáp chẳng được, cứ lo ăn tiệc đi!

Một giọng con trai cất lên nhạo An Thanh:

-Con người cứ lo ăn!

An Thanh dẫu môi lên cái:

-Tôi nhắc đến ăn tiệc là nhắc đến một người đấy.

Rồi An Thanh đưa mắt nhìn mọi người ra vẻ trịnh trọng.

-Quý vị có biết người có công cho thành công của Yên Sa là ai không? Anh Hà Chương đây.

Hà Chương vội xua tay:

-Tôi chẳng có công gì đâu.

Bằng giọng thản nhiên An Thanh đáp

-Nhờ thầy có công khó khăn nghiêm khắc Yên Sa mới sợ mà học đó chứ!

Cả bọn thích thú cười ồ trước câu pha trò dí dỏm của An Thanh.

Trong khi đó Yên Sa gật đầu khẳng định:

-Thật đấy nhờ anh Hà Chương mà em mới cố gắng và thi đậu.

Rồi cố hạ giọng vui vẻ nói với Hà Chương:

-Hy vọng sắp tới anh sẽ dạy những cô học trò chăm ngoan và học giỏi hơn em nhiều!

Nụ cười nở trên môi anh:

-Cớ Yên Sa cũng được rồi, anh không cần hơn nữa.

-Anh vẫn chê em luôn Hà Chương đùa.

-Nhờ anh chê mà em tiến bộ đấy!

Yên Sa nghiêng đầu phân bác:

-Không chắc đâu! Tại em tự giác siêng năng chứ bộ!

Hà Chương gật đầu và than:

-Ôi! Thế mà bấy lâu tôi cứ ngỡ tôi. Thất vọng thật!

Yên Sa gấp miếng chả để vào chén Hà Chương:

-Thất vọng thì bây giờ ăn để hết thất vọng nhé anh Hà Chương!

Uyển Chi khiêu nại:

-Mày chỉ gấp cho anh Hà Chương thật hả? Còn tao?

An Thanh ra vẻ thông cảm:

-Thôi đừng trách Yên Sa! nó còn phải tiếp tục lo lót cho anh Hà Chương nữa kìa.

Hà Chương kêu lên:

-Cái gì? Sao lại lo lót cho tôi?

An Thanh cười khúc khích:

-Lo lót để anh tiếp tục làm thầy dạy Yên Sa luyện thi Đại học.

Yên Sa gật đầu đồng tình với An Thanh:

-Phải dạy, anh Hà Chương còn dạy em luyện thi.

Hà Chương lắc nhẹ:

-Tôi đang bận túi bụi thi tốt nghiệp ra trường đây này!

-Anh ra trường thì phải lo cho em vô trường chứ.

-Anh không có thời gian.

Yên Sa đe dọa:

-Em mà không đậu vào Đại học thì anh cũng bị lưu ban ở lại trường thôi.

Đừng hòng nha!

An Thanh bồi thêm:

-Coi chừng đó anh Hà Chương. Yên Sa rớt Đại học thì anh cũng rớt tốt nghiệp đó.

Bị nếm mùi thi rớt nên Uyên Chi buột miệng buông một câu.

-Hai người cùng thi rớt mới vui!

Hà Chương nhăn trán:

-Thi rớt mà vui!

Rồi chợt như tới Uyên Chi - Bùi Kiệm đang ngồi trước mặt Hà Chương vội im bặt.

Còn An Thanh không phải là chủ nhà nhưng đã phán một câu chắc gọn:

-Yên Sa đậu Đại học mình sẽ đi dự tiệc nữa.

Tên con trai lúc này tiếp tục nhạo An Thanh:

-An Thanh lại nghĩ đến ăn nữa!

An Thanh ngó tên con trai đối đáp:

-Mình nghĩ va mạnh dạn nói ra, còn hơn những kẻ nghĩ đến mà không nói ra cứ dấm dề trong bụng như Mẫn chẳng hạn.

Mẫn cứng họng không nói gì. Nhe răng nhíu mày dọa An Thanh. Cả bọn cười nghiêng ngả. Hà Chương hòa cùng niềm vui với nhóm bạn sôi nổi trẻ trung của Yên Sa:

Vừa bước chân vào cửa, Hà Chương trở mắt khi nhìn thấy Yên Sa đang ngồi trò chuyện với Chiêu Thơ em họ anh. Chiêu Thơ con của người cô Hà Chương dưới tỉnh, hiện học luật năm thứ nhất và ở trọ cùng anh.

Thoáng thấy Hà Chương, Yên Sa nhanh nhẩu reo lên:

-Ừa, anh Hà Chương đi đâu đây? Làm bộ không thấy người quen hả? đến lượt Chiêu Thơ trở mặt ngạc nhiên, rồi cô hả giọng:

-Thế hai người biết nhau hả? khỏi giới thiệu, khỏe ghê!

Yên Sa nhăn mặt phản đối.

-Mi đừng có ăn gian! Không giới thiệu ai biết hai người thế nào?

Ngồi xuống đối diện cùng hai cô gái, Hà Chương dí dỏm đáp:

-Một người là anh, một người là em.

Yên Sa vẫn không chịu:

-Thôi đi! Chiêu Thơ ở dưới tỉnh sao có anh ở thành phố được?

Hà Chương cười ngất:

Đẹp cái logic "Bạn ở tỉnh thì anh của bạn cũng phải ở dưới tỉnh" của Yên Sa đi. Trật lất rồi!

Yên Sa lắc lắc mái tóc:

-Chẳng lẽ anh Hà Chương là anh của Chiêu Thơ thật?

-Thật chứ anh không mạo nhận đâu.

Yên Sa trề môi vẻ không tin:

-Mạo nhận chứ còn gì nữa. Chiêu Thor dễ thương như thế mà có anh như anh vậy sao?

Hà Chương ra vẻ đặc chí:

-Yên Sa hỏi chứ không phải anh đâu nghe.

Yên Sa nghiêm giọng:

-Ai hỏi cũng vậy. Anh không dễ thương thì em nói không.

Chiêu Thor thắc mắc hỏi:

-Ừa, bộ hai người có đụng độ với nhau hả?

Yên Sa lạnh nhạt:

- Đụng mỗi ngày, gây dài dài... Hà Chương bông đùa:

-Cũng nhờ vậy mà Yên Sa mới thi đậu đó.

Yên Sa nguýt Hà Chương thật dài:

- Đừng kể công! Người ta thi đậu là do chăm chỉ học hành.

-Nào anh có kể công.

Làm ra vẻ dễ dãi Yên Sa bảo.

-Thế thì tốt!

Rồi cô đưa mắt nhìn Hà Chương thắc mắc hỏi:

-Anh đâu đó đến đây mà gặp nhau một cách tình cờ thế này? Hà Chương buông gọn:

-Anh về nhà!

Giọng Yên Sa thật lém lỉnh:

-Về nhà trọ của Chiêu Thor phải không? Nhỏ Chiêu Thor giấu kín ghê! Thôi anh khai thiệt đi!

Chiêu Thor lật đật lên tiếng:

-Ta khai thiệt là ta muốn cho mi xem "mắt" ông anh ta đó. Xin nhấn mạnh là anh em họ của cậu hai. Mi đừng suy diễn tầm bậy nghe!

Yên Sa chất vấn:

-Sao mi không khai cho ta biết là mi ở nhà của anh họ. Anh họ của mi là Hà...

Chiêu Thor cắt ngang:

-Khỏi khai báo gì cả, ta muốn tạo sự bất ngờ. Bất ngờ mới thú vị...

-Thú vị gì?

-Không phải sao? Ông trời còn tính trước ta nữa đó.

-Ông trời tính gì?

-Ông trời đã xếp đặt cho hai người gặp nhau từ kiếp nào rồi. Giờ khỏi xem mắt...

-Lúc trước ta đã xem mắt xem mặt anh Hà Chương mỗi ngày rồi.

Chiêu Thor nháy mắt:

-Giờ mới tự khai hén! Hà Chương thêm vào:

-Làm gì cô được xem mặt xem mắt tôi, xem bài vở thì có!

Yên Sa liền thoáng:

-Lúc trước xem bài vở vậy bây giờ xem được không?

Vừa nó Yên Sa vừa nhí lom lom vào mặt Hà Chương.

Anh phì cười:

-Nếu biết được cô xem tôi sẽ vẽ mặt rồi.

Yên Sa ngăn lại:

-Về chỉ Khỏi! Mặt anh thế này đẹp rồi.

-Về để nhất cộ Chiêu Thơ cười dòn:

-Anh định vẽ ông kẹ nhất Yên Sa hả. Nó không sợ đâu.

Hà Chương hỏi Yên Sa:

-Không sợ Ông kẹ chắc Yên Sơ diêm vương?

Yên Sa tỉnh nghịch:

-Em có gặp ông diêm vương đâu đâu mà sợ?

-Ông ấy bắt em về châu là gặp liền hà.

Chiêu Thơ cự Hà Chương:

-Anh kì ghê, khi không bảo bạn em gặp ông diêm vương.

Yên Sa thì hờn dỗi:

-Anh mong cho ông diêm vương bắt em lắm phải không?

Hà Chương vẫn đùa:

-Chừng nào em mắc nợ Ông ấy không trả thì bị Ông mời làm việc đấy!

Yên Sa trả đùa ngay:

-Người thiếu nợ Ông Diêm vương là anh đấy!

-Anh sẽ trả Ông đầy đủ khỏi lo.

Chiêu Thơ đưa mắt nhìn Hà Chương và Yên Sa, chép miệng:

-Hai người lạ ghê! Chuyện trần gian hông chịu nói lại đi nói chuyện âm phủ.

Hà Chương trả lời Chiêu Thơ.

-Em thích nói chuyện trần gian thì nói đi.

Chiêu Thơ bắt bẻ Hà Chương:

-Anh biết Yên Sa sao không khai báo với em.

-Trời đất! Sao phải khai báo với em!

-Vì Yên Sa là bạn học cùng lớp với em.

-Anh đâu biết Yên Sa học chung với em.

-Bây giờ biết rồi đó.

-Vậy xin chúc mừng.

Hà Chương đáp rồi quay sang Yên Sa:

-Anh không ngờ em học luật đó Yên Sa.

Yên Sa vắn lại:

-Anh tưởng em không có khả năng à?

Hà Chương phì cười:

-Có chứ! Vì em hay cãi lắm mà.

Yên Sa hừ nhẹ Hà Chương nói tiếp.

-Không ngờ hai cô là bạn thân với nhau. Hai cô luật sư tương lai hãy cãi cho người khác chứ đừng cãi nhau nhé!

Chiêu Thơ phồng má lên:

-Làm gì hai đứa em cãi nhau chứ?

Yên Sa đế vô:

-Cãi với anh thì có!

-Anh hiền lành thế này mà cứ đòi cãi với anh.

Yên Sa hừ mũi:

-Anh mà hiền?

-Không phải sao? Em hỏi Chiêu Thơ xem!

-Tất nhiên nhỏ Chiêu thơ sẽ bênh anh rồi anh em cùng ở một nhà mà.

Chiêu thơ phân trần:

-Ta chỉ bênh điều đúng thôi nghe! Anh Hà chương có sai táai cũng không bênh đâu.

-Ủa người nhà cũng không bênh sao?

-Không! Luật sư phải công bằng, công lý.

Hà Chương mỉm cười:

-Anh mà là Ban Giám Hiệu Trường Đại học Luật, anh sẽ cho Chiêu Thơ ra trường đi làm ngay.

Chiêu Thơ xua tay:

-Thôi anh, em mới có một năm hà, chưa đủ kiến thức.

Yên Sa góp thêm:

-Anh tính cho Chiêu thơ nhảy rào hả? Chưa gì đã thấy anh phạm luật. Mà phạm luật thì phải xử.

Hà Chương kêu lên:

-Sao dối xử? Các cô là luật sư phải bào chữa cho người có tội chứ.

Chiêu Thơ lên tiếng:

-Anh không học luật nên không biết gì cả. Luật sư bào chữa cho người vô tội chứ không bào chữa cho kẻ có tội.

Hà Chương làm bộ:

-VẬY mà anh cứ tưởng...

-Tưởng như anh thì không có ỏn ẻu nghe!

-Thì anh tưởng lại.

-Chiêu Thơ ngăn:

-Thôi đừng tưởng tượng! Hãy thực tế đi anh!

-Rồi thực tế!

Chiêu Thơ cười khoe hai hàm răng đều đặn hạt bắp:

-Bây giờ anh tiếp dùm bạn em. Em đi lấy nước uống. Nãy giờ cãi nhau với anh khô cổ rồi!

- Dừng đồ thừa nghe! Cái tội của em chậm mang nước là thiếu sót với bạn bè đấy!

Chiêu Thơ cười hăm he:

-Em thiếu sót không sao, anh thiếu sót với Yên Sa coi chừng đấy!

Hà Chương nháy mắt với Chiêu Thơ:

-Lại đùa xữ phạt anh nữa chứ gì?

-Xữ phạt gì thì cứ hỏi Yên Sa!

Nói rồi Chiêu Thơ vào trong. Còn lại hai người, Yên Sa bắt đầu trách cứ Hà Chương:

-Anh tệ ghê! Từ ngày em đậu tốt nghiệp đến nay, anh chẳng ghé chơi.

-Anh bận!

-Hà Chương trả lời thật gọn. Thật ra sau bữa tiệc đó anh không còn kèm Yên Sa nữa nên không đến nhà cô Yên Sa thi đậu, Hà Chương cũng xong nhiệm vụ. Anh còn phải lo báo công việc của mình.

Yên Sa vẫn phản nản:

-Bận gì cũng còn chút thời gian cho anh chứ. Tại anh không muốn đến. Hay đã quên nhà em rồi.

Hà Chương đính chính:

-Nhà em rất quen thuộc anh quên sao được?

-Em mà biết nhà anh thì em đến rồi.

-Bây giờ em đã biết. Yên Sa cười cười:

-Khỏi nói em cũng đến Nhưng để gặp Chiêu Thơ chứ không phải gặp anh đâu nhé!

-Em là bạn Chiêu Thơ gặp cô ấy thì phải, chứ gặp anh làm gì?

Yên Sa lại hỏi:

-Bây giờ anh làm gì?

-Thất nghiệp. Còn đang chờ việc làm.

-Anh có dạy kèm không?

-Cũng dạy lai rai chứ ở nhà buồn chết.

-Học trò mới thế nào?

-Cũng như Yên Sa vậy. Yên Sa hất đầu lên:

-Anh đừng có nhạo em nghe!

Hà Chương cười hề hề:

-Anh đâu dám nhạo em. Cô học trò đã từng làm anh điêu đứng bởi cái tội lười.

-Lúc nào anh cũng cho là em lười. Xí, lười mà người ta đậu Đại học à?

-Thì hết lười tới siêng!

-Khỏi mượn anh khen. Hà Chương vờ than:

-Khổ quá! Khen thì không cần, mà chê lại không chịu. Sao em khó quá vậy?

Yên Sa xác nhận:

- Đó là bản tính của phụ nữ mà!
-Nên dễ chịu đi em! Khó quá người ta... Ớn!
-Ớn cho ớn luôn!
-Hà Chương châm chọc!
Người ta ớn thì em coi chừng đấy! Em chẳng việc gì phải coi chừng!

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 7

Bây giờ người ngồi trước mặt Hà Chương là gương mặt giống hệt sức Yên Sa nhưng lại không phải Yên Sa Tại sao? Hà Chương không thể nào hiểu nổi. Người giống người đến thế ư? Anh đâu có nhìn lầm mà Nhiên Trân thì quả quyết mình không phải là Yên Sa Hà Chương chỉ còn biết thỉnh thoảng nhìn Nhiên Trân. Nhìn để rồi lại phân vân vì chàng thấy Nhiên Trân có nét nào khác biệt Yên Sa.

Bữa điểm tâm, bà Thường Minh tổ chức khá tươm tất bún chả, trái cây, và cà phê sữa, phần nhiều là Nhiên Trân làm. Khi mọi người đã ngồi vào bàn rồi mà cô vẫn còn làm luôn tay lấy thêm lọ ớt, gọt quả lê vàng... Hà Chương thấy bất nhẫn cho Nhiên Trân. Cô làm không hết việc mà Thường Châu thì cứ ngồi đó, luôn miệng gọi lấy cái này cái nọ với giọng điệu chủ nhà đầy hách dịch.

Mọi việc đã xong. Bà Thường Minh vui vẻ:

-Nào tất cả cùng ăn sáng cho ngon nhé!

Hà Chương cầm đôi đũa đưa bà Thường Minh:

Đạ mời bác!

Bà Thường Minh đón lấy, giọng hiền hòa:

-Các con ăn đi!

Rồi bà thích thú nhìn mọi người ăn, mắt ánh nét cười. Dường như niềm vui của bà là thấy cả nhà ăn sáng trong bầu không khí ấm cúng vui tươi.

Thường Châu gấp miếng chả bỏ thêm vào tô bún của Hà Chương. Khiết Văn kêu lên:

-Nhỏ Thường Châu có ý gì đó mà chỉ bỏ cho một mình Hà Chương vậy?

Còn cả nhà thì sao?

Thường Châu nhanh nhẩu:

-Anh Hà Chương là khách mà.

-Khách thì được ưu tiên hả?

Thường Châu kể công:

-Chứ sao? Em tiếp khách thế anh, không cảm ơn mà còn...

Hà Chương lên tiếng:

- Đừng xem tôi là khách, ngại lắm Bà Thường Minh đồng tình:

- Đừng làm khách nhé! Bạn của Khiết Văn cứ xem như người nhà cả.

Khiết Văn nháy mắt với Hà Chương:

-Mẹ nói nghe chưa Hà Chương. Như người nhà đừng có ăn uống bên lên như con gái nhé! Mà con gái nhà này không có thực như miu đâu. Chẳng tin mày cứ hỏi Thường Châu xem!

Hà Chương bật cười trước những câu phân tích của Khiết Văn. Còn Thường Châu thì phồng má lên vì bị anh trai chế nhạo

- Em ăn uống bình thường mà anh bêu xấu em với anh Hà Chương hả?

Gắp miếng chả nhai - Khiết Văn đáp:

-Anh nói sự thật mà, em thực như...

Thường Châu cắt lời:

-Sao anh không nói nhỏ Nhiên Trân thực như gì?

Suốt buổi không ai đá động đến Nhiên Trân. Cô ngồi lẳng lặng. Bây giờ mới nhắc đến. Những lời lẽ của Thường Châu dường như không hài lòng hơn là lời cô vào cuộc trò chuyện.

Không ngờ Khiết Văn nêu câu nhận xét:

-Nhiên Trân thì thực như miu đấy. Lúc nào cũng ăn uống nhỏ nhẹ.

Nhiên Trân trả lời Khiết Văn:

-Em không thích con mèo, mà anh nói em ăn như mèo.!

Thường Châu xen vô:

-Mèo ưa kén ăn lắm.

Hà Chương lên tiếng:

-Mèo của Trạng Quỳnh đâu có kén. Cơm rau cũng ăn tuốt.

- Đó là con mèo đang được huấn luyện phải khổ hạnh.

Cả nhà cùng cười vang trước câu giải thích của Thường Châu.

Bà Thường Minh mỉm cười bảo:

-Thôi họ mèo gì cũng được. Ai cũng ăn hết tô bún chả là mẹ mừng.

Thường Châu hỏi:

-Mẹ sợ bún chả của mẹ ế hả? Bà Thường Minh gật:

-Ế vì thức ăn không ngon nên mẹ lo chứ gì?

Hà Chương nói nhanh:

-Bún chả của bác ngon lắm, cháu còn muốn ăn tô nữa đây.

Bà Thường Minh lật đật:

-Cứ ăn thêm đi cháu! Bác bảo Nhiên Trân lấy cho cháu nhé!

Hà Chương chỉ vào tô bún chỉ mới vơi một nửa.

Đạ thôi, để cháu ăn hết đã. Còn để bụng ăn trái cây nữa chứ bác!

Bà Thường Minh cười không nói gì. Thường Châu cất tiếng hỏi:

-Sáng nay anh Hà Chương định tham quan nơi đâu?

-Tùy Khiết Văn! Khiết Văn lên tiếng:

-Tùy mày chú. Tao ở đây đi nhiều quen thuộc quá rồi, đi đâu cũng như nhau.

Hà Chương đáp:

-Mày là hướng dẫn viên du lịch đưa đi tham quan nơi đâu thì tao đi đó.

- Dễ chịu nhỉ?

Thường Châu quyết định:

- Đi thung lũng tình yêu. Bất cứ ai đến Đà Lạt cũng phải biết thung lũng thơ này. Nhất là đối với anh Hà Chương cần phải đến ngay.

-Tại sao cần phải đến ngay?

Khiết Văn chế nhạo:

-Mày sao ngây thơ quá! Trai trẻ đang yêu thì đến thung lũng tình yêu là phải rồi.

Hà Chương vừa thoáng thấy ánh mắt Nhiên Trân lia sang anh rồi thật nhanh cô quay chỗ khác.

Ăn uống xong, một mình Nhiên Trân rửa dọn mâm chén. Thường Châu lo chuẩn bị đi chơi.

-Em với anh Khiết Văn đưa anh đi chơi hết Đà Lạt luôn.

Hà Chương hỏi một câu ngờ ngẩn:

-Thường Châu không đi học sao?

- Anh quên là em đang nghỉ hè mà Còn một tháng nữa em mới trở lên thành phố.

-Thường Châu học gì?

- Kinh tế!

Lúc này các cô sinh viên còn nghỉ hè. Nghỉ học rồi, lại chưa đi làm nữa nên quên cả thời gian. Anh buột miệng hỏi:

-Mùa này khách du lịch tham quan Đà Lạt đông lắm nhỉ?

-Người ta thích chọn thời điểm nghỉ ngơi để đi chơi du lịch.

Rồi Thường Châu quảng cáo:

-Bảo đảm tham quan nét thắng cảnh ở Đà Lạt rồi anh sẽ thích và chỉ muốn ở luôn.

Hà Chương mỉm cười:

-Tôi cũng muốn ở Đà Lạt luôn lắm. Nhưng mà không được.

-Sao không được? Có ai rầy đâu?

-Tôi còn gia đình ở Sài Gòn.

-Chuyển gia đình anh ra đây!

Hà Chương lắc đầu:

-Khỏi chuyển! Thỉnh thoảng đi tham quan là đủ rồi.

Thấy Thường Châu thay quần áo xong chuẩn bị lấy xe, Hà Chương buột

miệng hỏi:

-Sao không rủ Nhiên Trân đi với?

Thường Châu biu môi:

-Ôi. Nhiên Trân còn bao nhiêu là việc phải làm.

-Công việc tì làm mãi, cũng nên dứt ra đi chơi chứ.

-Nhiên Trân không đi đâu. Tôi biết tính nó mà.

Mặc dù Thường Châu nói thế nhưng Hà Chương vẫn rủ Nhiên Trân:

-Nhiên Trân đi chơi với chúng tôi nhé.

Nhiên Trân lắc đầu từ chối ngay:

-Mấy anh và chị Thường Châu cứ đi Em biết Đà Lạt rồi.

Rồi cô buông thêm một câu:

-Anh đi chơi vui về nhé!

Thường Châu gi5c Hà Chương đi mà không màng nói gì với Nhiên Trân.

Ba người cùng lên đường. Trời Đà Lạt se lạnh. Nắng chưa lên. Sương mù vẫn còn bàng bạc xa xa.

Hà Chương mở căng lồng ngực hít thở không khí mát lạnh của Đà Lạt mộng mị. Xe chạy rời khỏi con dốc với những hàng thông xanh biếc. Bất chợt mấy câu thơ của ai hiện về trong tâm trí Hà Chương:

"Khi nhìn nghiêng thấy Đà Lạt muôn phần

Nghìn thông đứng hẹn hò cùng mây xám

Những lá thông như những chiếc đinh ghim

Làm buốt giá trái tim anh... mười tám"

Hà Chương mỉm cười vu vơ. Những lá thông có làm buốt giá trái tim anh... mười tám? Và Hà Chương đâu còn mười tám, gần hai mươi tám rồi... suốt thời gian dài lo học, rồi. lo việc làm, lại thêm hoàn cảnh gia đình, Hà Chương chưa một "lần" tham quan đây đó.

Lần đầu tiên đến Đà Lạt. Cảnh và người Đà Lạt khiến anh băng khuâng chi lạ! Thung lũng tình yêu hiện ra. Ai khéo đặt tên, thung lũng mới thật nên thơ. Phía dưới mặt nước trong veo phẳng lặng như gương. Bên trên hàng thông mướt xanh viền bọc xung quanh. Gió reo hàng thông hát bài ựa tình tứ.

Khiết Văn bỗng lên tiếng:

-Tao thấy tội mình đi Thung lũng tình yêu thật là lãng xẹt.

Hà Chương hỏi lại:

-Là sao?

Khiết Văn giải thích:

-Lãng là mình chẳng giống người ta. Không phù hợp, không mục đích.

Thường Châu cá giông phả đô:

-Chỉ có anh đi không phù hợp, không mục đích.

Khiết Văn lại nhận xét.

-Chỉ có mình Hà Chương mà tới hai hướng dẫn viên du lịch.

Thường Châu phán gọn:

-Nếu anh thấy thừa thì đi chỗ khác để mình em hướng dẫn thôi!

Khiết Văn nháy mắt với Thường Châu:

-Ý kiến hay, anh sẽ đi chỗ khác để cho mình em hướng dẫn Hà Chương, tự do hơn.

Hà Chương hỏi nhanh:

-Mày đi đâu? Cái thằng...

-Anh ấy đòi tách đi riêng đó. Anh cứ mặc kệ đi! Hãy theo em, lại đằng kia chụp ảnh.

Vừa nói, Thường Châu vừa kéo Hà Chương đến chỗ cô vừa chỉ.

Khiết Văn cười cười bảo Hà Chương:

-Phải đẩy mày với Thường Châu chụp ảnh đi, chứ hai thằng đực rựa mình chụp xong chẳng ai thèm xem đâu.

-Thì mày chụp chung luôn.

Thường Châu không chịu:

-Chụp ba người xui lắm! Đừng!

Hà Chương tinh nghịch:

-Xui chỗ nào? Tôi chịu cho!

Thường Châu lại lắc đầu:

-Có em trong ảnh, em cũng chịu vậy!

Lần này Khiết Văn nháy mắt châm chọc Hà Chương:

-Ha! Ha! Vậy là nhờ Thường Châu chỉ muốn chụp ảnh với mày thôi nên kiếm có không cho tao ké!

Thường Châu buông lời nhận xét:

-Có anh tấm ảnh chỉ thêm xấu.

Khiết Văn kêu lên:

-Trời đất! Vậy em nói Hà Chương đẹp hơn anh hả?

-Là cái chắc!

Khiết Văn vờ than:

-Ôi, thế ra anh dẫn Hà Chương về nhà là một sai lầm.

Thường Châu cười đáp đầy ý nghĩa:

Không sai lầm đâu nếu như anh cố ý đồ tốt.

Nghe thế Hà Chương vội vỗ vai Khiết Văn:

-Ê bộ mày dẫn tao về nhà cũng có ý đồ sao? Ý đồ gì vậy?

-Tao có biết đâu, nhờ Thường Châu nói, mày hãy hỏi nó!

Thường Châu cải chính:

-Em không nói gì hết nghe!

Rồi cô nhắc:

-Sao đi tham quan thung lũng mà hai anh nói gì đâu đâu vậy? Lại kia mình ngắm cảnh đi anh Hà Chương!

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 8

Hà Chương đến một điểm thích hợp, hai người cùng ngắm nhìn cảnh vật. Một lúc cả hai cùng đến ngồi dưới gốc thông. Không biết Nhiên Trân có đến nơi này chưa nhỉ? Hà Chương thắc mắc rồi tự nhủ Chắc hẳn phải đến rồi.

Cô ấy là người Đà Lạt mà.

Thường Châu bỗng lên tiếng hỏi:

-Anh có đến Đà Lạt lần nào chưa?

- Lần đầu!

-Anh thấy Đà Lạt thế nào?

- Đẹp tuyệt như một nhà thơ đã nói.

-Nói thế nào?

Hà Chương khẽ đọc mấy câu thơ mà anh thích:

"Khi nhìn nghiêng thấy Đà Lạt muôn phần

Nghìn thông đứng hẹn hò cùng mây xám

Những lá thông như những chiếc đinh ghim

Làm buốt giá trái tim anh... mười tám"

Thường Châu cười khúc khích:

-Anh mà mười tám?

Hà Chương đính chính:

-Nhà thơ nói anh chàng mười tám nào đó chứ đâu phải nói tôi.

Thường Châu mỉm cười.

-Thế mà em tưởng nói anh chứ.

Rồi cô chỉ cho Hà Chương xem cảnh này cảnh nọ. Anh chẳng mấy thú vị gì.

Buổi đi chơi tệ nhất cuối cùng rồi cũng kết thúc.

- Đã chiều rồi Nhiên Trân chưa vào nhà sao?

Nghe tiếng nói Nhiên Trân giật mình ngẩng lên, Hà Chương đi chơi đâu về đang đứng bên cạnh, anh mỉm cười đáp:

-Anh đi chơi về hả? Em thích hái ít hoa rồi vào đây!

-Ồ đẹp quá!

Hà Chương buột miệng khen. Nhiên Trân đang đứng giữa vườn hoa rực rỡ đủ sắc màu sức nức hương thơm. Không biết Hà Chương khen hoa đẹp hay Nhiên Trân đẹp.

Cô bèn lên quay đi tiếp tục hái hoa.

Hà Chương nhìn Nhiên Trân và thầm so sánh cô cũng là một bông hoa tươi thắm trong khu vườn hoa tuyệt đẹp này.

Nhiên Trân hái xong một bó hoa xinh xắn đủ loại, cô đến bên Hà Chương giọng thân mật.

-Em xong rồi đây, mình vào nhà đi anh!

Hai người đi đến chiếc ghế đá dưới tàn cây mimosa, Hà Chương bảo:

-Ngồi xuống đây đi Nhiên Trân!

Nhiên Trân ngồi xuống, tay vẫn ôm bó hoa. Nhìn bó hoa trên tay cô, Hà Chương hỏi:

-Em mang hoa vào cắm à?

-Vâng!

Những bông hoa cánh nhỏ li ti màu tím thật đẹp, Hà Chương mù tịt không biết hoa gì. Có những loài hoa lạ anh hoàn toàn không biết tên, ngoại trừ những đóa cúc vàng tươi. Anh khẽ khàng hỏi Nhiên Trân.

-Hoa gì vậy Nhiên Trân?

Nhiên Trân ngược đôi mắt trong trẻo nhìn anh:

-Anh không biết thật à?

-Thật mà. Lần đầu tiên anh mới thấy hoa này đây!

Nhiên Trân tinh nghịch hỏi:

-Thế ở Sài Gòn không có sao? Hà Chương ngần ngừ:

-Chắc là cũng có nhưng anh không biết vì thú thật nhà tôi ngày thường ít cắm hoa lắm.

Nhiên Trân cười dịu dàng:

-Như vậy sẽ còn rất nhiều loại hoa mà anh chưa biết tên.

- Đúng vậy, và chắc chắn phải nhờ cô chỉ giúp rồi!

Hà Chương vừa nói vừa đưa tay chỉ bó hoa cô đang cầm:

-Cụ thể là mấy cánh hoa này!

Nhiên Trân chìa cho Hà Chương xem bó hoa rồi giải thích.

- Đây là hoa cẩm chướng. Còn đây... Anh ngạc nhiên:

-Ừa hai loại hả? Nhiên Trân gật đầu:

-Hai loại chứ, anh không thấy chúng khác nhau à?

Hà Chương nhìn kỹ bó hoa. Đúng là có hai thứ khác nhau. Nhiên Trân chỉ những cánh hoa tím có những chấm trắng lấm tấm.

- Đây là hoa cẩm chướng. Anh nhớ chưa?

Anh reo lên:

-A! Anh có nghe tên Cẩm Chướng rồi. Hoa đẹp quá nhỉ?

Rồi Nhiên Trân chỉ những hoa cánh nhỏ màu tím ngát sắc hơn nói tiếp:

- Đây là hoa đừng quên tôi!

Hà Chương trợn mắt:

-Hoa đừng quên tôi. Tên lạ thật!

Hà Chương nhìn kỹ những cánh hoa thân dài, lá dài thon nhỏ, hoa nhỏ từng chùm tím ngát, anh nghi ngờ hỏi Nhiên Trân:

-Cô đặt tên là hoa đừng quên tôi phải không?

-Ô kìa! Em có đặt đâu. Ở đây ai cũng nói như thế chứ đâu phải mình em.

Hà Chương vẫn tiếp tục ngắm nghía mấy nhánh hoa, giọng bình phẩm:

-Hoa đẹp mà tên lại rất hay. Hương thơm mới ngọt ngào làm sao! Đúng là toàn diện.

Nhiên Trân lại chìa ra mấy nhánh hoa nho nhỏ tím tím nữa:

- Đây là hoa thủy cúc.

-Thủy Cúc. À họ nhà Cúc. Hà Chương nhìn hoa rồi lại tầm mắt ra xa. Buổi chiều xuống thấp. Chân trời vàng ửng trong da cam. Bỗng Hà Chương ngớ ngẩn hỏi:

-Sao em chỉ cắm toàn hoa tím?

Nhiên Trân nghiêng đầu cười nói:

-Có khi em chỉ cắm toàn hoa màu vàng hoặc màu trắng.

-Vậy là em thích sự độc nhất.

Nghe Hà Chương nhận xét thế, Nhiên Trân lấy làm lạ. Cô chưa hề nghĩ đến điều này. Cô nhỏ nhẹ bảo:

-Em cũng không biết nữa!

Nói xong Nhiên Trân cười hồn nhiên. Hà Chương bị cuốn hút bởi nụ cười của cô. Anh thấy Nhiên Trân cười giống hệt nụ cười của Yên Sa. Không nghĩ ngợi, Hà Chương buột miệng hỏi:

-Em có tên là Yên Sa nữa phải không?

Cô lắc đầu quầy quậy:

-Đâu có! em chỉ có tên Nhiên Trân thôi.

-Nhiên Trân cứ thắc mắc, hình như Hà Chương đã hỏi cô câu này lúc anh mới đến đây ngày đầu tiên. Tại sao thế?

Nhiên Trân đưa mắt dò hỏi Hà Chương. Anh không nói gì vì đầu óc còn mãi nghĩ tận đâu đâu. Rồi cô cũng không mấy quan tâm, vẫn lặng lẽ ngồi bên cạnh anh.

Hà Chương cảm thấy điên quá. Lẽ ra anh không nên hỏi Nhiên Trân chứ có phải Yên Sa đâu. Yên Sa ở tận Sài Gòn là cô sinh viên luật mà!

Bỗng Nhiên Trân cất tiếng hỏi anh:

-Ở đây anh cảm thấy thế nào? Tham quan các nơi có vui không?

-Thích lắm! Khí hậu Đà Lạt rất hợp với anh. Anh muốn ở đây lun đó!

Nhiên Trân cười hiền lành:

-Em biết vì sao anh thích ở luôn đây rồi.

-Vì sao?

-Vì có người ta.

-Ở đâu mà chẳng có người ta.

-Nhưng người ta đặc biệt của anh.

-Nhiên Trân nói gì anh không hiểu.

-Thôi già vờ nghe!

Rồi cô quả quyết:

-Anh muốn ở đây cũng dễ thôi. Tìm việc làm thích hợp rồi lập nghiệp ở đây luôn!

Mắt Hà Chương sáng ra. Phải rồi anh sẽ tìm một công việc ở Đà Lạt này.

Hà Chương nhìn Nhiên Trần gật gù:

-Ý kiến của em hay đấy! Anh sẽ làm theo.

Bó hoa trong tay Nhiên Trần tỏa hương thơm ngát. Cô hồn nhiên bảo Hà Chương:

-Em sẽ cắm cho anh một bình hoa, anh thích loại nào?

-Anh ở đây chỉ có mấy ngày, khỏi phiền em!

-Hoa có sẵn em chỉ hái vào thôi mà! Hoa nào anh nói đi!

-Hoa nào thơm nhất?

Nhiên Trần nghịch ngợm đưa bó hoa vào mũi anh:

-Anh chọn đi!

Hà Chương cũng đùa:

-Hoa nào cũng ngát hương, anh không chọn được. Em chọn hộ đi!

Nhiên Trần lắc đầu:

-Không! Em không chọn. Anh phải xác định cho mình một sở thích về một mùi hương hoa chứ!

Hà Chương mạnh dạn nói:

-Nhiên Trần thích hoa gì cứ cắm cho anh!

Nhiên Trần không đáp lại chỉ cho Hà Chương xem từng cánh hoa:

-Hoa Cẩm Chương đẹp nhưng kiêu kỳ, còn hoa đừng quên tôi trông thanh nhã mà hương thì rất dịu ngọt:

-Em nhận xét rất lạ. Em chưa từng nghe ai nói hương hoa dịu ngọt bao giờ!

Rồi anh cười cười:

-Thôi thì cứ cắm hoa ngọt cho anh nhé! Anh sợ chua lắm!

Nhiên Trần lườm Hà Chương:

-Không có hoa "chua" đâu nhé!

Đúng rồi! Không có hoa "chua". Chỉ có người chanh chua thôi!

Nhiên Trần lại trêu Hà Chương:

-Bộ anh gặp người chanh chua rồi hả? Họ như thế nào hả anh?

-Họ cũng như người... ta vậy! Nói thế chứ anh không sợ họ đâu. Họ chanh chua với anh thì anh chanh chua lại.

Nhiên Trần cười sặc sụa:

-Hãy tưởng tượng anh đang chanh chua với ai đó. Chắc là ngoạn mục lắm nhỉ? Em không ngờ anh Hà Chương cũng ghê gớm thật.

-Ghế gớm đâu bằng Nhiên Trần. Trông em lúc nào cũng tươi vui và lúc nào cũng làm việc!

Nhiên Trân nghiêm nét mặt:

-Làm việc để quên ưu phiền! Hà Chương có vẻ hào hứng:

-Thế à! Anh vừa khám phá ra cô lại còn giỏi triết lý nữa.

-Em nghĩ sao nói vậy chứ cô biết triết lý đâu.

Hà Chương vặn lại:

-Thế em đã quên hết được ưu phiền chưa?

Nhiên Trân chưa trả lời thì đã có tiếng kêu:

-Trời đất! Nhiên Trân, giờ này mày còn ở đây giởn hót hả? Sao không vào lo cơm tối.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 9

Thường Châu xuất hiện với giọng điệu chủ nhà đầy quyền uy Sao lại chanh chua thế nhỉ? Hà Chương ngó Nhiên Trân. Cô đã đứng bật dậy vội bỏ hoa trong tay bước đi thẳng vào nhà không nói câu nào. Hà Chương ái ngại nhìn theo. Anh cũng định đi vào với Nhiên Trân nhưng Thường Châu đã ngôi xuống bên anh và chất vấn:

-Anh nói gì với Nhiên Trân vậy?

-Nói đủ thứ.

-Nó có biết gì đâu mà nói chuyện với dân thành phố.

-Sao cô lại nói thế?

Với Thường Châu, Hà Chương không thể thân mật thoải mái được.

-Tại vì nó cả đời cứ ru rú ở xó nhà có rời khỏi nơi đây đâu biết gì mà nói.

Câu trả lời đầy vẻ miệt thị Nhiên Trân khiến Hà Chương khó chịu:

Thường Châu đổi đề tài:

-Anh ở đây chơi lâu lâu nhé! Chờ em hết hè rồi cũng lên thành phố luôn.

-Tôi sợ làm phiền gia đình.

-Anh không nghe mẹ em nói sao. Anh là bạn của Khiết Vân cũng như người nhà. Rồi cô rủ:

-Hôm nào vô Bảo Lộc thăm đồn điền trà cùng cơ sở chế biến trà của ba em!

Hà Chương vô tình:

-Khiết Vân cũng có bảo anh điều đó!

-Thế thì anh đồng ý nhé!

Làm như chuyện đùa. Giải quyết việc là do người lớn chứ có phải Thường Châu đâu mà cô nói nghe đơn giản làm sao!

Hà Chương làm thinh. Thường Châu bồi tiếp.

-Em nói với ba em một tiếng là xong.

Thường Châu cứ tưởng Hà Chương đồng ý rồi vậy, Anh không muốn phải có bàn tay phụ nữ lo việc làm cho mình. Nếu không thì anh đã nhờ Yên Sa rồi...

Trời bắt đầu tối. Chân trời phía xa ửng tím. Sương giăng bàng bạc. Không khí lạnh lạnh dễ chịu. Ôi thành phố không thể có cảm giác mát lạnh giữa thiên nhiên khoáng đạt thế này.

Nhiên Trân trở ra cất tiếng gọi:

-Mời anh và chị Thường Châu vào ăn cơm!

Hà Chương nhanh nhẹn đứng bật dậy.

Thường Châu cười trêu:

-Anh đói bụng rồi phải không?

Nào Hà Chương có cảm thấy đói bụng đâu. Chàng qua đó là phản ứng tự nhiên khi anh muốn chấm dứt câu chuyện với Thường Châu.

Hà Chương đang thơ thẩn trong vườn, chợt thấy bóng Nhiên Trân từ xạ Qua khỏi lùm cây cô đã xuất hiện trên tay cầm chiếc cà men, anh qua đôi ngác nhiên. Nhiên Trân đã kịp thấy anh:

-Ủa anh Hà Chương ra đây tự bao giờ?

Hà Chương mỉm cười:

-Anh mới ra. chiều nay rảnh, thấy khu vườn đẹp quá định dạo chút chơi.

Giọng Nhiên Trân đầy vẻ ân cần:

-Trời sắp tối rồi. Để hôm nào còn sớm, em sẽ đưa anh đi dạo.

Còn hôm nào? Ngày mai Hà Chương sẽ về thành phố rồi nhưng anh không nói điều đó mà lại thốt lên:

- Đi dạo buổi tối cũng thú vị lắm chứ Nhiên Trân!

Nhiên Trân lè lưỡi:

-Eo ôi! Buổi tối đi ghê thấy mồ!

Hà Chương làm bộ đưa mắt ngó quanh:

-Tôi có thấy gì ghê đâu?

Nhiên Trân vọt miệng:

-Có chứ, mà ghê lắm! Bộ anh không sợ ma à?

Hà Chương bật cười:

-Thôi em đừng nhát anh! Em không sợ thì anh cũng không sợ.

-Ai với anh, em không sợ ma?

Hà Chương nhìn cô chăm chăm:

-Em không sợ cho nên em đang đi trong vườn đó.

-Sao anh biết em đang đi trong vườn?

-Thì anh vừa mới thấy em ở những bụi cây đằng kia! Cô có sợ ma đâu?

Nhiên Trân hạ giọng thì thào:

-Em không sợ vì ma quen. Ngại chẳng là anh kia. Lạ hoắc từ đâu đến đây.

Đừng một mình đi đâu ma bắt đấy.

Không ngờ Nhiên Trân lại nói với anh câu đó. Biết rằng cô đùa nhưng anh vẫn lấy làm thắc mắc.

Hai người đang đứng bên ngoài khu vườn. Trời sắp tối nhưng Hà Chương còn thấy giàn hoa tóc tiên đỏ rực trên bờ rào. Anh nhìn chiếc cà mèn trên tay Nhiên Trân hỏi nhỏ?

-Em đi đâu về vậy?

Nhiên Trân thoáng bối rối

- À, em đi có chút việc!

Thấy cô không thoải mái, Hà Chương cũng không tò mò. Anh chỉ là khách đến đây rồi sẽ trở về. Có cần tìm hiểu những việc không liên quan đến mình?

Đến bây giờ Hà Chương vẫn còn ngỡ ngàng đối với Nhiên Trân. Anh không thể? quả quyết Nhiên Trân có phải là Yên Sa không. Cô không hề có một dấu hiệu nào chứng tỏ đã quen biết anh trước kia.

Bỗng dưng Hà Chương hỏi Nhiên Trân:

-Em còn đi học không?

-Em nghĩ sau khi thi đậu tú tài.

-Sao em không thi Đại học. Em không thích học nữa à?

Giọng Nhiên Trân buồn buồn:

-Vì hoàn cảnh chứ em cũng muốn học Đại học cho biết đất Sài Gòn.

Hoàn cảnh nào thế nhỉ. Hà Chương buột miệng.

-Lúc đầu anh cứ tưởng em là con bác Thường Minh, em Khiết Văn.

-Không phải đâu chị Thường Châu mới là em anh Khiết Văn.

-Thế em là...

Hà Chương bỏ lửng. Anh không thể hỏi Nhiên Trân là gì trong gia đình.

Không là con nhưng chắc chắn cô không phải là người giúp việc rồi. Hà

Chương biết rõ điều này qua phong cách của Nhiên Trân.

Nhiên Trân là ai? Câu hỏi làm đau đầu Hà Chương.

Nhiên Trân đáp lời anh:

-Em là...

Nhiên Trân chưa dứt, Hà Chương cướp lời:

-Em là Yên Sa.

Nhiên Trân ngó anh, nét mặt trở nên nghiêm trang:

-Em đã bảo em không phải là Yên Sa Anh hỏi câu này bao nhiêu lần rồi?

Giọng Hà Chương như chìm trong cơn mơ:

-Em chính là Yên Sa mà. Nếu em là con bác Thường Minh thì anh còn mơ hồ, đang này không phải nên tin chắc em là Yên Sa:

Nhiên Trân nổi giận:

-Em không biết Yên Sa nào cả. Anh đừng nói như thế không đúng đâu! Em

sinh ra và lớn lên ở đây.

Hà Chương hỏi dồn dập:

-Thế ba mẹ Nhiên Trân là ai? Ở đâu?

-Ở đây, trong nhà này?

Và không để cho Hà Chương thắc mắc, thì Nhiên Trân giải thích:

-Ba em là người làm vườn. Ba trông nom săn sóc khu vườn hoa cho bác Khiết Thịnh. Khu vườn hoa lớn lắm đó anh. Bác gái ở đây quản lý, bác trai ở đồn điền trà, đi đi về về. Họ có hai nguồn thu nhập đó.

Hà Chương quan tâm hỏi:

-Ừa chú làm vườn đó hả?

-Không phải bác Thuận đâu. Đó là người làm vườn mới. Ba em mất nay đã hai năm. Còn mẹ em mất khi vừa sinh ra em.

Giọng Nhiên Trân rung buồn khi nhắc đến điều đó. Hà Chương nhìn cô đắm đắm về ái ngại:

-Thành thật xin lỗi Nhiên Trân! Lẽ ra anh không nên nhắc đến chuyện buồn của em.

Nhiên Trân nhả nhẹ:

-Ô có gì đâu anh, em đã quen rồi.

Hiện nay em chỉ còn gia đình bác Khiết Thịnh là thân thiết. Hai bác rất tốt coi em như người nhà. Đó chính là nguồn an ủi của em!

Lời khẳng định của Nhiên Trân khiến Hà Chương hoang mang. Cô là một người khác hoàn toàn. Cô có gia đình và đã sống gắn bó với gia đình bà Thường Minh bao năm nay... Tại sao cô giống hệt Yên Sa mà không phải là Yên Sa?

Rồi Nhiên Trân đưa mắt ngó Hà Chương:

-Nói thế chứ em không phải người nhà đâu. Thật ra chính anh mới là người nhà của bác Thường Minh và Khiết Thịnh.

Hà Chương ngó ngán:

-Em nói mới lạ! Anh chỉ là bạn của Khiết Vân.

Nhiên Trân cười nhẹ:

-Là Bạn của anh Khiết Văn. Đúng là gì của chị Thường Châu bộ em không biết sao?

Hà Chương đính chính nhanh:

-Ồ không có đâu! Anh với Thường Châu không là gì cả.

-Không có mà anh cứ muồn ở đây luôn. Nhìn hai người em biết ngay Anh còn làm bộ giàu nữa hả? Chị Thường Châu lo cho anh từng chút, bảo em phải làm món này món nọ cho anh.

-Vì anh là khách thế thôi!

-Không đơn giản thế đâu. Em thấy hai người rất gắn bó.

Hà Chương mà gắn bó với Thường Châu ư? Cô gái kiêu kỳ nhiều lần đi chơi làm anh phát bực. Nhưng anh chẳng nói gì vì mình là khách. Có lẽ? Nhiên Trân hiểu lắm khi anh với Thường Châu đi chơi chung, còn Khiết Văn thì đi với những cô bạn củ.

Bỗng nhiên Nhiên Trân cất giọng hăm dọa:

-Anh nói không có gì, hãy coi chừng chị Thường Châu đấy, chị ấy không để anh yên đâu!

Hà Chương đáp thành thật:

-Thường Châu có làm gì anh cũng không sao. Anh thấy bất nhẫn khi Thường Châu xử sự không công bằng với em.

-Tính chị Thường Châu là như vậy. Khi có ai thì làm ra vẻ... mà thôi đừng nói người vắng mặt.

Hà Chương tiếp lời:

-Miễn em đừng nói anh với Thường Châu là được.

Nhiên Trân lém lỉnh:

-Em nói hoài vì sự thật là như thế.

-Chẳng có sự thật đó đâu.

Nhiên Trân không nói gì. Hà Chương lại quan sát cộ Bóng tối bắt đầu phủ xuống khoảng vườn, không thấy gì bên trong. Chỗ hai người đứng gần cổng vườn nên có ánh đèn chiếu sáng. Dưới ánh đèn, khuôn mặt Nhiên Trân thật xinh xắn. Và Hà Chương lại bàng hoàng khi thấy cô quá giống Yên Sa.

Hai người đang yên lặng chợt Hà Chương nghe có một tiếng động vang lên. Anh khẽ đưa một ngón tay lên môi:

-Có tiếng động!

Nhiên Trân vờ vênh tai lên:

-Em có nghe tiếng gì đâu!

-Có! Anh mới nghe mà!

-Thôi anh đừng làm bộ nhát... ma nhát! Em không sợ đâu.

Hà Chương căng mắt nhìn chung quanh:

-Có tiếng động trong vườn thật mà! Nhiên Trân hỏi với vẻ thách thức:

-Anh có nghe rõ tiếng đó là tiếng gì không?

Anh ấp úng:

-Tiếng...

Nhiên Trân cười ngặt nghèo:

-Tiếng gió rào rào, tiếng nhánh cành khô gầy, tiếng chân đạp xào xạc trên lá...

Hà Chương ngắt lời cô:

-Nếu anh bảo đó là tiếng chân xào xạc trên lá khô thì em nghĩ sao?

-Nghĩ rằng có người đi.

-Thế em không sợ à?

-Sợ gì?

-Người đi.

Nhiên Trân vừa cười vừa vặn lời anh:

-Tại sao em phải sợ người đi! Anh sợ thì có!

Hà Chương nhăn mặt.

-Anh mà sợ à? Em quên anh là nam nhi sao?

-Tại em thấy anh có vẻ nao núng.

-Anh thấy là lạ!

Nhiên Trân đưa mắt nhìn quanh rồi khẳng định.

-Khu vườn này rất yên tĩnh, không có lạ đâu. Nó quen thuộc với em từng chút. lạ chẳng là đối với anh phải không?

Hà Chương nhanh nhẩu đáp:

-Bởi nó lạ với tôi nên tôi muốn được thám hiểm nó ngay đây.

Giọng của Nhiên Trân lại có vẻ triết lý:

-Ở đời có những ước muốn không thể nào thực hiện được.

-Nghe em nói anh thất vọng đấy!

Lại một tiếng động nữa vang lên. Hà Chương hỏi dồn:

-Em có nghe gì không?

-Nghe gì?

Hà Chương bực mình, tại sao Nhiên Trân cứ đùa trong khi anh rất nghiêm túc:

-Em không để ý gì cả sao?

Nhiên Trân có nghe tiếng gì đâu. Có lẽ Hà Chương tưởng tượng khi đứng ở khu vườn thanh thản thế này. Ở vườn thì có biết bao âm thanh vang lên trong đêm Hà Chương để ý làm chi cho mệt nhỉ. Cô thật lòng bảo:

-Em quá quen thuộc khu vườn nên đâu để ý làm gì?

Rồi cô hỏi Hà Chương:

-Anh nghe thật à? Tiếng động gì anh biết không?

Hà Chương đáp:

-Tiếng chân người!

Nhiên Trân lại cười vẻ bí mật!

-Chắc có người đi!

-Ai đi?

-Thì những người trong nhà này đi chứ ai? Anh hỏi lạ!

-Cụ the là ai?

-Ai? Làm sao em biết, vì em có thấy ai đi đâu.

Hà Chương đành chịu thua Hai người rảo bước về nhà, Vừa đến cổng sau đã thấy Thường Châu đứng đấy, vẻ mặt hăm hăm:

-Anh Hà Chương đi đâu từ chiều đến giờ?

-Tôi đi dạo ngoài vườn.
- Đưa đi dạo sao anh không nói em đưa đi.
Vừa nói cô vừa ném về Nhiên Trần ánh nhìn sắc như dao:
-Còn mày công việc sao không lo, lại đi đâu với anh ấy vậy?
Hà Chương đỡ lời ngay:
-Tôi vừa ra vườn thì gặp Nhiên Trần...
Thường Châu cau có cắt ngang:
-Nên hai người đi chơi với nhau quên cả mọi việc chứ gì?
Nhiên Trần nghiêm giọng đáp:
-Công việc tôi làm đầy đủ, chị khỏi lo!
Thường Châu hừ một cái rồi hạ lệnh:
-Mày vào nhà đi, còn đứng đây làm gì? Mai mốt không được đưa anh Hà Chương ra vườn bừa bãi như thế nghe!

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 10

Nghe câu dặn của Thường Châu mà Hà Chương nức cười. Rõ ràng cô rất chèn ép, bắt bẻ Nhiên Trần mà anh thì chẳng thấy Nhiên Trần có sai trái gì. Hà Chương thách thức hỏi Thường Châu:
-Nói vậy tôi không được quyền đi dạo chơi với Nhiên Trần sao?
Tiếc rằng Nhiên Trần đã vào nhà nên không nghe Hà Chương nói.
Thường Châu nhìn Hà Chương dăm dăm lên giọng:
-Tất nhiên là được chứ Nhưng em mới là người đưa anh đi vì em là chủ nhà.
-Nhiên Trần cũng người nhà vậy.
-Nó mà là người nhà? Người ở thì có.
-Tôi thấy Thường Châu có vẻ miệt thì Nhiên Trần.
-Còn anh thì bênh vực nó.
-Tôi chỉ nói theo lẽ phải.
Thường Châu liếc Hà Chương giọng nùng nịu:
-Anh cho là em sai trái?
-Tôi đâu dám nói thế .
-Anh là bạn của anh Khiết Văn.
Không biết Thường Châu muốn nói gì. Hà Chương lắng nghe, cô yên lặng một chút rồi thản nhiên nói:
-Anh phải biết anh Khiết Văn đưa anh về đây để làm gì chứ?
Giọng Hà Chương tỉnh queo:

- Đề thử hai nữa à?
-Mục đích thứ hai là gì, anh nói đi cho em biết đi!
Tôi sẽ hỏi Khiết Văn rồi nói cho cô biết.
-Khỏi hỏi anh Khiết Văn vì anh cũng biết.
-Ý đó của Khiết Văn làm sao tôi biết. Thường Châu lại nguyệt Hà Chương:
-Làm như anh Khiết Văn có ý đồ xấu vậy?
-Tôi đâu có nói vậy. Khiết Văn đưa tôi về đây cho biết Đà Lat và gia đình tôi rất thích.
-Và biết em nữa chứ!
-Vâng biết cô!
-Em đã đưa anh đi tham quan mấy thắng cảnh Đà Lat anh thấy thế nào?
-Thấy Đà Lat đẹp!
-Thấy Đà Lat đẹp thôi à?
Ý của Thường Châu thế nào, Hà Chương đã rõ, nhưng anh lơ đi không nói gì.
Thường Châu dặn:
-Mai một về thành phố anh phải liên lạc với em đó nghe! À nhà anh ở đường nào ghi địa chỉ cho em đi!
-Khiết Văn biết mà!
-Đó là phần anh ấy, còn anh thì phải ghi cho em!
Nói rồi Thường Châu lại rủ:
-Đêm nay trời Đà Lat đẹp quá, anh với em ra ngoài vườn hoa trước nhà trò chuyện nhé!
Và không đợi Hà Chương trả lời, cô thoải mái nắm tay anh đi về phía trước. Hà Chương nhắm mắt bước theo cô. Anh cố tỏ ra bình thản dù sao ngày mai anh cũng về Sài Gòn rồi.

-Yên Sa còn đi học không Chiêu Thơ?
-Còn anh ạ! Chẳng lẽ mới năm thứ hai đã nghỉ.
Chiêu Thơ đáp lời Hà Chương rồi tỉnh nghịch bảo:
-Mới năm hai, nghỉ nữa chừng. Ai cho làm luật sư chứ?
-Yên Sa vẫn còn học chung với em hả?
Chiêu Thơ nhìn Hà Chương không chớp mắt:
-Không học chung với em thì học với ai? Sao hôm nay anh hỏi ngớ ngẩn thế?
Thấy Hà Chương còn đần nghĩ ngợi đâu đâu không đáp lời câu hỏi, Chiêu Thơ lên giọng trêu chọc.
-Em thấy anh đi Đà Lat về có đổi khác đó nghe. Sao khi không quan tâm đến Yên Sa dữ vậy? Cần gấp mặt không, em hú nó đến ngay!

Hà Chương buông lửng:

-Tại anh thấy lạ.

-Lạ gì?

-Anh gặp một người giống hệt Yên Sa.

-Ở đâu?

-Đà Lạt!

Chiêu Thơ bật cười:

-Người giống người là chuyện thường có gì lạ đâu anh?

Hà Chương phân bua:

-Giống y hệt. Giống không phân biệt được nên anh mới nói chứ.

Ánh mắt Chiêu Thơ nhìn Hà Chương lóe sáng lên rồi cô gật gù hạ một câu xanh dờn.

-Có lẽ hình ảnh Yên Sa đã in sâu vào tâm trí vào... con tim anh rồi nên anh nhìn ai cũng thấy giống Yên Sa.

Hà Chương nghiêm mặt cự Chiêu Thơ.

-Anh nói nghiêm túc mà em đùa được.

Chiêu Thơ cũng nghiêm lại:

-Thế có người giống hệt Yên Sa hả?

-Yên Sa có chị em gì không?

-Nó là con một.

Hà Chương lăm bằm!

-Sao lại có người giống hệt thế nhỉ? Chiêu Thơ nhận định:

-Chắc là hai chị em sinh đôi? Sinh đôi mới giống nhau như vậy.

Lời Chiêu Thơ nói có lý. Sao Hà Chương không nghĩ ra được điều này nhỉ?

Nhưng rồi anh lại phản bác.

-Chị em sao được, người ở Sài Gòn, người sinh ra và lớn lên ở Đà Lạt.

Chiêu Thơ lại đùa:

-Vậy là chị em từ kiếp trước. Kiếp này còn giống nhau.

Hà Chương phản nài:

-Em thật là... kỳ!

-Anh mới kỳ. Người ta giống nhau mà không phải là chị em thì có gì là thắc mắc.

-Chính vì không phải chị em nên anh thắc mắc.

-Anh thắc mắc cũng chẳng làm gì? Thôi có muốn gặp Yeên Sa thì đi với em!

-Em học chung với Yên Sa thì cần gặp chứ anh gặp làm gì?

-Chiêu Thơ cất cổ bảo:

-Anh gặp làm gì thì anh biết chứ sao hỏi em?

Hà Chương trả lời như khăng định:

-Bây giờ anh hết dạy kèm Yên Sa rồi nên đâu cần gặp nữa.

-Bộ chỉ dạy kèm mới gặp thôi hả?

-Thì vậy chứ sao?

Chiêu Thơ nheo nheo mắt ngó Hà Chương.

-Em biết rồi, anh không muốn đi chung với em chỉ muốn gặp riêng thôi.

-Làm gì có chuyện đó?

-Không có sao anh nhắc Yên Sa hoài.

-Tại anh thấy giống người ở Đà Lạt.

Chợt nhớ Chiêu Thơ tò mò hỏi:

-Người Đà Lạt đó thế nào mà anh Em của anh Khiết Văn bạn anh phá không?

-Không phải em Khiết Văn nhưng cũng ở nhà đó.

Rồi Hà Chương kể cho Chiêu Thơ nghe về gia đình bà Thường Minh và Nhiên Trân.

Chiêu Thơ nhìn Hà Chương cất giọng bình phẩm:

-Chuyện đi Đà Lạt của anh kỳ này có nhiều thú vị nhỉ?

Thú vị vì được tham quan nhiều cảnh đẹp.

-Và được gặp nhiều người đẹp.

Hà Chương nhe răng cười:

-Người đẹp thì lúc nào anh chẳng gặp.

Ngay bây giờ cũng có nữa nè!

-Chiêu Thơ chun mũi lại:

-Xí! Em mà nói làm gì? Người đẹp của riêng anh kia kìa. Trong tim anh kìa.

-Tim anh chưa có người đẹp.

Chiêu Thơ lắc nhẹ:

-Em không tin.

-Thật mà! Chẳng nào có anh hỏi ý kiến em hà?

Chiêu Thơ hạ một câu:

-Hỏi ý kiến em khi ra tòa đó hả?

-Trời!

Hà Chương kêu lên rồi cốc nhẹ Chiêu Thơ.

-Sao em nói phũ phàng đáng sợ thế Chiêu Thơ?

Chiêu Thơ cười khúc khích:

-Tại cái nghề của em vậy.

-Cho nên em mong ai cũng ra tòa để em cãi phải không? Ác đức quá Chiêu Thơ ời.

Sẽ có nhiều người cần em, năn nỉ em đó nghe!

-Không có anh trong số đó!

- Để xem!

Bà Tường Ngọc mẹ Hà Chương đi chợ về thấy Hà Chương và Chiêu Thơ đang trò chuyện vội hỏi:

-Có việc gì mà hai anh em cười vui vẻ vậy.

Chiêu Thơ láu táu:

-Con bảo anh Hà Chương cưới vợ đó mợ.

-Xạo không hà! Mẹ đừng nghe Chiêu Thơ.

Bà Tường Ngọc mỉm cười :

-Chiêu Thơ nói cũng phải đó. Con nên cưới vợ đi để có người cầm chân.

Hà Chương nhăn nhó:

-Bộ mẹ nói con đi dử lắm sao cần phải có người cầm chân?

Bà Tường Ngọc giải thích:

-Con trai lớn rồi phải lo cưới vợ mới nên người.

Hà chương hỏi lại:

-Trời đất ! Bộ mấy người không lấy vợ thì không nên người hả mẹ?

-Sẽ là như vậy.

-Con không chịu cái lý luận của mẹ.

Chiêu Thơ chen vô:

-Mợ hai nói đúng đó anh! Anh nên cưới vợ kéo hư người.

Hà Chương gạt ngang:

-Em con nít chẳng biết gì đâu.

Bà Tường Ngọc ngó Chiêu Thơ cười:

-Chiêu Thơ là sinh viên rồi, con nít đâu. À con xem bạn con có ai giới thiệu cho anh Hà Chương đi!

Hà Chương phẩy tay:

Con tự tìm được mẹ Ôi!

-Sao không lo tìm đi!

-Con chưa có tương lai nghề nghiệp

-Con dạy kèm cũng có nghề nghiệp rồi.

Chiêu Thơ góp lời:

-Anh Hà Chương làm bộ nói vậy chứ một đời mợ cưới vợ gấp, mợ lo không kịp đó.

Hà Chương ngó Chiêu Thơ nhún vai.

-Cưới vợ chứ có làm gì đâu mà gấp. Rồi anh chằm chọc chiêu thơ.

-Không chừng em mới gấp đó. Vì sợ...

-Em có sợ gì đâu?

-Sợ ế...

Chiêu Thơ phồng má lên cự:

-Anh này người ta lo cho mà nói vậy đó hả?

-Anh nói đúng đó.

Chiêu Thơ dài giọng:

-Em có lòng tốt định giới thiệu cho một nhỏ bạn, giờ không thêm.

Quay sang bà Tường Ngọc, Chiêu Thơ súi

- Đừng lo cho anh ấy nữa mợ!

-Anh nói rồi để anh tìm.

Bà Tường Ngọc chép miệng:

- Để con chắc đến già quá!

-Mẹ nói sao bi quan quá vậy?

-Chứ mẹ thấy con có ai đâu.

Chiều Thơ cười:

Đừng lo mợ Oì, con thấy anh Hà Chương có số đào hoa lắm!

Đào hoa hay không chính Hà Chương cũng không biết nữa là...

Nhiên Trân vừa hái hoa vừa cất tiếng hát trong trẻo :

" Em nhặt lá ghép tên hai đứa lần cuối cùng

Trước lúc màu tím buồn

Lãng đàng gửi những vầng mây úa

Anh và dĩ vãng trôi...

Em viết tên hai đứa lên cát lần cuối cùng

Sống như anh vô tâm tàn nhẫn

Cuốn xa khát vọng một đời

Buổi chiều lồng lộng gió và mây

Em thả tóc bay về phương ấy

Núi che dáng anh đùa hương trở lại

Chiều ngân ngơ quạnh quẽ?

Cánh chim côi

Ai bẻ trắng chiều làm đôi

Cho mình hai ngã"

Không hiểu sao Nhiên Trân rất thích bản nhạc Trăng Chiều. Bài hát chẳng phải tâm trạng của cô chẳng liên quan dính liếu gì đến cô thế mà yêu, mà hát say sưa.

Nhiên Trân đâu hay rằng, Hà Chương đến từ lúc nào và đang yên lặng nghe cô hát.

Buổi chiều Đà Lạt nhạt nhòa trong sương. Nhiên Trân mặc chiếc áo màu trắng đứng giữa những luống cúc lung linh hoa nở. Hình ảnh thuần khiết của Nhiên Trân đúng như một nhà thơ đã miêu tả:

"Đây nhà nguyện trước thềm bao hoa Cúc.

Hoa cúc trắng như áo em màu trắng

Đà Lạt se da cơn lạnh cuối chiều

Ta thềm mãi một ngày Đà Lạt"

Có phải vì "thềm mãi một ngày Đà Lạt" là Hà Chương đã đến đây.

Không hiểu có sức hút nào mà khi Khiết Văn gọi điện báo nhà hàng của cô dựng Khiết Văn, đang cần một phiên dịch tiếp khách nước ngoài thì Hà Chương đã đồng ý ngay.

Giọng của Khiết Văn trong điện thoại rất hào hứng:

-Cô Khiết Phương đến nhà hỏi tao có chịu giúp cho cô không. Tao nghĩ ngay đến mày. Công việc này rất phù hợp với mày đó Hà Chương. Ra ngay nhé!

Ba mẹ Hà Chương cũng đồng ý một cách vui vẻ. Ông Hà Long nói: Ở đâu cũng được, miễn công việc làm chân chính thích hợp khả năng và sở thích.

Bà Tường Ngọc hơi thoáng băn khoăn.

- Đi làm xa cũng được nhưng Hà Chương ăn ở một mình ai lo?

Ông Hà Long bật cười:

-Bà khéo lo Hà Chương đã lớn rồi. Đàn ông con trai phải biết đi đây đó.

Còn Chiêu Thơ thì chăm chọc:

-Anh nỡ bỏ Sài Gòn đến ở Đà Lạt sao.

Hà Chương đáp khẽ:

-Nơi nào có công việc cho anh thì anh đến.

Bà Tường Ngọc nhắc:

- Dù xa con cũng đừng quên ba mẹ.

Chiêu Thơ đế vô:

-Con sợ Ở Đà Lạt có nhiều niềm vui quá anh Hà Chương quên hết mọi người ở nhà.

Hà Chương vò đầu Chiêu Thơ:

-Chừng nào có như vậy, em nhớ nhắc anh nhé!

Thế là Hà Chương xách vali ra Đà Lạt với long lanh thích thú. Bà Tường Ngọc đã chuẩn bị các thứ cho Hà Chương từ chiếc bàn chải đánh răng, khăn mặt đến chai dầu, chiếc nón, áo mưa.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 11

Thấy bà lúi húi lo cho Hà Chương, ông Hà Long chặc lưỡi:

-Hà Chương đã lớn rồi, nó biết tự lo mà.

Bà Tường Ngọc đáp:

-Em chuẩn bị các thứ cho nó đầy đủ thì mới yên tâm.

Tâm lòng của người mẹ là như thế đó. Hà Chương rất hiểu mẹ và rất hạnh phúc trước sự chăm lo của bà.

Mấy tiếng đồng hồ ngồi xe, anh đã đến Đà Lạt và giờ đây đối diện cùng Nhiên Trân.

Nhìn Nhiên Trân anh thoáng xao động.

Anh đã biết vì sao mình hào hứng nhận lời Khiết Văn đến đây.

Giọng hát trầm lắng dịu ngọt của Nhiên Trân đã cuốn hồn Hà Chương. Cô vừa dứt, anh ngẩn ngơ mấy phút rồi bật thốt lên.

-Ôi anh vừa khám phá ra Nhiên Trân có giọng ca tuyệt vời.

Nhiên Trân giật mình quay lại. Nhìn thấy Hà Chương cô thoáng sững sờ:

-Anh Hà Chương mới ra hả?

Hà Chương thành thật:

-Khiết Văn rủ anh ra làm cho cô Khiết Phương.

Nhiên Trân nói như reo:

-Anh thấy chưa em nói rất đúng. Muốn ở Đà Lat luôn thì anh hãy tìm một công việc làm.

-Anh đâu ngờ mình có việc làm ở đây.

-Không ngờ mà lại có, chắc tại cái số anh?

Mắt Hà Chương ánh nét cười:

-Số gì? Tại Khiết Văn chê nên gọi anh ra đó chứ?

Nhiên Trân phát biểu:

-Ai làm cũng được miễn người thân trong nhà là cô Khiết Phương rất thích.

-Em có vẻ hiểu cô Khiết Phương.

-Cô ấy là chị bác Khiết Thịnh, thỉnh thoảng cô lại đây. Có lần cô ấy cũng bảo em ra làm nhưng em không bỏ bác Thường Minh. Có nhiều công việc linh tinh em phải phụ bác, nhất là việc bán hoa, tính toán chi thu cho bác.

Hà Chương khen ngợi:

-Em giỏi thật! Làm bao nhiêu công việc.

-Em mà giỏi! Thế anh có biết cô Khiết Phương chưa?

-Biết. Lần trước về đây, Thường Châu dẫn đi chơi có ghé nhà hàng của cô Phương.

Giọng Nhiên Trân thoáng vui:

-Biết anh ra làm cô Khiết Phương mừng lắm đây.

-Có ai mừng nữa không?

Hà Chương định hỏi nhưng kịp dừng.

-Anh ra đây, chị Thường Châu biết chưa?

-Thường Châu đâu?

-Lên thành phố học rồi. Bộ anh không ghé cho chị ấy hay sao?

-Không!

Thật ra chính Thường Châu có ghé nhà Hà Chương. Thấy cô anh cũng không bất ngờ lắm. Nhưng Thường Châu thì vui vẻ bảo:

-Em đến anh bất ngờ lắm phải không? Em hứa là sẽ đến mà.

Rồi cô giở giọng trách:

-Anh tệ ghê, biết em trở lên thành phố học mà không ghé qua thăm,

Quả tình Hà Chương không nhớ. Mà có nhớ cũng chẳng biết Thường Châu

trợ ở đâu. Lúc trước Khiết Văn cũng thay chỗ ở luôn. Từ khi Khiết Văn ra trường rồi về Đà Lat, cô trở lên thành phố thì ở linh tinh nhà bạn. Hà Chương chưa từng gặp Thường Châu ở thành phố nên đâu biết chỗ trọ của Thường Châu:

Hà Chương đáp cho qua:

- Tôi không nghĩ là cô đã trở lên.
- Chẳng lẽ em nghĩ hè luôn ở Đà Lat?
- Tại tui quên.

Thường Châu buồn gọn:

- Nếu anh còn ở ngoài ấy thì chắc em cũng nghĩ hè luôn lắm à?
- Tôi tin là cô không thể bỏ học vì lý do không chính đáng.
- Lý do làm hướng dẫn viên du lịch cho anh mà không chính đáng à?
- Tôi không muốn cô bỏ học đâu.

Thường Châu nói nhanh:

- Vậy khi nào em về Đà Lat em rủ anh về cùng nghe!
- Tôi không thể hứa!
- Ghét ghê! Anh cứ như là người xa lạ với em vậy? anh có biết em là ai không?

Hà Chương phì cười:

- Anh là bạn anh Khiết Văn anh phải biết đối xử với em như thế nào chứ. Xung hô nói năng khô khan, xa cách.

Hà Chương không biết nói sao khi bị Thường Châu dài giọng trách móc. Thật lạ cho cô gái đã làm cho anh khó chịu.

Thường Châu cứ nói mãi, dai dẳng đến độ Hà Chương thấy bức dọc khó chịu. đến khi Thường Châu ra về anh mới thấy nhẹ nhàng.

Thế rồi lại bị Chiêu Thơ trêu chọc:

- Cô Đà Lat hả anh? Thấy nói chuyện với anh là em biết ngay. Nào có giống Yên Sa đâu.
- Đây là Thường Châu em Khiết Văn. chứ đâu phải Nhiên Trân chị em kiếp trước của Yên Sa.

Chiêu Thơ kêu lên:

- Ôi sao anh nhiều cô quá vậy! Đào hoa quá coi chừng đấy. Một cô thôi!

Hà Chương phân trần:

- Không có gì đâu. Em đừng có suy diễn... giờ đây đến Đà Lat thì Nhiên Trân suy diễn.
- Tiếc ghê! Anh ra mà không gặp chị Thường Châu. Em biết mục đích anh ra đây làm là vì chị ấy.

Nếu vì Thường Châu thì Hà Chương ở lại đất Sài Gòn và đi tìm cô ấy rồi.

Hà Chương thấy rất rõ lòng mình rách rưới như thế. Vì sao mà anh quyết định ra làm ở Đà Lat? Có lẽ chỉ mình anh biết...

Thấy Hà Chương yên lặng, Nhiên Trân bật hỏi:

-Anh Có ghé đàng cô Khiết Phương chưa?

-Chưa! Anh lại đây trước. Khiết Văn bảo sẽ đưa đến gặp cô Phương.

-Vậy là tối nay anh ở đây? Để em vào dọn phòng.

-Thôi khỏi! Anh dọn được mà. Khiết Văn đâu em?

-Anh ấy đi chơi với chị Lâm Thúy từ sáng đến giờ.

Hà Chương kêu lên:

-Ô chuyện lạ đây?

-Lạ gì? Em thấy bình thường, anh Khiết Văn cũng có mấy cô kiếm.

Hà Chương nói như đang nói với Khiết Văn:

-Cái thằng. Vậy mà còn làm bộ làm tịch. Có người yêu thì thông báo cho bạn bè mừng chứ!

Nhiên Trân tỉnh nghịch:

-Như anh chẳng hạn!

-Ôi trời, sao giống như anh được?

-Giống hay không thì anh biết. Anh cũng làm bộ làm tịch như anh Khiết Văn vậy.

Hà Chương cười xòa rồi chuyển đề tài:

-Anh vừa phát hiện Nhiên Trân có một biệt tài nữa.

-Tài gì đâu?

-Em hát hay ghê!

-Hay gì, có một mình em hát vu vơ đó mà.

-Một mình nên em không nghe em hát, còn anh đã nghe.

-Cái tội của anh là vào đây mà không lên tiếng chào chủ nhà.

Hà Chương nhìn Nhiên Trân lấp lánh sáng:

-Nhờ thế anh mới biết em có giọng ọ ọ ọ thương như...

-Yên Sa!

Cái tên thốt lên từ miệng Nhiên Trân.

Hà Chương hơi thoáng ngạc nhiên, rồi khẳng định:

-Đúng! Em rất giống Yên Sa! Giọng Nhiên Trân có vẻ giận dữ:

-Em biết anh khen chỉ vì em giống người khác.

-Thú thật em giống Yên Sa một cách lạ lùng. Lúc đầu anh cứ nghĩ em đã thay đổi không nhận ra anh.

-Còn bây giờ thì sao?

-Thì vẫn giống Yên Sa nhưng anh đủ tỉnh táo để biết rằng em không phải là Yên Sa Còn tại sao em giống Yên Sa thì chỉ có trời biết.

Giọng Nhiên Trân thật nghiêm túc:

-Anh đã nhận định rõ ràng vậy rất tốt. Em không thích bị nhìn lầm!

Hà Chương cười khi:

-Trong cuộc sống đôi lúc cũng có sự nhầm lẫn, mà y ai tránh khỏi. Em đừng

có trách anh, em giống Yên Sa cực kỳ. Bài toán mà anh chưa có lời giải đáp. Nhiên Trân chột tò mò:

-Yên Sa là ai thế?

-Một cô gái!

Môi Nhiên Trân cong lên:

-Em có bảo cô ấy là chàng trai đâu, thế mà cũng giới thiệu!

Hà Chương không nói gì, Nhiên Trân lại cũng thắc mắc. Yên Sa là cô gái hay người yêu của anh? Người yêu thì đúng hơn. Hình ảnh Yên Sa đã in đậm trong tim óc anh rồi nên khi nhìn thấy Nhiên Trân giống cộ Hà Chương đã hốt hoảng cùng cực, và anh đã hỏi Nhiên Trân bao lần về tên cô im lặng một phút, bất chợt Nhiên Trân khiêu khích:

-Em thừa biết Yên Sa là gì của anh rồi, anh đừng có giấu!

Nhiên Trân khẽ lắc đầu trêu Hà Chương:

-Thôi em không nói đâu, anh cứ giữ kín trong lòng đi!

Bỗng nhiên Nhiên Trân lại thắc mắc.

Hà Chương đã có Yên Sa rồi, sao còn găng bó với Thường Châu, đeo đuổi Thường Châu để làm gì nữa chứ? Đàn ông thật là lạ không thể hiểu nói. Hay là đàn ông tham lam?

Không ngờ Nhiên Trân thốt lên câu hỏi mà đáng lẽ chỉ để trong lòng suy nghĩ:

-Anh đã có Yên Sa rồi sao còn theo đuổi chị Thường Châu nữa. Bắt cá nhiều tay không tốt đâu. Đừng có giống anh Khiết t Văn đó.

Hà Chương ngửa mặt lên kêu trời:

-Nhiên Trân đoán sai hoàn toàn rồi.

-Không sao đâu!

-Không đúng chỗ nào cả.

-Em biết lý do anh ra Đà Lạt làm việc.

-Lý do chỉ có anh biết thôi..

-Thế mà em biết mới tài.

-Anh không nói sao em biết?

Giọng Nhiên Trân tỉnh queo:

-Thấy anh ra đây là biết liền.

Hà Chương nói với vẻ mơ màng:

-Giá như em biết đúng thì anh vui sướng đến thế nào.

Hà Chương đã làm việc ở nhà hàng Thông Xanh. Hôm đưa Hà Chương đến gặp cô Khiết Văn, Khiết Văn dặn:

-Tùy mày muốn ở nhà tao hay nhà cô Khiết Phương cũng được. Nhà nào cũng có chỗ cho mày tá túc.

Trong thâm tâm Hà Chương cũng muốn trở lại ở nhà Khiết Văn nhưng thấy ngại quá! Làm chỗ Khiết Phương sao lại ở nhà Khiết Văn được. Hơn nữa cô

Khiết Phương đã vui vẻ bảo:

-Cháu đồng ý ra đây làm cô rất mừng. Cô chỉ chọn chỗ quen thân tin cậy. Cháu hãy ở nhà cô nhà cô rộng lắm. Chỉ có cô dưỡng thôi. Con trai cô có gia đình ở riêng, đứa con gái cũng già rồi.

Hà Chương ở nhà cô Khiết Phương như một người thân trong gia đình.

Cô Khiết Phương vui vẻ hỏi Hà Chương:

-Cháu chơi thân với Khiết Văn thấy tình khí nó thế nào?

Đạ Khiết Văn là bạn tốt ạ?

Cái thằng, cô không biết nó long bong đến bao giờ. Làm nhà hàng cho chó nó không chịu, bảo làm đồn điền trà cho ba ở Bảo Lộc cũng không.

-Khiết Văn thích ở thành phố cô ơi! Cô Khiết Phương chép miệng:

- Nếu ai cũng như nó hết thì nguy. Cũng may thằng Khiết Duy chịu về đồn điền trà.

-Khiết Duy là anh Khiết Văn hả cô?

-Anh, mà hai anh em chẳng giống nhau chút nào. Khiết Duy trầm lặng ít nói, Khiết Văn thì sôi nổi, ồn ào...

Hà Chương mỉm cười nhận xét:

-Mỗi người mỗi tính hay chứ cô?

Bà Khiết Phương hỏi lại:

-Còn cậu thì sao?

Hà Chương gãi đầu:

-Cháu cũng không biết nữa.

-Cháu thì giống Khiết Văn...

Hà Chương giống Khiết Văn ư? Anh nhớ Nhiên Trân đã bảo anh đừng giống Khiết Văn. Có lẽ Nhiên Trân thấy Khiết Văn rất đào hoa, quan hệ bạn gái rộng rãi thoải mái. Hà Chương đâu có giống Khiết Văn.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 12

Việc làm và chỗ ở mới đã ổn định. Một tuần qua, Hà Chương đã quen với tiếp khách nước ngoài. Một công việc có nhiều thú vị.

Chiều nay rảnh Hà Chương đến nhà bà Thường Minh. Anh muốn gặp Nhiên Trân bỗng nhiên thấy nhớ vu vơ Nhớ mơ hồ, khắc khoải tâm tư Xe qua con dốc, hình ảnh Nhiên Trân như càng đậm nét trong trí Hà Chương. Em ngây thơ, hiền dịu. Em ẩn hiện trong vườn hoa như cô tiên bé nhỏ, áo trắng trinh nguyên đang dao nhẹ gót hài.

"Con đường hoàng hoa
Em mang hài lục
Con đường bạch cúc
Em mang hài hồng.."

Hà Chương tưởng tượng như nhìn thấy Nhiên Trân với nụ cười hồn nhiên tươi tắn trên môi với những việc làm cho người khác chứ không phải cho bản thân mình.

"Ôi tôi thương em mà em đâu có hay".

Hà Chương đến nhà bà Thường Minh lúc mọi người đang chuẩn bị dùng cơm. Hôm nay có ông Khiết Thịnh về. Không khí trong bàn ăn vui vẻ hẳn lên.

Cô lo dọn các thứ. Không thấy Nhiên Trân đâu, Hà Chương muốn hỏi bà Thường Minh giới thiệu với ông Khiết Thịnh và được mời vào bàn ăn.

Ông Khiết Thịnh vui vẻ bắt tay Hà Chương.

-Câu là bạn Khiết Văn chịu về đây làm việc cho cô Khiết Phương còn nó chỉ muốn bay đi chỗ khác.

Đạ cháu thì ở đâu cũng được. Ở Đà Lạt thì cháu thấy thích hơn vì khí hậu lành lạnh.

Bà Thường Minh góp lời:

Cậu thích khí hậu lạnh chắc về đây ngũ ngon lắm.

Giọng ông Khiết Thịnh hóm hỉnh:

-Trai trẻ thanh niên như cậu Hà Chương chắc đêm nào cũng trần trọc mộng mơ khó mà ngũ ngon trọn giấc.

Bà Thường Minh nhìn ông cười:

-Cũng giống như ông ngày xưa vậy phải không?

-Ngày xưa của tôi sao bà biết?

-Anh mới vừa nói Hà Chương đó. Anh đã trải qua như vậy rồi.

Đoạn Khiết Thịnh cười xòa. Hà Chương nhìn hai ông bà ngưỡng mộ. Trông họ thật vui vẻ hạnh phúc.

Khi mọi người bắt đầu bữa ăn thì Nhiên Trân vào. Cô đi đâu về mà trên tay cầm chiếc cà mên. Hà Chương lại thắc mắc.

Thấy anh, đôi mắt trong veo của cô bỗng sáng long lanh.

Giọng ông Khiết Thịnh ân cần cất lên:

-Nhiên Trân ăn cơm đi con! Ngày mai con mang trà ra cho cô Phương nhé!

- Dạ!

Cô Lê nhanh nhẹn lấy chén xới cơm cho Nhiên Trân, cô đỡ lấy.

-Chị để em!

Rồi quay sang Hà Chương:

- Anh mới đến chơi hả? Ngày nghỉ chẳng biết chị Thường Châu có về không nhỉ?

Thường Châu có về hay không mặc cô ấy. Có liên quan gì đến Hà Chương đâu.

Nhiên Trân ơi, anh đến đây vì một người. Nhưng người đó không phải là Thường Châu, ôi sao em không biết được điều đó Nhiên Trân?

-Chú Thuận ơi con mang cơm đến cho chú đây! Dậy ăn đi chú.

Một người đàn ông, ngược đời mắt ngậy đại nhìn Nhiên Trân.

-Sao mày cứ bắt tao ăn cơm hoài vậy? tao không ăn đâu.

Nhiên Trân cố gắng dỗ dành:

-Chú Thuận ăn cơm đi! Thức ăn ngon lắm, có canh hầm này.

Chú Thuận trợn mắt:

-Mày đừng dụ tao, đem đi mau!

Nhiên Trân nhỏ nhẹ hỏi:

-Sao chú không chịu ăn cơm? Hay chú muốn ăn gì để con...

-Tao không ăn, tao không ăn! Mày còn để đây tao đồ đây!

Người đàn ông quát tháo âm ỉ. Đả quen với thái độ của chú Thuận rồi nhưng đôi lúc Nhiên Trân vẫn thấy ngỡ ngàng. Cô định để cả mên cơm lên bàn như mọi khi nhưng ông đã la lên:

-Tao không ăn mày nghe chứ?

-Không ăn cơm, chú sẽ đói bụng đấy! Chú Thuận thản nhiên:

-Tao ăn hoa!

Nhiên Trân chưng hửng nhìn ông Thuận rồi bật cười:

-Ăn hoa không no đâu chú ơi! Vả lại đâu ai cho chú ăn hoa.

Ông Thuận nạt lớn:

-Tao vẫn cứ ăn! Hoa của tao đâu, mày đưa đây!

Nhiên Trân đặt cả mên cơm lên bàn:

- Đây này, để con dọn cho chú ăn nghe!

Đôi mắt ông Thuận hằn lên những tia đỏ:

- Dẹp cơm của mày lại đi! đưa, hoa đây cho tao!

Nhiên Trân nài nỉ:

-Chú ăn cơm rồi con đi hái hoa cho chú nghe!

Ông Thuận giận dữ:

- Đưa ngay hoa đây cho tao! Hoa đâu?

-Con quên hái rồi. Để chút xíu con đi liền.

Ông Thuận sùng sộ:

-Tao đã dặn rồi, sao mày quên? Mày đã biết tao cần hoa mà!

Nhiên Trân cố xoa dịu cơn nóng của ông:

-Con đi hái ngay cho chú đây! Hoa Cúc vàng phải không chú? Con biết chú thích hoa Cúc vàng nhất mà.

Thấy ông Thuận có vẻ nguôi nguôi, cô nói tiếp:

-Hoa Cúc vàng tuyệt đẹp phải không chú? Màu vàng ánh sáng lung linh.

Hương hoa thơm nhẹ nhẹ mới quyến rũ làm sao!

Nhiên Trân nói và tay nhanh nhẹn xới cơm ra chén ép ông Thuận ăn.

- Chú ăn nhé! Hôm nay chị Lê cho chú ăn canh măng hầm nè, ngon lắm!

Ông Thuận ngồi xuống.

-Mày dứt cho tao ăn hén!

-Chú này, chú cứ làm khổ con hoài!

Tuy nói thế nhưng Nhiên Trân vẫn chiều ông Thuận, cô xới cơm và dứt cho ông ăn. Ông Thuận đã bớt hùng hổ và chịu ăn. Nhiên Trân biết không có hoa cũng không thể nào yên với ông nên cô bảo:

-Chú ráng ăn hết cơm nghe! Con đi hái hoa cho chú đây!

-Ừa mày đi đi và nhớ hái thật nhiều hoa nghe!

Nhiên Trân thoan thoắt chạy đi. Cô hái một bó hoa rỏ to Cô sẽ cắm cho ông Thuận một bình. Còn bao nhiêu cho ông tha hồ chơi.

Ông Thuận rất mê hoa. Đã bao lâu Nhiên Trân thấy ông ngồi lặng lẽ hàng giờ bên những đóa hoa Cúc vàng rực ông ve vuốt những cánh hoa không biết chán. Tay ông nâng niu mấy đóa hoa còn miệng thì lẩm bẩm những điều gì không rõ. Nhìn ngấm đã rồi có lúc ông dùng dùng nổi giận xé nát mấy cánh hoa và vứt tung tóe xuống sàn nhà.

Mỗi lần dọn dẹp chỗ ở của ông Thuận thấy những cánh hoa vứt vung vãi, Nhiên Trân cần nhắc ông, cô cho là ông ác độc không biết yêu hoa. Thế là ông lại khóc, ông ngồi hàng giờ than thở bên xác hoa. Và sự việc này lặp lại hàng trăm hàng nghìn lần... lần nào ông cũng hứa là sẽ không xé nát hoa nữa nhưng rồi ông vẫn tái diễn.

Nhiên Trân đã quá quen thuộc với cảnh này. Lúc đầu cô còn cần nhắc ông, dỗ dành ông như một đứa trẻ. Và ông cũng chịu nghe cô Kể cũng lạ, cả gia đình ông Khiết Thịnh chỉ có mỗi Nhiên Trân chăm sóc ông, là ông hài lòng:

Nhiên Trân đang cầm bó hoa lững thững đi đến, cô thấy ông Thuận đã chạy ào ra khỏi nhà hồi nào rồi, Nhiên Trân hoảng hốt gọi:

-Chú Thuận chú đi đâu thế?

-Tao đi hái hoa!

Nhiên Trân đặt bó hoa vào tay ông Thuận:

-Con hái cho chú đây này. Vào nhà đi chú! Chú ăn cơm xong chưa?

Ông Thuận cầm bó hoa liệng xuống đất rồi hét lớn.

-Tao không cần hoa này đâu. Tao đi hái hoa của tao hà. Hoa cúc vàng của tao đẹp hơn nhiều!

Nhiên Trân tức ứa nước mắt

-Chú Thuận chú ác lắm! Sao chú vứt hoa của con chứ? Chú không được làm thế!

Ông Thuận ngó cô, miệng lải nhải:

-Không đẹp! Không đẹp! Tao không thềm.

Nhiên Trân cúi nhặt bó hoa lên:

-Hoa đẹp thế này mà chú còn chê nữa!

-Ừ tao chê hoa đó. Tao đi hái đây!

Thấy ông Thuận hùng hổ lao đi, Nhiên Trân vội vàng níu tay ông lại. Cô dịu giọng:

-Chú xem này, con hái toàn hoa Cúc vàng cho chú nè. Hoa đẹp vô cùng, chú thấy không?

Giờ bó hoa trước mặt ông Thuận, rồi cô lấy một đóa trao cho ông. Đóa hoa cúc thật to cánh mềm mại đang run rẩy trong tay ông Thuận. Ông nhìn sững.

Nhiên Trân nài nỉ:

-Chú Thuận đừng quăng mấy đóa hoa này nữa nha! Chú làm đau hoa, hoa khóc đó. Bác Thịnh mà biết được sẽ không cho chú hái nữa đâu. Con sẽ không đem cơm cho chú nữa đâu.

Ông Thuận lâm bầm:

-Tao không thềm ăn cơm!

-Con sẽ không hái hoa cho chú nữa. Bỏ chú luôn!

Nét mặt ông Thuận trở nên dờ dẩn:

-Không hái hoa cho tao à?

Nhiên Trân tiếp tục dọa ông:

-Ai bảo chú quăng,con không hái nữa!

Môi ông nở nụ cười. Nụ cười của đứa trẻ thơ khờ khạo.

-Thôi không quăng nữa hén! Mày hái loa cho tao nghe!

-Rồi con sẽ hái cho chú. Bây giờ chú đi về nhà với con. Chú đừng có chạy ra vườn nữa nghe! Bác Thịnh la đó.

Ông Thuận lại càu nhàu:

-Tao ra vườn tao chơi mà cũng la nữa.

Nhiên Trân phì cười:

-Tại chú cứ hay phá vườn hoa.

-Hoa của tao, tao hái hao tao chơi. Ai cấm tao, tao đánh!

Nhiên Trân làm thinh không muốn cãi với ông Thuận nữa. nói chuyện với ông thì không bao giờ dứt. Có lúc ông nghe cô nhưng cũng có lúc ông làm cô điêu đứng. Nhiên Trân nhanh chóng muốn đưa ông vào nhà:

Ông Thuận lẳng lặng đi bên cô, tay ôm khư khư bó hoa:

Ông nhìn Nhiên Trân nài nỉ:

-Cắm hoa cho tao đi!

Nhiên Trân đi lấy bình hoa. Cô giận khi thấy cơm đồ tung tóe trên bàn:

-Chú Thuận sao chú đổ cơm đầy ra thế ? Thế mà chú nói ăn xong cả rồi.

Ông Thuận nhìn Nhiên Trân với ánh mắt ngây dại, rồi ông cười trước những lời trách móc của cô.

Nhiên Trân tiếp tục than phiền:

-Chú kỳ ghê! Chú xả rác bừa bãi quá. Con quét dọn rồi chú đi tắm đi nghe!

Ông Thuận không chịu:

-Tao không tắm bây giờ. Tối? Mày cấm hoa đi!

Nói rồi ông cũng không quên chuyện mấy đóa hoa của ông. Nhiên Trân cấm xong bình hoa rồi khê khàng bảo ông Thuận:

-Hoa đẹp quá chú Thuận ơi! Ông Thuận trầm trồ:

-Hoa Cúc vàng đẹp tuyệt. Cháu cấm hoa khéo ghê đó Nhiên Trân.

Nhiên Trân cảm động. Lâu lâu mới nghe ông nói được một câu tỉnh táo như thế. Cô đắn đo:

-Chú nhớ là chỉ ngắm thôi nghe!

Ông Thuận gật đầu liên tục:

-Nhớ rồi, nhớ rồi! Mày đừng nói nữa!

Nhiên Trân ngồi vào bàn, Hà Chương chăm chú nhìn cô. Bây giờ anh đã tin Nhiên Trân không phải là Yên Sa nhưng anh vẫn không sao hiểu nổi sự giống nhau quá đỗi lạ kỳ.

Mọi người lặng lẽ ăn cơm. Thỉnh thoảng mới nghe ông Khiết Thịnh nói chuyện. Bầu không khí thật im lặng. Có Khiết Văn và Thường Châu bữa ăn mới sôi động hẳn lên.

Hai anh em Khiết Văn luôn pha trò chọc phá mọi người.

Hôm nay không cô Khiết Văn, Hà Chương cất tiếng hỏi bà Thường Minh

-Khiết Văn đâu hử bác?

- Đi từ sáng đến giờ.

ông Khiết Thịnh cau mày:

-Chắc là mấy cô gái kiếm hủ? Bà Thường Minh mỉm cười:

-Thì con trai chưa vợ mà.

-Chưa vợ thì cũng phải đàn ông chứ, cứ đi chơi mãi sao? em ráng để mắt đến nó, la rầy nó.

-Anh làm như nó còn con nít vậy.

-Con nít hay người lớn, cha mẹ cũng luôn ngó ngang quan tâm.

Nghe hai ông bà Khiết Thịnh nói chuyện, Nhiên Trân lè lưỡi với Hà Chương rồi cười.

Bỗng dưng Hà Chương nghe tiếng la vang vang:

-Con Nhiên Trân đâu rồi? Sao mày gạt tao?

Hà Chương rùng mình. Anh thoáng thấy Nhiên Trân cau mày. Tiếng la vẫn vang lên:

-Mày bảo đưa Thảo Cúc đến cho tao mà. Thảo Cúc đâu rồi?

Hà Chương đưa mắt ngơ ngác nhìn mọi người. Không ai có phản ứng gì. Có tiếng chân chạy thình thịch ngoài vườn và tiếng một người đàn ông khác.

-Chú Thuận chạy đi đâu đấy? Dừng lại mau!

-Tôi đi tìm Thảo Cúc, trả Thảo Cúc đây cho tôi!

-Chú Thuận đừng lại mau!

-Thảo Cúc chết rồi à? Thảo Cúc ơi?

Tiếng khóc nức nở vọng lại. Nhiên Trân bỏ đứa đứng lên:

- Để con xem!

Ông Khiết Thịnh tỏ vẻ khó chịu:

-Thằng Khiết Thuận nó làm gì kia chứ.

Rồi cả ông Khiết Thịnh và Nhiên Trân cũng lao ra ngoài. Trong bàn ăn những người còn lại cố giữ tự nhiên nhưng Hà Chương ngạc nhiên cùng cực. Bà Thường Minh ôn tồn bảo anh.

-Cháu cứ ăn cơm nhé! Không có gì là đâu. Chuyện thường mà!

Hà Chương không biết nói gì. Chuyện riêng của gia đình người ta, anh chen vào làm gì? Nhưng trong thâm tâm anh không chịu nổi những điều khó hiểu này. Và anh thật sự không yên lòng khi nghe Nhiên Trân bị réo gọi tên như thế.

Một lát sau Hà Chương nghe tiếng ông Khiết Thịnh gào lên.

-Thuận, sao khi không lại chạy ra ngoài và la hét om sòm như thế? Ai làm gì mày đâu? Đi vào nhà mau nghe không?

Không nghe thấy tiếng Nhiên Trân. Ông Thuận làm vườn cũng vội và miếng cơm cuối cùng rồi phóng nhanh ra ngoài. Hà Chương cũng muốn chạy theo nhưng rồi anh ngồi chôn chân tại chỗ. Anh nghe giọng của Nhiên Trân thật nhỏ:

-Chú Thuận vào nhà đi chú! Con hái hoa cho chú rồi, hoa đẹp lắm. Đừng chạy nữa, chú làm hư cây rồi!

Bà Thường Minh vùng đứng lên. Hà Chương nhìn theo lắc đầu không hiểu gì cả.

Bữa cơm kết thúc không mấy vui vẻ. Không ai muốn nhắc lại chuyện vừa xảy ra. Hà Chương trò chuyện với ông bà Khiết Thịnh một chút rồi xin phép về.

Anh vô cùng vui sướng khi thấy Nhiên Trân đang thơ thẩn trước sân nhà.

-Em hãy nói cho anh biết chuyện gì xảy ra trong nhà này vậy Nhiên Trân?

Nhiên Trân cố giấu khi nghe Hà Chương hỏi:

-Chuyện cũng chẳng có gì quan trọng đâu anh!

Hà Chương hỏi gọn:

-Em có thể giải thích cho anh biết được không?

Nhiên Trân ấp úng:

-Chuyện riêng của nhà bác Thịnh mà anh!

-Em cho là anh tò mò? Em không muốn nói cho anh biết sao?

Giọng Nhiên Trân có vẻ yếu ớt:

-Em thấy cũng chẳng liên quan gì. Hà Chương tự ái:

-Không liên quan thì không cần thiết phải không em?

Nhiên Trân phân bua:

-Không phải chuyện của em, em đâu thể nói được.

Hà Chương mỉa mai hỏi?

-Thế em sợ nói cho anh biết sẽ có hại gì sao?

-Không phải thế. Nhưng...

Hà Chương muốn nổi nóng thật sự. Nhiên Trân xem anh là người như thế nào nhỉ. Từ lúc gặp Nhiên Trân đi trong vườn xách cà - mèn anh lấy làm lạ rồi lần này nữa. Nổi thắc mắc không hề nguôi trong anh. Định hỏi Nhiên Trân cho ra lẽ nhưng cô lại từ chối. Giọng anh thốt lên cay đắng.

-Thôi được, em không muốn cho anh biết thì anh không hỏi nữa. Anh đâu có quyền biết phải không em?

Thấy anh tỏ vẻ giận, Nhiên Trân khó xử:

-Kìa anh Hà Chương, có phải em không muốn cho anh biết đâu. Thật tình em cũng rất khổ tâm trước công việc bất đắc dĩ này. Biết nói với anh thế nào đây?

Lời nói của Nhiên Trân lung tung thiếu mạch lạc. Cô muốn kể cho Hà Chương biết rõ mọi chuyện trong gia đình này nhưng cô sợ sẽ mắc phải sai lầm. Bà Thường Minh sẽ không bao giờ đồng ý điều đó đâu. Đó là chuyện buồn của gia đình họ. Hà Chương có hiểu cho cô không? Nhiên Trân đưa đôi mắt đắm thắm nhìn Hà Chương.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 13

Anh kiên nhẫn chờ đợi. Ánh mắt của anh đang hướng vào trong, anh muốn tìm kiếm nơi cuối vườn nhưng ở đây là khoảnh sân phía trước rộng thênh thang. Chợt nhớ có lần đã gặp Nhiên Trân tay xách cà - mèn từ vườn bước ra. Không biết Nhiên Trân giữ vai trò gì trong câu chuyện này.

Hà Chương dậm lo:

-Thú thật anh rất lo cho em khi nghe những tiếng thét rùng rợn của ai đó vang lên... Anh nghĩ nhà này chắc có người điên...

Nhiên Trân sưng sốt:

-Kìa anh!

- Đúng không? Em có nghĩ gì đến hoàn cảnh của em không? Mọi việc có ổn không em?

-Không có gì đáng ngại cả anh à?

Hà Chương thân thiết nắm tay Nhiên Trân:

-Một người điên hay nói con bất tử mà không đáng ngại à?

Nhiên Trân thành thật:

-Mọi việc em đã quen rồi nên không thấy gì bất ổn cả.

Anh nhìn Nhiên Trân thật lâu:

-Sao? Em đã quen sống với người điên hả? Anh lo lắng cho em vô cùng.

Phải đề phòng mọi việc Nhiên Trân ạ!

Nhiên Trân đáp từ tốn:

-Không có gì xảy ra cho em đâu. Anh yên tâm đi!

Như vậy Nhiên Trân đã khẳng định điều Hà Chương nói là đúng. Anh chợt tò mò:

Nhiên Trân đáp nhanh:

-Chú Khiết Thuận em ruột bác Thịnh.

Hà Chương nhướng mày ngạc nhiên:

-Em ruột của bác Thịnh à? Tại sao chú ấy bị điên?

Giọng của Nhiên Trân chùn xuống thật buồn:

-Em nghe nói chú ấy thất tình cô nào đó. Tội chú ấy lắm anh à! Thật ra chú cũng tỉnh táo chứ không điên đâu, chỉ bị bệnh thôi.

Hà Chương thở ra:

-Chắc là chú đã gặp những uẩn khúc gì đây. Chú Thuận bị bệnh bao lâu rồi em?

-Hơn mười năm rồi anh. Lúc đầu chú làm mọi người hơi hoảng hốt nhưng giờ đã quen. Vả lại chú Thuận cũng hiền chứ không có phá phách gì cả.

Hà Chương nhăn mặt:

-Chú la hét um sùm đủ tợn thấy mô. Chú Thuận còn gọi tên em inh ỏi. Em chịu đựng hay thật!

Nhiên Trân mỉm cười ấm áp:

-Anh biết không chú Thuận rất mê hoa. Đặc biệt là hoa Cúc vàng.

Hà Chương bật cười:

-Thì cũng tại em cắm hoa cho chú chứ gì?

Nhiên Trân nghiêng đầu:

-Không phải đâu nhạ Chú đã yêu hoa từ đời nào đời nào rồi kìa!

Hà Chương vẫn không chịu thua:

-Nhưng chính em đã hái và cắm hoa cho chú.

Giọng Nhiên Trân nhiệt tình vui vẻ:

-Thì em phải làm chuyện đó chứ ai? Lúc đầu em cũng đâu biết chú thích hoa. Người bệnh mà! Bữa đó cách nay cũng lâu lắm rồi, khi mang cơm đến cho chú, tay em cầm mấy nhánh hoa lưu li tím, em thấy mặt chú sáng lên.

Chú hỏi dồn dập.

-Mày hái hoa à? Đẹp tuyệt! Hái hoa cho tao đi! Nhanh lên!

Rồi chú hét lên, báo hại em phải chạy, không kịp thờ để hái hoa cho chú Hà Chương ngồi trầm ngâm lắng nghe Nhiên Trân kể. Anh thấy thương ông Thuận vô hạn. Nhiên Trân tiếp tục:

-Anh mà thấy cảnh chú Thuận ngó hàng giò bên mây đóa hoa mới thật cảm động! Chú nâng niu nhìn ngắm cứ như là một vật gì quý báu lắm!

Hà Chương buông lời nhận xét:

-Như vậy chú Thuận điên mà còn biết mơ mộng. Phải đặt cho chú biệt hiệu "Người điên yêu hoa" và khi người điên biết yêu hoa thì điều gì xảy ra nhỉ?

Nhiên Trân đáp có vẻ quả quyết:

-Không có gì xảy ra cả. Chú Thuận một người điên rất tỉnh và rất hiền trong số những người điên.

-Điên mà tỉnh là thế nào? lần đầu anh nghe một người nói lạ thế đấy!

-Nghĩa là chú Thuận không hề hại ai Chẳng qua chú bị cú sốc về tình cảm thì thôi. Bệnh của chú không trầm trọng lắm, nhưng Không thể chữa khỏi.

Hà Chương mỉm cười:

-Em nói cứ y như là thầy thuốc không bằng.

Nhiên Trân hất mái tóc ra sau nghiêng mặt nhìn anh:

-Chứ không phải sao? Bệnh chú Thuận thuộc về tinh thần. Bây giờ trả người yêu chú lại cho chú thì chú sẽ khỏi bệnh ngay.

Hà Chương hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Sao không ai làm việc đó cho chú? Nhiên Trân trố mắt ngó anh:

-Làm sao được điều đó?

-Thế em có biết chú Thuận yêu ai và vì sao thất vọng đến nỗi mang bệnh như thế này không?

-Em hậu sinh làm sao biết được chuyện đó...

Đến gặp Nhiên Trân mà không bị Thường Châu cản nhàn phiền phức, Hà Chương thấy thoải mái lạ thường.

Khi nhìn nghiêng thấy Đà Lạt mơ hồ

Trăm con mắt che dáng người nhòa khuất

Con dốc nào cho kịp thấy nhau lâu?

Và con dốc nào chia lìa nhau không ngoái lại... ?

Con dốc nào cho ta kịp thấy em lâu?

Bước vào khu vườn xanh, Hà Chương cảm thấy thư thái đầu óc.

Nhiên Trân đang nhổ cỏ cho mấy bụi hoa. Cô gái đến là siêng, lúc nào cũng làm việc.

Cạnh đây là một gã con trai đang xăm xoi những giò phong lan tím tuyệt đẹp. Anh chàng chỉ chờ điều gì đó với Nhiên Trân.

Ồi sao hai người thân mật nhau đến thế. Hẳn là ai vậy?

Hà Chương cứ nhìn chằm chằm gã đàn ông. Trông hẳn mới vui tươi mãn

nguyện làm sao! phải thôi, được kê cận Nhiên Trân và trò chuyện với cô thì còn gì bằng. Nhiên Trân luôn tạo cho mọi người cảm giác dễ chịu.

Gã con trai lạ bỗng quay ra và bất ngờ nhìn thấy Hà Chương.

Hai người một giây nhìn nhau một giây. Đột nhiên thấy sự im lặng, Nhiên Trân ngẩng lên, thấy Hà Chương cô thoáng reo lên:

-Ừa anh Hà Chương! Hôm nay nghĩ sớm hả?

Hà Chương mỉm cười gật đầu với Nhiên Trân, Nhiên Trân nhìn hai người đàn ông mau miệng hỏi:

-Hai anh biết nhau rồi phải không?

Bây giờ Hà Chương mới nhìn kỹ gã đàn ông lạ. Hắn có nét giống Khiết Văn. Vậy đây là Khiết Duy con bác Thịnh.

Hà Chương lên tiếng trước:

-Anh là Khiết Duy.

Khiết Duy gật và nói:.

-Còn anh là bạn Khiết Văn đang làm cho cô Khiết Phụng.

Nhiên Trân có vẻ thú vị:

-Hai anh chỉ mới gặp nhau mà đã biết nhau rồi thì còn gì bằng.

Hà Chương ra vẻ tự nhiên:

-Anh về nhà hồi nào?

-Hôm qua!

-Anh làm ở Bảo Lộc chắc vui lắm?

-Ở nơi nào mình thích mới vui.

Nhiên Trân hồn nhiên hỏi:

-Chẳng lẽ anh không thích ở Bảo Lộc.

-Anh thích ở Đà Lạt hơn.

Khiết Duy trả lời và nhìn Nhiên Trân thật lâu.

Hà Chương lại buột miệng hỏi:

-Thế sao anh lại lên Bảo Lộc?

Câu hỏi khiến Khiết Duy chau mày lộ vẻ khó chịu:

-Tôi ở Bảo lộc vì công việc.

-Ai sống mà chẳng vì công việc hở anh?

Mắt Khiết Duy nhìn vào Hà Chương:

-Còn thứ khác nữa chứ?

Hà Chương bật hỏi:

-Theo anh còn cái gì nữa?

Nghe hai người đối đáp, Nhiên Trân chen vô giọng ngây thơ:

-Theo em sống vì công việc là quá đủ.

Khiết Duy ngó Nhiên Trân.

-Chưa đủ đâu. Tại em chỉ có công việc nên thấy thế.

Hà Chương góp lời:

-Sống mà làm nhiều công việc như Nhiên Trân thật có ý nghĩa vô cùng.

Nhiên Trân bẽn lẽn:

-Anh nói thế chứ có làm gì đâu?

-Em chăm sóc cả khu vườn hoa này luôn tươi đẹp.

-Em mà làm được gì? Công của bác Thuận đó chứ.

-Thì em cắm hoa cho mọi người thưởng thức.

Rồi Hà Chương quay sang Khiết Duy:

-Chính Nhiên Trân làm cho chúng ta thêm yêu hoa phải không anh Khiết Duy.

Khiết Duy gật :

-Tất nhiên rồi. Ở Đà Lat là xứ sở của hoa. Ai cũng yêu thích hoa là chuyện bình thường.

Nhiên Trân tinh nghịch tiếp lời anh:

-Ngay cả những người khó tính nhất cũng yêu thích một loài hoa nào đó.

Khiết Duy nhướng cao đôi mày nhìn cô:

-Bộ em tưởng những người khó tính không biết yêu hoa à?

Nhiên Trân nhoẻn miệng cười hồn nhiên:

-Em thường nghĩ như vậy vì thấy những người khó tính tâm hồn họ khô khan lắm!

Hà Chương bày tỏ ý kiến:

-Thế mới biết dù khô khan đến thế nào, con người cũng không thể không rung động trước các loài hoa đẹp.

Giọng Nhiên Trân có vẻ triết lý:

- Như vậy chứng tỏ cái đẹp luôn thu hút mọi người.

Hà Chương tán thành:

Đĩ nhiên rồi!

Còn Khiết Duy không đồng ý:

-Có nhiều người vẫn không bị cái đẹp thu hút đâu nhé!

Nhiên Trân quay đầu nhìn Khiết Duy hỏi nhỏ:

-Thật sao anh Khiết Duy? Ai vậy?

Hà Chương cũng phụ họa theo Nhiên Trân:

-Tôi không tin là có người thờ ơ, không chịu chiêm ngưỡng cái đẹp!

Khiết Duy vẫn bình thản:

-Xã hội lúc nào cũng có những người không cần biết cái đẹp là gì? Tôi không bịa đâu, anh hãy tin đi.

Hà Chương vẫn thắc mắc!

-Tại sao họ lại không thưởng thức cái đẹp. Những người như thế thật là...

Định nói thật là đại, may sao Hà Chương kịp dừng lại. Khiết Duy nhắc nhở:

-Mọi người đều có quyền, chúng ta đừng bình phẩm nữa! Xúc phạm người khác không tốt đâu.

Hà Chương nhíu mày trước sự khó chịu của Khiết Duy Anh chàng đến là kỳ! Mới vừa cởi mở đó lại trở nên khó dăm dăm.

Bỗng Khiết Duy hỏi Hà Chương:

-Ở đây anh cảm thấy thế nào?

Hà Chương ngó người không hiểu ý Khiết Duy vẫn đáp bừa:

-Cuộc sống ở đây trầm lặng chứ không náo động như ở thành phố.

-Và ở tại nơi đây thì có nhiều điều lắm phải không anh?

Khiết Duy nhìn xoáy vào Hà Chương khi nói. Hà Chương lắp lửng:

-Tùy người chứ anh! Người thích yên tĩnh sẽ thấy thú vị, còn người thích nhộn nhịp thì cảm thấy buồn chán.

-Còn anh thì sao?

Hà Chương không ngờ anh bị đưa vào tròng. Nhưng anh vẫn từ tốn đáp:

-Tôi thích điều mọi người thích!

Khiết Duy phê phán :

-Anh lại không trả lời thật câu tôi hỏi rồi.

Không biết nói sao, Hà Chương đành lảng:

-Tôi là bạ củ Khiết Vă, anh cứ gọi tên tôi nhé!

-Cũng được!

Khiết duy đáp rồi nói với Nhiên Trân:

-Anh vào thăm chú Thuận nghe! Đã lâu không gặp chú. Thôi chào nhé!

Khi Khiết Duy vừa đi khuất, Hà Chương thở phào nhẹ nhõm.

Buổi chiều Dà Lat tuyệt đẹp thế này lại chôn chân nơi đây nói chuyện với anh chàng nghiêm nghị thì còn gì thú vị.

Hà Chương buông lời nhận xét:

-Anh Khiết Duy có vẻ khó hiểu quá Nhiên Trân nhỉ?

-Tính khí anh ấy thất thường lắm, nhiều lúc em cũng ngán.

Hà Chương cười hỏi:

-Thế anh Khiết Duy có bao giờ cự nự em không?

-Đôi lúc cũng có! Nhưng khi thấy anh ấy làm lì thì em đã tránh xa rồi.

Hà Chương đùa với cô:

-Anh tưởng với em anh ấy phải không.

-Khác sao?

Hà Chương nhìn Nhiên Trân thật lâu rồi nói chậm rãi:

-Anh ấy không được cau có cự nự mà phải dịu dàng với em vì em là một cô gái hiền lành, dễ thương...

Nhiên Trân lắc đầu áp ứng:

-Anh đừng có chế nhạo em!

-Anh nói thật mà!

-Chị Thường Châu mà nghe anh nói thế thì phiền lắm đó.

Hà Chương nhăn mặt.

-Sao em lại nhắc đến Thường Châu?

Nhiên Trân đáp một cách thản nhiên.

-Vì chị Thường Châu là... của anh!

Mắt Hà Chương nhìn xoáy vào mắt Nhiên Trân.

-Em nói trật lất rồi!

-Em nói đúng!

Hà Chương không tranh cãi với cô mà đưa tay chỉ ra bên ngoài:

-Em có thấy chiều nay trời đẹp không? Đi dạo với anh một chút nhé!

Nhiên Trân thoáng ngần ngừ. Hà Chương giục:

- Đi dạo cho thư thả. Em cứ nhốt mình trong nhà hoài buồn lắm.

Nhiên Trân lém lỉnh:

-Trong nhà đâu, em đang ở ngoài sân nè!

-Bây giờ ra khỏi sân!

Nhiên Trân đứng lên:

- Để em vào nói với bác Thường Minh.

Hà Chương giành

- Được rồi, để anh xin phép bác gái cho!

Nói rồi Hà Chương thoăn thoắt vào trong nhà, Nhiên Trân cũng đi theo.

Lát sau hai người trở ra. Nhiên Trân khoát thêm chiếc áo len tím.

Hai người đi dạo bên nhau trong buổi chiều nhạt nhòa ánh nắng.

Nhiên Trân nói một cách thản nhiên:

-Phải chi chị Thường Châu ở nhà, chị ấy sẽ đi với anh.

Hà Chương chép miệng:

-Khổ quá! Đi với anh mà em nhắc Thường Châu làm gì?

-Nếu có chị Thường Châu thì em đâu có đi với anh.

Hà Chương khẳng định:

-Nếu có Thường Châu thì anh vẫn rủ em đi hà.

-Vì sao thế?

-Vì người anh thích trò chuyện là em chứ không phải Thường Châu.

-Em không hiểu?

Ôi sao mà em không hiểu? Em quả thật là một cô gái rất đỗi vô tư Nhiên Trân ạ!

Đi bên Nhiên Trân mà lòng Hà Chương bồi hồi, xao động... gió thổi tóc cô bay trong gió. Hương tóc hay hương hoa ngây ngất tim anh.

Chiều Đà Lạt se lạnh. Hàng thông khẽ reo như ai hát bài ựa, như lời tình tự dịu dàng.

Giờ này mà ngồi bên bờ hồ trò chuyện với Nhiên Trân thì thú vị biết ngần nào, nghĩ thế, Hà Chương hỏi ngay:

-Em đã đến Hồ Xuân Hương chưa?

- Đến rồi.

-Lần này đi với anh nhé!

Và không đợi Nhiên Trân trả lời, Hà Chương kêu chiếc xe ngựa đưa hai người đến đây.

Hồ Xuân Hương tuyệt đẹp, với cây cỏ bên bờ xanh mướt. Mặt hồ trong veo phẳng lặng xanh trong như chiếc gương xinh xắn cô có thể soi bóng mình.

Nhiên Trân thích thú đưa mắt nhìn khắp nơi. Lần đầu tiên cô được đi ngắm hồ với một người đàn ông.

Bình thường cô đi với bà Thường Minh, ông Khiêm ba cô, thời đi học thỉnh thoảng cũng có đi ngắm cảnh với mấy bạn nhưng cũng ít lâu.

Và cũng khá lâu rồi Nhiên Trân không có đi chơi nữa. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, cô không có ai đi cùng.

Sau ngày nghỉ học cô chỉ quần quanh trong nhà, loay hoay với khu vườn hoa và chăm sóc chú Thuận. Đôi

lúc cũng thấy tẻ nhạt nhưng biết sao? cuộc đời Nhiên Trân là như thế đó...

Ngồi xuống bên bờ hồ, Hà Chương cất tiếng hỏi:

-Em thấy Hồ Xuân Hương thế nào?

- Đẹp và thơ mộng vô cùng.

- Đẹp là nhờ có em ngồi bên hồ đây!

-Không đúng đâu!

-Anh thấy như vậy mà.

Nhiên Trân nghiêng đầu ngó Hà Chương:

-Anh nên nhớ cảnh thiên nhiên không mới xinh đẹp. Có bóng dáng con người là mất đẹp, mất hay, mất giá trị...

Hà Chương cười ngất:

-Trời ạ! Em làm gì ghê thế? Con người đâu có làm xấu cảnh đâu.

-Em thấy cảnh không có con người mới đẹp.

-Trái lại anh thấy Hồ Xuân Hương có em thì đẹp vô ngần.

Nhiên Trân nghiêm nghị:

-Anh nói mà không sợ chị Thường Châu nghe sẽ giận à?

-Anh chỉ nói mình em thôi. Đừng đem Thường Châu vô đây. Với cô ấy anh không nói thế đâu?

-Sao với chị Thường Châu anh không nói?

-Em thông minh mà không hiểu sao?

-Em đâu có nhận mình là thông minh.

-Nhưng em phải hiểu.

-Hiểu gì?

- Điều thâm kín, thiêng liêng người ta chỉ nói đúng người.

-Anh nói với chị Thường Châu là đúng người.

Hà Chương lay lay vai Nhiên Trân kêu lên!

-Em đừng nhắc đến Thường Châu được không? Ôi sao mà em ngốc quá!

Nhiên Trân vẫn vô tư:

-Sao nói em ngốc? Em biết anh với chị Thường Châu mà!

Hà Chương nhìn thật sâu vào mắt Nhiên Trân:

-Không phải Thường Châu mà là em đó.

Nhiên Trân giật nảy người:

-Cái gì? Em à?

Hà Chương gật đầu khẳng định:

- Đúng là em đó Nhiên Trân. Em có biết anh ra đây làm là vì em không?

-Sao lại vì em?

-Vì em là một cô gái đáng yêu...

-Sao?

Nhiên Trân bối rối im bật. Sao Hà Chương nói với cô những lời này?

Cô có nghe nhầm không? Anh phải nói điều đó với Thường Châu chứ hay cũng đã từng nói với Yên Sa rồi.

Bỗng dưng Nhiên Trân chợt nhớ ra lý giải:

-Có phải vì em giống Yên Sa mà anh nói?

Hà Chương đáp nhanh:

-Anh biết em không phải là Yên Sa và anh chỉ nói với em thôi.

-Thế Yên Sa là gì của anh?

-Yên Sa không là gì của anh cả.

-Em không tin? Anh vẫn nhắc đến cô Yên Sa luôn mà không là gì à?

-Anh nhắc đến Yên Sa vì em và Yên Sa giống hệt nhau.

Nhiên Trân quả quyết:

-Giống nhau nhưng vẫn là hai người khác nhau.

Hà Chương cười thích thú:

- Đúng! Hai người khác nhau. Anh xác định với em rồi. Yên Sa là cô học trò của anh dạy thêm còn em là cô tiên của xứ sương mù lạnh lẽo.

Nhiên Trân đĩnh chính:

-Em là người phạm trần không phải tiên đâu.

Hà Chương hạ giọng thì thào:

-Người phạm nên anh mới ngỏ chuyện phạm trần với em đó!

Mắt nhìn xa xôi, Nhiên Trân lắc đầu:

-Em không hiểu gì đâu...

-Sao không hiểu? Em phải biết anh nói gì với em chứ? Và anh cũng chỉ nói với một mình em thôi.

-Thật sự em không thể nào hiểu nổi.

Đúng là Nhiên Trân không thể nào hiểu nổi. Tại sao Hà Chương nói với cô mà không nói với Yên Sa hay Thường Châu?

Tại sao Hà Chương nói với Nhiên Trân, cô rất đỗi ngờ ngàng. Cô đâu đủ điều kiện để nghe, để nhận...

Nhiên Trân lúng túng bảo:

-Em không hiểu vì sao anh lại nói với em?

-Vì em đã làm cho con tim anh đập...

Nhiên Trân cắt ngang:

-Không có em tim anh vẫn đập vậy.

-Nhưng có em nó đập nhịp khác thường.

-Em thấy cũng vậy hà!

-Em chưa nghe nên đâu biết tim anh đập khác nhịp.

-Anh đừng đổ thừa tại em nhé!

-Tại em, ai bảo làm cho anh xao động cứ nghĩ đến em luôn. Anh chỉ muốn được ở bên em nhìn thấy em hái hoa và vui tươi ọ ạt hát.

Đôi mắt đen láy của Nhiên Trân mở to nhìn Hà Chương không chớp. Hà Chương khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

-Em không tin à? Anh nói thật đó. Lòng anh đang hướng về em!

Tim Nhiên Trân muốn chạy khỏi lồng ngực vì đập nhanh. Lại đập khác nhịp như tim Hà Chương ư?

Có lẽ nào Nhiên Trân lại là người được nghe những lời này, những lời đầy chân tình của Hà Chương?

Chương 14

Cô dâu bằng hai cô gái cao sang Thường Châu và Yên Sở Thường Châu và Yên Sở hơn cô về mọi mặt. Họ mới xứng đáng với tình cảm tuyệt diệu của Hà Chương.

-Hãy nói gì đi Nhiên Trân!

Nhiên Trân thoáng giật mình khi giọng Hà Chương cất lên khê khàng. Lời cô thật nhẹ:

-Em không biết nói gì nữa...

Vừa đáp Nhiên Trân vừa đưa tay vén tóc. Hà Chương rất thích cử chỉ dịu dàng này.

Anh ầu yếm vuốt ve những sợi tóc mềm mại xỏa dài trên bờ vai thon nhỏ của cô.

Một lần nữa bàn tay bé bỏng của Nhiên Trân nằm gọn trong bàn tay chắc nịch của Hà Chương

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 14

-Suốt ngày bận rộn tiếp khách ở nhà hàng anh chỉ mong hết giờ làm việc là

chạy đến với em ngay.

Hà Chương thật tình thổ lộ với Nhiên Trân.

Cô cười nhẹ:

-Anh thích gặp em thật sao?

-Thật mà. Lúc anh cũng muốn được ở bên em. Em luôn làm cho anh bất ngờ thú vị.

-Nhiên Trân trợn mắt:

-Em có làm gì đâu.

-Làm gì em không biết à? Làm cho anh... tê liệt cả người đây này.

Nhiên Trân phát vào lòng Hà Chương.

-Hừ! Tê liệt mà còn đi đứng thế kia!

Hà Chương nheo mắt với cô.

-Em không biết gì cả. Anh vẫn đi đứng như thế nhưng hồn anh đã tê điếng vì em mất rồi! Em đã bắt hồn anh.

Nhiên Trân cười khêc khêc:

-Ai bảo anh không chịu giữ để cho em bắt mất?

Mắt Hà Chương lấp lánh nét cười:

-Anh sung sướng để cho em bắt đấy! Anh sẽ trao hết cả người của anh cho em đó Nhiên Trân. Nhận không?

Nhiên Trân đỏ mặt và lắc đầu:

-Nhận anh hả? Thôi để vinh dự đó cho người khác đi anh!

Hà Chương nhăn mặt:

-Này anh chỉ trao duy nhất cho mình em thôi. Đừng xúi dại! Nhận đi em!

-Em không biết đâu.

Hà Chương dọa:

-Nếu không anh bắt buộc em đó!

Nhiên Trân ngênh cằc chọc Hà Chương:

-Không là không. Anh tưởng bắt buộc là được à?

-Chứ sao?

-Anh chủ quan quá! Giọng Hà Chương dịu ngọt!

-Anh không chủ quan mà anh thích được như thế!

Có cái gì rộn rã hân hoan lén vào lòng. Mỗi tối khi Hà Chương đến đây đã thấy Nhiên Trân thơ thẩn ngoài vườn hoa. Ôi có phải Nhiên Trân đợi anh. Ôi phải chi đây là nhà của Hà Chương. Hết giờ làm việc về nhà đã thấy Nhiên Trân đón chờ ngoài cổng. Còn hạnh phúc nào tuyệt vời hơn. Những điều đó chỉ còn trong mơ Hà Chương mong giấc mơ biến thành sự thật...

Ngồi bên nhau chỉ muốn thời gian ngừng trôi. Buổi chiều xuống thật yên tĩnh. Và buổi chiều cũng biến nhanh để nhường chỗ cho hoàng hôn buông phủ. Hàng cây xanh mờ nhạt phía xa Bầy chim đang bay vội vã trên không, chỉ còn là những dấu chấm mờ bé tí. Nhiên Trân thích thú reo.

-Ồ chim bay đẹp quá!

Hà Chương nhìn theo mắt cô:

-Đố em biết chim bay về đâu.

-Về nhà chúng!

Hà Chương chỉ tay về phía xa:

-Em thấy chưa? Chim là loài vật mà chiều đến chúng còn lo bay về tổ ấm sum họp với gia đình sau một ngày đi... kiếm ăn. Còn chúng ta...

Nhiên Trần đáp nhanh không nghĩ ngợi:

-Thì chúng ta cũng sẽ về... nhà.

-Nhà của chúng ta kìa!

Nhiên Trần nhìn Hà Chương trân trời. Anh vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô:

-Anh muốn được sống chúng với em! Chính Hà Chương cứ làm cho Nhiên Trần bất ngờ. Cô giựt nẩy mình rồi áp ứng:

-Em...

Gìọng Hà Chương trở nên mơ màng:

-Em đồng ý nghe! Anh sung sướng biết ngần nào, sau mỗi buổi chiều đi làm về có em đoán đợi ở nhà !

Nhiên Trần có vẻ ngập ngừng :

-Em cũng chưa biết nữa...

-Làm sao mà em không biết chứ?

Biết trả lời câu hỏi của Hà Chương thế nào đây? Nhiên Trần thật sự bối rối.

Con tim cô thoáng reo vui nhưng rồi cô cũng thoáng lo nghĩ vu vơ.

Bất chợt bài hát Trăng chiều hiện đến và cô vô tư cất tiếng ca với giọng trong trẻo dịu ngọt.

"Em nhặt lá ghép tên hai đứa mình lần cuối cùng

Trước lúc màu tím buông

Lãng đãng giữa những vầng mây úa

Anh và dĩ vãng trôi...

Em viết tên hai đứa lên cát lần cuối cùng

Trước khi con sóng xóa đi

Sóng như anh vô tâm tàn nhẫn

Cuốn xa khát vọng một đời

Buổi chiều lòng lộng gió và mây

Em thả tóc bay về phương ấy

Núi che dáng anh đùa hương trở lại

Chiều ngân ngơ quanh quẩn

Cánh chim côi

Ai bẻ trăng chiều làm đôi

Cho mình hai ngã"

Hà Chương lắng nghe một cách say sưa, rồi vỗ tay tán thưởng:

-Em hát hay tuyệt ! Nhưng bài hát buồn quá!

Nhiên Trân có vẻ triết lý:

-Buồn mới hay mới đẹp chứ anh.

Mắt Hà Chương dừng lại trên khuôn mặt cô thật lâu.

- Đừng nói đó là tâm sự của em nhé!

-Em có biết tâm sự của ai đâu?

-Có lẽ tâm sự của nhạc sĩ... nữ.

Nhiên Trân sửa lại:

-Nhà thơ nữ. Thơ phổ nhạc đấy!

-Em có vẻ thích bài hát này?

-Vì bài hát rất hay. Chứ không phải vì em mang tâm sự như thế .

Hà Chương cọ cằm trên tóc Nhiên Trân:

- Đúng đấy! Anh mới đến. Anh không chịu "Ai bẻ trăng chiều làm đôi. Cho mình hai ngã đâu"

Nhiên Trân tinh nghịch:

-Anh không chịu cũng phải chịu đấy.

Hà Chương giật mình:

- Sao?

-Thì một lát anh phải trở về mình không chia hai ngã sao?

Hà Chương cười khỉ:

-Em làm anh hết hồn! Anh về nhà cô Khiết Phương. Mình chỉ hai ngã tạm thời.

Phải chỉ tạm thời thôi. Ai xui chi anh đến chốn này để được gặp em? Hỡi cô gái dễ thương của vùng cao nguyên Đà Lạt sương mù, gió lộng. để giờ đây anh chỉ muốn được nhìn thấy em mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây...

o O o

Như nàng công chúa ngủ vùi trong rừng sâu vừa chợt tỉnh sau cơn mê dài.

Nhiên Trân thấy lòng bừng lên niềm vui khó tả. Hà Chương đã đến khiến đời cô không còn tẻ nhạt nữa. những công việc đơn điệu cô làm hằng ngày trở nên khởi sắc hơn.

Buổi sáng mặt trời đỏ ửng như quả cam chín hiện ra trên đồi cao, Nhiên Trân dạo bước trong khu vườn hoa. Cô hái một bó hoa thật to đủ loại để cắm vào bình. Nhiên Trân rất thích thú với công việc này. Khắp nơi trong nhà từ phòng khách đến các phòng khác cũng có một bình hoa xinh xinh do bàn tay Nhiên Trân cảm thấy hài hòa là được. Cũng có khi cô thực hành theo như báo đã hướng dẫn và thấy rất hài lòng.

Mỗi lần thấy hoa mới phải vứt bỏ những cành hoa đã úa tàn, Nhiên Trân thấy ngậm ngùi ray rứt. Dù nhà bà Thường Minh có cả khu vườn hoa đủ các loại, tha hồ cắm nhưng Nhiên Trân vẫn thấy luyến tiếc làm sao ấy! Cô cứ

mong sao hoa tươi mãi không tàn. Ôi điều này mà nói cho Hà Chương nghe chắc anh sẽ cười Nhiên Trân mắt...

Nhiên Trân vừa ôm bó hoa vào nhà đã gặp Khiết Duy ngay trước cửa. Giọng anh rất vui vẻ:

-Anh đưa em đi giao trà cho nhà hàng cô Khiết Phương và mấy nơi khác nhé!

Nhiên Trân dừng lại nhanh nhẩu đáp:

-Thôi khỏi phiền anh, em đi một mình cũng được!

Đây là công việc của Nhiên Trân. Mọi lần trà từ Bảo Lộc về cô thường đem giao cho cô Khiết Phương và các nhà hàng khác.

Khiết Duy thoáng nhìn Nhiên Trân:

- Đã khá lâu rồi anh và em không có dịp đi chung với nhau.

Phải! Cũng khá lâu rồi Nhiên Trân hông đi chung với Khiết Duy, nói đúng hơn là với cả nhà anh. Nhớ lúc trước bà Thường Minh thường đưa cả nhà đi chơi, ấy giờ lớn rồi, mọi người một nơi người đi học, kẻ đi làm có ai rảnh đâu mà đi chung.

Nhiên Trân gật:

-Cũng được, anh chờ em cắm hoa nhé!

Khiết Duy không ngồi chờ nơi phòng khách mà lại theo Nhiên Trân. Anh giúp cô cắt tỉa lá hoa. Chẳng mấy chốc mấy bình hoa đã cắm xong.

Hai người thư thả lên đường. Trước khi cho xe nổ máy, Khiết Duy căn dặn Nhiên Trân:

-Xuống nhiều dốc, em nhớ ngồi cẩn thận đấy nhé!

Nhiên Trân nhoèn miệng cười:

-Anh cứ làm như em còn con nít vậy. Khiết Duy nhẹ giọng:

-Biết em người lớn rồi. Tại anh thích căn dặn và chăm sóc em mà.

Nhiên Trân thích thú:

-Tốt số cho em được làm em gái thôi.

-Hừm! Em gái à?

Khiết Duy lăm bắm rồi cho xe chạy thẳng. Từ lúc đó anh không nói gì.

Nhiên Trân cũng ái ngại làm thinh luôn. Khiết Duy thế đấy, lại khó hiểu.

Ghé nhà hàng Thông Xanh gặp cô Khiết Phương, cô vui vẻ:

-Khiết Duy về hồi nào vậy con?

-Con về tối qua cô ạ!

-Tính chừng nào đi!

- Dạ vài bữa nữa ạ!

-Vậy hôm nay ở đây chơi nhé!

-Con với Nhiên Trân còn đi nữa cô.

-Ăn chút gì rồi đi con!

- Dạ tụi con ăn sáng rồi.

Trong khi cô Khiết Phương nói chuyện với Khiết Duy, Nhiên Trân đưa mắt nhìn quanh nhà hàng Thông Xanh của cô Khiết Phương thật lịch sự sang trọng. Trên mỗi bàn ăn phủ khăn đẹp đẽ đều có một bình hoa xinh xắn. Dịch vụ này cũng do Nhiên Trân đảm nhận. Cô đem hoa đến nhà hàng. Có khi một nhân viên của nhà hàng đến nhà bác Thường Minh lấy hoa.

Từ ngày có Hà Chương làm ở đây, Nhiên Trân thích đến nhà hàng hơn. Cô cũng muốn nhìn Hà Chương dù biết anh rất bận rộn với khách hàng. Nghe anh nói tiếng Anh với khách mà cô thầm phục.

Hà Chương đang ngồi với khách thấy Nhiên Trân anh nở nụ cười tươi rói, kèm theo cái gật đầu chào. Thấy Khiết Duy đến bên Nhiên Trân nụ cười trên môi anh vụt tắt ngay.

Khiết Duy nhắc:

-Mình đi Nhiên Trân!

Cô Khiết Phương bắt Khiết Duy và Nhiên Trân uống hai ly nước trái cây rồi mới cho đi !

Xong công việc, Khiết Duy chưa về nhà ngay mà chạy lòng vòng chờ Nhiên Trân đi chơi, Cô hỏi anh đi đâu.

Cuối cùng Khiết Duy đưa Nhiên Trân đến thác CamLệ Thác nước réo gọi liên hồi và sỏi bọt trắng xóa.

Hai người đến ngồi trên một mỏm đá. Khiết Duy nhắc:

-Em còn nhớ không, có lần đến đây thấy nước chảy ào ào, em ra mỏm đá nghịch nước làm mẹ sợ hết hồn phải la lên.

-Bác gái sợ em bị nước cuốn trôi.

-Cả anh cũng sợ nữa chứ.

-Nhưng em vẫn không sao cả.

-Nhớ hồi đó đi chơi vui ghê.

-Bây giờ đâu có dịp. Khiết Duy khẳng định:

-Nếu mình muốn vẫn có dịp chứ em. Như ngay bây giờ chẳng hạn, anh và em cùng đi với nhau.

Yên lặng. Trầm ngâm một lúc rồi Khiết Duy nói tiếp.

-Anh luôn mong muốn đi với em, có em bên cạnh. Nhiều lúc ở Bảo Lộc, anh chỉ muốn vọt về đây ngay để gặp em. Còn em thì sao?

Nhiên Trân thoáng bối rối trước những lời của Khiết Duy nhưng cô vẫn tỏ ra bình thường:

-Anh Khiết Duy, em rất thích làm việc với anh. Ở bên anh em học hỏi được nhiều điều.

-Chỉ có thể thôi à?

Đôi mắt Khiết Duy ánh lên vẻ khác lạ khi hỏi. Nhiên Trân hoang mang, cô cố giữ giọng ảm áp tự nhiên:

-Anh cứ y như là một người anh của em, luôn la rầy em.

Nhiên Trân vẫn ra vẻ tươi vui nhưng nét mặt Khiết Duy đanh lại:

-Hừm! Anh không làm anh của em đâu. Làm anh chỉ mất công đánh đòn em thôi. Anh không thích.

Nhiên Trân vô tình.

-Thế anh thích gì?

-Thích yêu em!

-Hà? Anh nói gì?

Nhiên Trân hoảng hốt. Sao Khiết Duy lại nói như thế? Điều cô không ngờ được.

Khiết Duy nhấn mạnh từng tiếng:

-Anh yêu em! Không lẽ, em không thấy, không biết sao Nhiên Trân.

Đúng là Nhiên Trân không thấy không biết. Nói đúng hơn là cô không nghĩ đến điều đó. Khiết Duy ít nói, khó tính. Khiết Duy chỉ âm thầm làm việc.

Nhiên Trân đã xem Khiết Duy như người anh ruột đầy tình thâm. Không rung động, không một chút vẩn vương... Thế mà Khiết Duy nói gì nhỉ? Cô có mong đợi điều này.

Bên tai cô giọng trầm trầm của Khiết Duy vẫn vang lên.

-Em vô tình quá Nhiên Trân ạ. Chúng ta đã sống chung trong một mái nhà từ bao lâu nay. Anh và em luôn gắn bó. Em là một hình ảnh thân thuộc nhất đời anh, em có hiểu điều đó Nhiên Trân?

Nhiên Trân choáng váng trước sự thổ lộ của Khiết Duy. Cô biết nói gì đây khi lòng đang rối như tơ vò. Khiết Duy có hiểu và thông cảm cho cô không?

-Anh Khiết Duy! Anh và em sống bên nhau từ thuở nhỏ cho đến bây giờ.

Em đã xem anh như là một người anh ruột. Em rất kính trọng anh. Từ khi ba em mất, anh đã quan tâm lo lắng đến em. Em không muốn gì hơn tình cảm của anh em ta luôn vững bền tốt đẹp.

Khiết Duy lộ vẻ thất vọng:

-Thế em không nghĩ gì đến anh sao? Nhiên Trân cố lấy giọng tự nhiên:

-Em nói rồi, em rất quý mến anh và mãi mãi là người anh tuyệt vời của em.

-Và gì nữa?

Nhiên Trân cúi mặt không đáp lời anh. cô sợ nói cho Khiết Duy nghe sự thật sẽ làm anh khó chịu và buồn phiền.

Khiết Duy lắc vai Nhiên Trân.

-Em nói đi Nhiên Trân! Sao em không chịu nói những gì anh mong đợi. anh sẽ là gì của em nữa?

-Là anh! Là anh! Là anh!

-Nhưng anh vẫn không là anh của em!

Và Khiết Duy nhìn thẳng Nhiên Trân cất giọng dịu dàng.

-Em thừa biết anh mong đợi điều gì rồi, sao em né tránh câu trả lời? Nhiên Trân, anh yêu em! Chúng ta sẽ sống bên nhau nghe em!

-Nhưng...

-Em định từ chối ư? Sao vậy? Đâu có ai ngăn cản chúng ta.

Nhiên Trân áp úng, khó xử:

-Không phải vậy.Nhưng mà... anh Khiết Duy, anh hiểu cho em.

Khiết Duy cắt lời cô:

-Anh hiểu và thương em lắm chứ. Em là ngọn gió của gia đình. Em là con chim vui hót làm cho anh quên bao nhọc mệt. Em là một đóa hoa rực rỡ ngát hương. Lúc nào làm gì ở đâu anh cũng nghĩ đến em. Anh chờ ngày, chờ dịp để nói với em tình yêu nung nấu trong lòng anh. Chúng ta sẽ sống bên nhau em nhé! Bên đời trà bọt ngàn lũ con của chúng ta sẽ lần lượt ra đời...

Giọng của Khiết Duy tha thiết quá! Nhiên Trân hoảng hốt ngăn anh lại:

-Anh Khiết Duy! Em không thể...

Nhiên Trân không nói trọn câu. Cô thật sự lo lắng khi nghe Khiết Duy say sưa nói. Người đàn ông ít nói hôm nay nói nhiều. Và những lời của anh như quả bom khiến Nhiên Trân bắn khoản sợ hãi... Im lặng! Ngột ngạt! Khiết Duy hơi ngạc nhiên trước thái độ của Nhiên Trân.

Có vẻ chân chừ không muốn đáp lại lời anh. Khiết Duy thăm dò phản ứng của cô sốt ruột hỏi:

-Em có yêu anh không Nhiên Trân? chúng ta sẽ kết hôn nghe em!

Thu hết can đảm, Nhiên Trân thành thật nói với anh:

-Anh Khiết Duy em không nghĩ đến điều đó. Mãi mãi anh vẫn là người anh của em. Không hiểu sao em luôn nghĩ mình là đứa em nhỏ của anh. Em thân thiết với anh nhưng em không rung động. Tình yêu phải có sự xao xuyến rung động phải không anh.

Khiết Duy vẫn không nao núng.

-Tại chúng ta quá quen thuộc nên em không cảm thấy như thế. Rồi em sẽ yêu, sẽ rung động. Thực tế em đã thương mến anh kia mà!

Nhiên Trân do dự nhưng rồi cô hạ giọng nói nhanh:

-Thương mến quý trọng cũng đâu có nghĩa là yêu hở anh?

Khiết Duy khoát tay:

-Thôi dẹp lý sự gàn của em lại đi. Em đã thừa nhận là quý mến anh thì em sẽ yêu anh thôi! Anh tin chắc điều đó. Em cứ đùa với anh mãi. Tình cảm của anh dành cho em trọn vẹn, điều đó không làm cho em nghĩ ngợi gì sao? em bảo anh chờ em bao nhiêu năm nữa anh cũng sẽ đợi, sẽ chờ...

Giọng của Khiết Duy khản khoản và tha thiết quá! Nhiên Trân cắn chặt đôi môi. Cô sợ hãi, tâm trạng rối bời. Nhiên Trân tránh ánh mắt nồng nàn của anh. Khiết Duy nói với vẻ nhiệt tình hơn nữa:

-Nhiên Trân, em còn chân chừ gì nữa? Anh biết em rất cô độc từ khi ba em mất đến giờ, chỉ có gia đình anh là thân cận với em. Ba mẹ anh rất thương em. Chúng ta lấy nhau nhé! Anh sẽ lo cho em tất cả!

Nhiên Trân hoảng hốt:

-Em biết hai bác Thịnh rất thương yêu em. Điều đó khiến em sung sướng lắm. nhưng em muốn chúng ta chỉ sống mãi như thế này.

Mát Khiết Duy long lên:

-Em không muốn làm vợ anh ư? Tại sao?

Nhiên Trân cắn môi đến đau điếng:

-Tại vì em... em không... thể yêu anh!

-Cái gì! Em không yêu anh? Tại sao?

Khết Duy lắp bắp hỏi. Nhiên Trân cố trấn tĩnh đôi đầu với sự thật:

-Em không biết nói sao? em xin lỗi anh! Em đã...

Khiết Duy kinh hoàng tột độ:

-Em đã yêu người khác... phải không? Trời ơi!

Khiết Duy hét lên và vội lao đi như một mũi tên. Nhiên Trân sững sờ nhìn theo, mấy giây sau cô mới thốt lên tiếng:

-Anh Khiết Duy ơi!

Thác Cẩm Ly vẫn réo gọi ào ào, vẫn sùi bọt trắng xóa... Đời người cũng gặp bao thác ghềnh, cùng lao đao vì những cơn sóng. Có ai biết trong lòng Nhiên Trân đang dậy sóng.

Lần này Khiết Duy ở lại Đà Lạt lâu hơn những lần trước. Ngượng ngùng khổ tâm, Nhiên Trân cố tránh mặt anh và chỉ mong anh về Bảo Lộc ngay.

Buổi chiều, Khiết Duy thơ thẩn vào khu vườn, cố ý chờ Nhiên Trân ở nhà chú Thuận ra. Khiết Duy vô vàn thất vọng vì Nhiên Trân không yêu anh.

Không sao hiểu nổi. Gần nhau trong gang tấc, nhưng tưởng sẽ với được. Nào ngờ! Anh đi làm ở Bảo Lộc, Nhiên Trân yêu người khác. Tại sao Nhiên Trân không yêu anh? Tại sao? Tại sao?

Câu hỏi mà anh không thể nào trả lời được. Vừa thấy Nhiên Trân xách chiếc cà - mên đi tới, Khiết Duy kêu lên:

-Nhiên Trân khoan về đã! Anh cần nói chuyện với em.

Nhiên Trân đứng đấy tần ngần. Nhìn anh, cô thật sự xốn sang chỉ mong

Khiết Duy hiểu được cô, chứ cô cũng không biết nói gì đây.

Giọng của Khiết Duy buồn buồn:

-Em vẫn đứng chứ không chịu ngồi xuống đây nói chuyện với anh à?

Khiết Duy đã ngồi bên gốc cây to từ lúc nào. Phía trước mặt anh mấy khóm hoa cúc tím đang lung linh khoe sắc. Nhiên Trân ngồi xuống cạnh anh. Khiết Duy nhìn cô như có lửa cháy trong đôi mắt. Anh gay gắt hỏi:

-Em hãy cho anh biết người em yêu là ai?

Nhiên Trân cau mặt. Anh bắt đầu trả lời đây. Liệu anh có giận dữ không, khi Nhiên Trân nói rõ. Cô nhỏ nhẹ nói thật lòng mình:

-Anh Khiết Duy, mong anh hãy hiểu cho em, em yêu người khác, còn anh luôn là người anh đáng kính của em

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 15

Khiết Duy nhăn nhó:

-Không có chuyện anh em giữa hai người đang khác phái!

-Với em thì có! Tình cảm của em rất rõ ràng.

-Không thể được!

Rồi giọng anh rất hằn học:

-Người may mắn hơn anh là ai vậy.

-Anh Hà Chương!

Không ngờ Nhiên Trân buột miệng đáp gọn. Tưởng chừng như đất trời sụp đổ chung quanh. Dù Khiết Duy không muốn tin, Miệng anh lẩm bẩm:

-Hà? Hà Chương? Em yêu Hà Chương à?

Nhiên Trân nín thính. Anh cười gằn:

-Hỏi thế chứ anh biết hẵn rồi. Ngay lần đầu gặp hẵn anh đã nhận ra ngay không ngờ Hà Chương lại nhanh hơn anh! Nhưng không thể được Nhiên Trân à!

-Sao?

-Hà Chương mới đến đây. Em không thể yêu hẵn được!

-Em biết rõ lòng em!

-Anh không tin! Em là người luôn suy nghĩ chính chắn.

- Đúng! Vì thế em biết rõ em yêu ai!

Khiết Duy liếc mắt nhìn Nhiên Trân, giọng anh thật lạnh lùng.

-Một người lạ mới đến đây mà em đã yêu rồi sao? dễ dàng vậy?

Nghe Khiết Duy nói, Nhiên Trân thoáng giật mình. Có thật cô yêu dễ dàng sao, Hà Chương đến đây được bao lâu rồi? Chỉ một thời gian ngắn so với khoảng thời gian dài đằng đẳng, mà cô đã sống bên Khiết Duy Thế mà cô đã yêu. Vì đâu? Hà Chương đã làm cho cô xao xuyến. Hà Chương đã làm cho con tim ngây thơ chưa biết gì của cô đang ngủ yên bỗng bừng dậy.

Hà Chương cũng bình thường như bao chàng trai khác, như Khiết Duy...

nhưng Hà Chương đã thu hút cô Ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên cô không khỏi bồi hồi. Còn Khiết Duy một hình ảnh đã khá quen thuộc nên cô không mấy may rung động. Đúng là tình yêu khó hiểu thật!

Nhiên Trân thở dài bảo Khiết Duy:

-Tình yêu khó hiểu quá! Làm sao em giải thích được.

Khiết Duy hỏi thật vô lý:

-Em không giải thích được thế mà em đã yêu Hà Chương! Còn anh, anh không là gì của em cả.

Nhiên Trần khổ sở:

- Kìa anh! Anh vẫn quan trọng đối với em. Có lẽ anh em ta quá quen thuộc với nhau nên...

-Nên em thấy anh không cần thiết cho đời em?

- Không phải vậy, anh Khiết Duy ạ!

Nhiên Trần lúng túng đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán. Cô không biết nói thế nào cho Khiết Duy biết đây? Khiết Duy chưa chát nói:

-Anh đã làm! Thế mà anh cứ ngỡ anh luôn ngự trị trong tim em.

Nhiên Trần cảm thấy nhói đau trước những lời anh nói. Tại sao cô không yêu Khiết Duy? Anh là một người tốt và hiền lành kia mà! Không hiểu sao cô lại buột miệng thốt lên:

-Em yêu Hà Chương. Có lẽ chúng em là của nhau.

Mắt anh bùng lên nét giận:

-Hừ. Là của nhau! Em tin như thế à? Em có nghĩ là em bị hấn mê hoặc không? Hấn đã nói gì khiến em động lòng vậy? Anh còn lạ gì cách chinh phục phụ nữ của những gã đàn ông như Hà Chương.

Nhiên Trần nhăn mặt:

-Không phải thế đâu. Anh Hà Chương là người tốt mà.

-Mới đến đây làm sao em biết hấn tốt?

Nhiên Trần bực bội nhưng vẫn nhẫn nại nói:

-Thì nhìn vào tư cách, phẩm chất của con người khi tiếp xúc, ta sẽ biết được phần nào chứ anh!

Khiết Duy nhếch môi:

-Coi chừng đấy! Nhận xét ban đầu dễ bị lầm lẫn!

-Em tin những điều em nghĩ!

Khiết Duy tỏ vẻ nóng nảy:

-Em rất bướng bỉnh không chịu hiểu những gì anh nói.

-Em hiểu nhưng em không thể...

Khiết Duy nhẹ giọng năn nỉ:

-Em hãy nghĩ lại đi Nhiên Trần! Chúng ta đã có những ngày tháng êm đềm tươi đẹp bên nhau, mình kết hôn là hợp lý.

Rất khổ tâm và không thể trả lời, Nhiên Trần đứng lên:

- Đi về thôi anh Khiết Duy trời sắp tối

Khiết Duy vẫn ngồi yên:

-Anh sẽ không về nếu em không hứa với anh!

Nhiên Trần biết Khiết Duy luôn tin tưởng vào lời hứa của cô. Còn cô thì không thể hứa với Khiết Duy được. Cô cương quyết rời khỏi nơi đây dù điều ấy làm Khiết Duy phiền lòng:

-Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa anh Khiết Duy ạ! Em về trước đây!
Chào anh!

Nhiên Trân nhanh nhẹn đến nỗi Khiết Duy chẳng biết nói gì chỉ đưa mắt lặng nhìn theo.

-Nhiên Trân à! Con còn thức không? Mở cửa cho bác nói chuyện chút!
Nghe tiếng gọi của bà Thường Minh, Nhiên Trân lom tom ngồi dậy ra mở cửa.

-Bác ạ!

Bà Thường Minh tươi cười với Nhiên Trân:

-Con chưa ngủ hả?

Đạ chưa bác ạ! Còn sớm mà.

Bà nhìn cô với ánh mắt triu mến:

-Mọi khi con ngủ rất sớm!

Nhiên Trân mỉm cười nũng nịu:

-Bác vẫn biết cả tính xấu của con.

-Chứ sao! Bác đã từng bông bế con từ lúc con còn bé kia mà!

Nhiên Trân cảm động nhìn bà Thường Minh. Giọng bà mới êm dịu làm sao!
Bà thật giản dị trong bộ đồ màu xanh đậm.

Bà Thường Minh là một người đàn bà hiền lành và mẫu mực, bà thường hay giúp đỡ mọi người.

Nhiên Trân rất yêu kính bà Thường Minh. Cô xem bà như người mẹ nhân hậu. Bà Thường Minh đưa mắt nhìn khắp gian phòng. Nhiên Trân đã học được tính ngăn nắp nơi bà, bởi vì bà rất ghét sự bừa bộn, cầu thả nên bà rất hài lòng Nhiên Trân. Cô luôn dọn dẹp gian phòng của hai đứa con trai nhà bà. Khiết Duy còn đỡ chứ Khiết Văn thì khỏi nói bừa bãi không ai bằng. Nhiên Trân lễ phép mời bà.

Bà Thường Minh không ngồi ghế mà lại ngồi xuống bên giường của Nhiên Trân.

Bà nhẹ nhàng bảo:

-Con ngồi xuống đây! Bác có chuyện muốn nói với con!

Nhiên Trân ngồi xuống bên bà. Lòng hồi hộp không biết có việc gì. Thật ra việc bà Thường Minh đến phòng Nhiên Trân không làm cô ngạc nhiên.

Thỉnh thoảng bà vẫn đến và hai bác cháu trò chuyện rất vui vẻ. Nhưng hôm nay thái độ của bà có vẻ quan trọng khiến cô thấy lo lo.

Giây phút yên lặng trôi qua chậm chạp. Bà Thường Minh vẫn không nói gì. Nhiên Trân càng thêm bối rối. Bỗng bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

-Bác rất hài lòng về con Nhiên Trân ạ!

Nhiên Trân đáp khẽ khàng:

-Con cảm ơn bác!

Nét mặt bà Thường Minh thật đôn hậu.

-Con là một cô gái rất tốt.

-Bác quá khen con!

Bà Thường Minh vui vẻ nhận định.

-Bác nói thật đấy! Phải chi Thường Châu cũng dịu dàng, hiền hậu biết quan tâm đến người khác như con!

-Con thấy chị Thường Châu cũng tốt.

-Thường Châu đâu được như con. Chỉ biết nghĩ đến bản thân nó thôi.

Lời lẽ của bà Thường Minh càng làm cho Nhiên Trân băn khoăn. Cô không đoán được ý bà thì đã nghe bà nói:

-Thường Châu không được như con. Thôi thì con hãy là con của nhà bác.

Nhiên Trân giật mình nhìn bà Thường Minh đăm đăm. Cô cố trấn tĩnh:

-Thì con vẫn xem hai bác như cha mẹ ruột của con.

-Bác biết điều đó và bác rất sung sướng nếu con là con dâu của gia đình bác. Hết Khiết Duy rồi lại đến bà Thường Minh. Hơi hoảng, mắt Nhiên Trân mở lớn, cô lắp bắp:

-Bác nói sao?

Bà Thường Minh mỉm cười từ tốn:

-Coi kìa, sao con lại hoảng hốt thế? Bác mong muốn điều đó từ lâu. Con và Khiết Duy đã lớn lên bên nhau, chắc chắn tình cảm hai đứa gắn bó biết bao? Bác tin con sẽ là người vợ tuyệt vời của Khiết Duy và là con, dâu tốt của bác.

Đầu óc quay cuồng, Nhiên Trân không thể thốt lên được lời nào. Giọng bà Thường Minh vẫn vang lên đều đều:

-Bác biết Khiết Duy yêu thương con là thiệt. Nó thường hay tâm sự với bác. như vậy rất tốt phải không Nhiên Trân? lại còn luôn gần gũi nhau và thật sự hiểu nhau.

Có lẽ Khiết Duy đã kể cho bà Thường Minh nghe hết mọi chuyện. Và giờ đây bà cố thuyết phục Nhiên Trân.

Cô thở dài thườn thượt, khuôn mặt tái xanh.

-Con rất yêu quý anh Khiết Duy. Nhưng...

Thấy Nhiên Trân ngập ngừng, bà ngạc nhiên:

-Sao? Còn nhưng gì nữa con. Như vậy thì tốt quá rồi!

Nhiên Trân đáp nhanh:

-Nhưng không thể được bác ạ! Bà Thường Minh trở mặt:

-Sao không được? Có việc gì thế?

Nhiên Trân đau khổ như bị tra tấn, biết nói thế nào với bà Thường Minh đây? Bà sẽ thông cảm hay giận dữ la mắng cô? Cô cảm thấy có lỗi vô cùng.

Cô không hề có ý nghĩ hay mong được làm dâu nhà bà. Trời hỡi bà Thường Minh sẽ nghĩ sao khi biết rõ cô không yêu Khiết Duy.

Nhiên Trân cố biện bạch:

-Con vẫn luôn quý trọng anh Khiết Duy.

-Nhưng tại sao con không chịu làm vợ nó?

Nhiên Trân sợ phải trả lời sự thật với bà. bà Thường Minh nắm cánh tay cô giục:

-Con nói đi! Con đã yêu người khác phải không?

-Vâng!

Bà tiếp lời hỏi dồn?

-Ai.

-Anh Hà Chương!

Bà Thường Minh lặng người không nói, bà đăm đăm nhìn Nhiên Trân. Cô không thể giải bà và cô chuẩn bị chống chọi với cơn giông tố đang sắp ập xuống.

Bà Thường Minh thả thờ.

-Thảo nào!

Giá mà thời gian trôi nhanh. Giá mà cuộc trò chuyện này đã chấm dứt để Nhiên Trân thoát khỏi những giây phút nặng nề nhất, làm nàng buồn nhất. Bà Thường Minh vẫn hỏi như tra tấn cô.

-Sao con không yêu Khiết Duy mà lại yêu người khác hả Nhiên Trân? Bác đâu có lường trước được việc này.

Hơi yên tâm vì bà Thường Minh không nổi trận lôi đình, Nhiên Trân đáp:

-Con không hiểu tại sao? Xin bác đừng hỏi con nữa!

Bà Thường Minh lắm bầm:

-Tất cả chỉ tại Hà Chương. Phải chi cậu ta đừng đến đây!

Lúc đầu Hà Chương đến chơi, bà vô tâm không nghĩ gì. Nhưng rồi Hà Chương đến thường xuyên hơn cùng Nhiên Trân trò chuyện bà đâm lo rồi... Nhiên Trân đỡ lời:

-Bác đừng trách anh Hà Chương. Chỉ mình con có lỗi.

Bà Thường Minh phàn nàn....

-Tiếc là con không yêu đúng người bác mong muốn.

Chợt mắt bà sáng lên:

-Cũng chưa muộn đâu Nhiên Trân ạ! Hà Chương chỉ đến đây làm một thời gian rồi cậu ta cũng đi thôi. Con hãy chấm dứt tình yêu bông bột của con đi! Bác tin là con với Khiết Duy sẽ thành.

Nhiên Trân hoảng sợ:

-Không! bác đừng ép buộc con!

-Bác lo hạnh phúc cho con với Khiết Duy!

Lương tâm ray rứt khi từ chối nhưng Nhiên Trân đành phải chối từ. Giá như không phải là bà Thường Minh, không phải là Khiết Duy thì Nhiên Trân nhẹ nhõm biết bao. Cô nhìn bà Thường Minh, cố gắng giải bày.

-Bác hãy để cho con sống với tình yêu của con. Bác, bác... tìm người khác

cho anh Khiết Duy!

Bà Thường Minh như bị điện giật:

-Không! Bác đã chọn con rồi. Bác sẽ không đồng ý ai cả. Không ai sánh được với con đâu.

-Bác nói quá cho con!

Thật đấy! Bác rất hài lòng con. Cả Khiết Duy cũng yêu con kia mà!

-Nhưng con yêu anh Hà Chương! Bà Thường Minh xẵng giọng

-Hà Chương! Hà Chương. Biết cậu ta là người như thế nào. Con phải biết suy nghĩ thiệt hơn chứ!

Nước mắt ứa ra, Nhiên Trân không biết phải làm gì bây giờ. Từ đây cô sẽ không còn thanh thản nữa. Không biết những ngày sắp tới điều gì sẽ xảy ra cho cô đây?

Bà Thường Minh đứng dậy chấm dứt cuộc trò chuyện:

-Thôi bác đi đây! Con hãy nghĩ lại lời bác nói!

Bà Thường Minh nhìn cô rồi bước nhanh ra cửa. Nhiên Trân gọi với theo:

-Bác Thường Minh. Bác đừng...

Giọng bà Thường Minh vừa mềm vừa cứng:

-Con nên nghe lời bác, Nhiên Trân ạ!

Nhiên Trân cắn chặt môi đứng bất Động nơi ngưỡng cửa trong khi bóng bà Thường Minh đã khuất dần.

-Ai bảo con đưa bạn con về đây cho phiền phức thế này:

Khiết Văn không hiểu ý bà Thường Minh:

-Có việc gì hả mẹ?

Giọng bà Thường Minh bức tức:

Cái thằng Hà Chương bạn con nó không biết điều.

Khiết Văn ngơ ngác:

-Nó làm gì hả mẹ?

-Nó với Nhiên Trân, bộ con không thấy gì cả sao?

Khiết Văn cười phá lên.

-Ôi trời! Tưởng gì? Điều đó tốt chứ sao mẹ?

Bà Thường Minh gằn mạnh:

-Tốt gì? Hà Chương yêu Nhiên Trân mà tốt à? Con thật vô tâm vô tính không nghĩ gì hết. Tệ thật!

Bị mẹ trách nhưng Khiết Văn vẫn nhe răng cười:

-Nếu mẹ cho con biết thì con sẽ vun vào...

Bà Thường Minh cắt lời Khiết Văn kêu lên:

-Trời ạ! con có điên không mà vun vào?

Khiết Văn giải thích:

-Con chơi thân với Hà Chương, con biết nó là thằng bạn tốt, tính tình hiền lành đàng hoàng. Nó hợp với Nhiên Trân thì còn gì bằng.

Nghe Khiết Văn tuân một hơi, Bà Thường Minh hết chịu nổi:

-Khiết Văn ơi! Con không hiểu gì cả. Hà Chương đang làm khổ anh con ki!

Khiết Văn đưa mắt ngó bà Thường Minh:

-Mẹ nói gì lạ. Anh Khiết Duy đang ở Bảo lộc kia mà! Có dính dáng gì đến Hà Chương đâu.

Bà Thường Minh dãi giọng trách cứ Khiết Văn:

Nói chuyện với con mà phát tức. Đúng là con không quan tâm đến ai trong nhà cả. Anh con yêu Nhiên Trân. Hà Chương ở đâu chen vô phá đám làm anh con khổ sở kia kia. Nếu con không đưa ông bạn quý hóa về thì đâu có chuyện gì xảy ra.

Khiết Văn phân trần:

-Hà Chương là bạn tốt của con. Lúc con đưa về nhà mẹ cũng vui vẻ và khen nó không mà.

-Nhưng mẹ đâu có ngờ nó yêu Nhiên Trân.

-Ôi mẹ Ơi ! Tình yêu của người ta làm sao ngăn cản được?

-Nếu nó yêu người khác mẹ đâu nói làm gì? Yêu Thường Châu mẹ cũng đâu có ngăn. À sao Hà Chương không thương Thường Châu nhỉ?

Khiết Văn lại nhe răng cười:

-Sao mẹ không hỏi Hà Chương mà hỏi con?

-Vì con là bạn thân của nó. Mẹ tưởng con đưa nó về giới thiệu cho Thường Châu.

Giọng điệu của Khiết Văn thật thoải mái:

-Không Thường Châu thì với Nhiên Trân cũng tốt thôi. Hà Chương yêu Nhiên Trân có gì mà mẹ phàn nàn?

Bà Thường Minh nghiêm giọng:

-Mẹ không muốn điều đó xảy ra. con cũng biết anh con yêu Nhiên Trân tha thiết và mẹ định cho hai đứa thành hôn.

Khiết Văn rất thản nhiên !

-Nhiên Trân không kết hôn với anh Khiết Duy thì kết hôn với Hà Chương có sao đâu mẹ? Với ai thì nhà mình cũng lo cho cô ấy.

Bà Thường Minh trợn mắt ngó Khiết Văn:

-Con nói thế mà nghe được à ? Mẹ không đồng ý. Nhiên Trân phải là con dâu của nhà mình. Nó là đứa con gái ngoan hiền đảm đang.

Khiết Văn hỏi lại:

-Nhưng điều quan trọng là Nhiên Trân yêu ai? Anh Khiết Duy hay Hà Chương?

Bà Thường Minh chưa trả lời thì Khiết Văn vì dường như đã hiểu:

-Chắc chắn Nhiên Trân yêu Hà Chương phải không mẹ? Thôi mẹ đừng ngăn cản làm gì?

Rồi Khiết Văn ca ròn:

-Chắc là do duyên số rồi. Cản cũng không được mẹ Oi !

Bà Thường Minh tức khí:

-Con nói gì ? Duyên số à?

-Mẹ không nghe người ta nói:"Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ.Vô duyên đối diện bất tương phùng" sao?

Rồi làm ra vẻ thông thái, Khiết Văn giải thích:

-Hà Chương với Nhiên Trân có duyên nợ với nhau nên ở xa xôi cùng tìm đến gặp nhau. Còn anh Khiết Duy với cô ấy không duyên số nên ở kề cận bên nhau mà chẳng có gì?

Bà Thường Minh gơ tay lên trời:

-Thôi con đừng có lý sự nữa? Bộ con không biết yêu thương Khiết Duy sao chứ?

Hãy lo cho anh con đi !

Mặt mày Khiết Văn nhăn nhó như chiếc lá úa:

-Mẹ bảo con lo la lo cái gì?

-Không biết lo cái gì à? Sao khờ quá vậy con?

Khiết Văn gãi đầu nhìn bà Thường Minh, Bà chậm rãi nhấn mạnh từng tiếng.

-Con hãy bảo Hà Chương rút lui đi ! Đừng tranh giành tình Yêu, Hạnh phúc của Khiết Duy.

Khiết Văn ren rĩ:

-Yêu ai là quyền của Hà Chương sao con ngăn được hả mẹ?

Bà Thường Minh tức anh ách trước thái độ của Khiết Văn rồi bật hỏi:

-Nếu Hà Chương yêu người con yêu thì con nghĩ sao?

Khiết Văn đáp bừa:

-Con chẳng nghĩ sao cả vì con chưa gặp.

-Tất nhiên là con cũng đấu tranh giành lấy tình yêu của mình chứ!

Khiết Văn ngồi nín thính không muốn tranh luận với bà Thường Minh nữa.

Nhưng bà đâu để anh yên. Bà bảo:

-Con phải đến nói chuyện với Hà Chương. Khuyến nhủ bạn con đừng đeo đuổi Nhiên Trân nữa. Đừng có giành tình yêu với Khiết Duy!

Khiết Duy nhăn mặt từ chối:

-Con không nói đâu mẹ Oi!kỳ lắm.

Như vẫn không nghe thấy lời từ chối của Khiết Văn , bà Thường Minh nói tiếp:

-Con hãy vô Bảo Lộc thế cho Khiết Duy để anh con về đây bên cạnh Nhiên Trân cho mọi việc tốt đẹp.

-Con nói rồi không yêu nhau, không duyên nợ mà kề cận nhau thì có ích gì?

Bà Thường Minh lộ vẻ giận:

-Sao việc gì mẹ bảo, con cũng bàn ra không vậy?

Khiết Văn thản nhiên đáp:

-Con thấy mẹ sắp đặt chẳng được gì đâu. Việc gì tới sẽ tới!

-Cái thằng! Thật hết biết!

Bà Thường Minh lắc đầu ngao ngán. Bực Khiết Văn bảo chẳng chịu nghe bà. Anh em mà không biết lo.

-Thôi được rồi. con không nói để mẹ... Bà Thường Minh giận dỗi bỏ đi.

Khiết Văn chép miệng:

-Mẹ thiệt là ghê! Cứ để Nhiên Trân tự chọn người mình yêu.

Nhưng bà Thường Minh đi khuất đâu có nghe lời Khiết Văn nói. Không lẽ bà quyết liệt ngăn cản Hà Chương với Nhiên Trân và ép Nhiên Trân phải ưng Khiết Duy. Ồi rắc rối đây?

Bên anh, bên bạn khiết Văn không biết phải nói sao đây. Anh ngồi thờ người ra nghĩ ngợi. Định đi tìm Nhiên Trân hỏi cho ra lẽ thì thấy Thường Châu về đến cùng một cô gái lạ. Giọng Thường Châu sôi nổi.

-Anh Khiết Văn làm gì ngồi ủ dột thế kia bị mẹ rầy hả?

Khiết Văn đáp mà mắt cứ nhìn cô gái lạ:

-Hứ ! Anh mà bị rầy em thì có.

-Em học hành đang hoàng nghe! hôm nay nghĩ mới về đó.

Thấy ánh mắt dò hỏi của Khiết Văn, Thường Châu hiểu ý giới thiệu ngay.

-An Thanh bạn em!

Khiết Văn chào An thanh- Cô gật đầu đáp lễ rồi liếng thoảng:

-Khỏi nói em cũng biết đó là anh Khiết Văn, anh của Thường Châu!

Khiết Văn trêu:

-Thì An Thanh nghe Thường Châu gọi anh mà!

-Thường Châu không gọi em cũng biết ngay:

-Sao tài thế?

-Thường Châu nhắc đến anh luôn. Em đã hình dung ra anh.

Khiết Văn nheo nheo mắt với An Thanh:

-Thế em hình dung ra sao? có giống anh như vậy không?

-Giống y!

Nghe hai người ríu rít cứ như bạn thân lâu ngày gặp lại và quên hết mọi người chung quanh.

Khiết Văn cất giọng pha trò:

-Em sờ sờ ra đó ai mà quên cho được?

-Tốt! và anh cũng đừng quên công em dẫn An Thanh về đây nghe!

Thường Châu nói một câu đầy ý nghĩa. Cô muốn nhắc cho Khiết Văn biết công cô đã dắt An Thanh về đây giới thiệu cho anh.

An Thanh sửa lại:

-Ta tự đi được chứ mi có dẫn ta đâu.

Thường Châu ranh mãnh đáp:

-Ta không dẫn làm sao mi đến đây được và gặp anh Khiết Văn?
 An Thanh quả quyết:
 Đã đi thì sẽ đến:
 Khiết Văn phụ họa thêm:
 - Đến thì sẽ gặp phải không An Thanh?
 Thường Châu bình phẩm:
 -Ái chà! Sao hai người tung hứng khớp nhau nhỉ?
 -Thì anh và An Thanh có suy nghĩ giống nhau.
 An Thanh bồi thêm:
 -Tức là tư tưởng gặp nhau:
 Thường Châu vẫn kể công:
 -Không có ta dẫn về thử ên hai người có tư tưởng lớn gặp nhau không?
 Khiết Văn nhếch môi cười:
 -Không em thì cũng có người khác đưa An Thanh đến đây hà.
 Thường Châu ngênh cằm lên:
 -Không em thì chẳng có ai đâu anh đừng nằm mơ!
 Rồi Thường Châu quay sang An Thanh:
 -Mi đừng nói là tự mi tự tìm đến đây được nghe!
 An Thanh cười ra vẻ hiền từ:
 -Thôi, ta không cướp công của mi đâu.
 -Biết điều đấy! vậy mới dễ thương...
 An Thanh và Khiết Văn cười xòa khi nghe Thường Châu nói. Bỗng Thường Châu hỏi:
 -Mẹ đâu anh?
 -Mẹ mới đi đâu đó!
 Thường Châu lên giọng phán như vị chỉ huy:
 -Bảo Nhiên Trân dọn dẹp phòng cho em với An Thanh rồi đem đồ vào. Bây giờ mình đi chơi anh.
 Khiết Văn hỏi:
 -Em với An Thanh mới về không nghĩ ngơi ăn uống gì sao?
 -Tụi em về có mấy ngày., tranh thủ đi chơi ngay chứ anh! Ăn uống thì ghé tiệm.
 -Em tính gọn cũng được, để anh dặn Nhiên Trân rồi đi! Phải đưa An Thanh tham quan ngay Đa lat của mình mới thú vị chứ

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 16

Vừa vào đến phòng khách, Hà Chương đã trông thấy Thường Châu ngồi chiếm chệ trên sa lon giữa móng tay. Anh định vội trở ra nhưng Thường Châu đã ngẩng lên thấy anh. Giọng cô réo rắt:

-Ồi anh Hà Chương! Dữ hôn đến hôm nay mới gặp.

Hà Chương thoáng rầu lòng. Lại phải nghe Thường Châu ca cẩm đây. Anh thừa biết tính khí cô, không gặp, không bị vắn vẹo, mừng biết bao. Những lần đến đây gặp Nhiên Trân không có Thường Châu, anh thoải mái vô cùng. Thấy Hà Chương vẫn đứng xớ rớ, Thường Châu nhướn mày.

-Anh vào đến đây mà không chịu ngồi sao? Bộ không muốn nói chuyện với em hả?

Hà Chương miễn cưỡng ngồi xuống. Thường Châu bắt đầu chất vấn:

-Tại sao anh ra Dalat làm ở nhà hàng thông xanh cho cô em mà không báo cho em biết. Báo hại em đến nhà tìm mấy lần không gặp, cứ ngỡ anh tránh mặt.

Hà Chương đáp vội:

-Tôi nghĩ người trong nhà trước sau gì cô cũng biết?

Hà Chương thần nhiên:

-Bây giờ cô đã biết rồi đó!

Thường Châu xì dài một tiếng rồi chu môi lên:

-Biết cho nên em mới tức đây này.

-Tôi có làm gì cho cô tức đâu?

-Anh còn không biết nữa à?

Giọng Thường Châu có vẻ hơi trách:

-Trong khi em ở thành phố cứ chờ đợi anh đến thăm mà anh thì lại ra tuốt nơi đây mà không nói một tiếng với em.

Hà Chương ôn tồn:

-Tôi đi làm việc của tôi có liên quan gì đến cô đâu mà phải nói chứ.

Thường Châu quắc mắt lên hỏi Hà Chương:

-Không liên quan à? Anh đã làm cho cô em coi như người nhà rồi.

Hà Chương lộ vẻ khó chịu mà không nói gì. Thường Châu ranh mãnh bồi thêm giọng rào đón:

-Ở nhà cô Khiết Phương, anh vẫn thường xuyên đến đây phải không em biết mà...

-Cô quên tôi là bạn Khiết Văn sao?

-Không có anh Khiết Văn ở nhà, anh vẫn đến. Tại sao vậy?

Cái giọng hạch hỏi của Thường Châu khiến Hà Chương tức khí:

-Tôi làm gì, đi đâu là quyền của tôi, cô hỏi làm gì?

Thường Châu ương ngạnh:

-Tôi thích thì cứ hỏi, anh phải trả lời!

-Tôi không có gì phải trả lời hay báo cáo với cô cả.
Thường Châu ngó Hà Chương đăm đăm rồi bất thần hỏi?
-Anh đến đây gặp Nhiên Trần phải không ?Nó nói gì về tôi.
-Nhiên Trần không bao giờ thích nói về người khác.
Thường Châu bĩu môi:
-Nó mà không nói về tôi ư? khó tin quá!
Rồi cô lại hỏi dồn dập:
-Anh trả lời đi Nhiên Trần nói xấu gì về tôi hả?
Đúng là giọng điệu của kẻ thích gây sự. Hà Chương cũng muốn chọc tức cô cho bỏ ghét:
-Bộ cô có gì sợ người ta nói xấu?
Thường Châu trừng mắt:
-Anh tưởng tôi sợ à? Anh làm rồi ở đời tôi không biết sợ là gì?
-Anh hùng nhỉ?
-Tôi rất ghét những kẻ bịa đặt, nói xấu người khác.

-Tại sao tôi phải thích Nhiên Trần khi nó không phải là ruột thịt của tôi?
-Không phải là ruột thịt nhưng cũng là bạn của nhau. Dù sao Nhiên Trần cũng đã sinh sống tại nơi này.
Nét mặt Thường Châu vênh lên giọng đầy mỉa mai:
-Anh có vẻ biết rõ quá nhỉ?
-Thì tôi vẫn thường đến đây.
-Vậy là anh đã thừa nhận rồi nhé!
-Thừa nhận gì?
-Anh với Nhiên Trần...
-Thì đã sao?
Nét mặt Thường Châu tối sầm.
-Anh nói như vậy mà nghe được à?
Hà Chương nhăn mặt. Anh nói có gì nghe không được đâu. Đúng là cô gái ưa gây sự. Hà Chương không muốn ngồi đây dây dưa với cô nữa. Nhưng vừa thoáng thấy anh dợm đứng lên, cô vội nói.
-Ày, anh định đi à?
-Tôi không thích cãi nhau với cô nữa!
-Không muốn cãi nhau thì hãy nói chuyện nghiêm chỉnh hơn chứ sao lại đi?
-Anh đi em biết nói chuyện với ai?
Hà Chương phì cười:
-Làm như nhà này hết người nói chuyện với cô vậy?
-Không phải hết mà người tôi cần nói chuyện là anh.
Hà Chương ngao ngán trong lòng nhưng vờ nói:
-Thật hân hạnh!

Thường Châu hạ một câu:

-Em cần hỏi tội anh đó.

-Tôi tội gì?

-Anh thừa biết Nhiên Trân không là gì của gia đình tôi cả.Nó là người giúp việc!

-Cô có vẻ khinh người!

-Thì sao, em không muốn anh quan hệ với nó.

Hà Chương nhú mày.

-Cô có biết là cô nói những điều thật khó nghe.

Thường Châu bướng bỉnh:

-Khó anh cũng phải nghe!

Ngay lúc đó có một giọng con gái cất lên:

-Thường Châu ơi ra vườn chơi với ta!

Và An Thanh xuất hiện cùng câu nói.

Thoáng thấy Hà Chương An thanh reo lên trước tiên:

-Ồi anh Hà Chương!Anh biến đi đâu mà lâu quá mờ không gặp.

Hà Chương cũng ngạc nhiên không kém:

-An Thanh đó à? Cô đi đâu đây?

-Anh đi đâu đây?

Thường Châu trở mắt nhìn hai người đối đáp, rồi hỏi trống không?

-Bộ quen nhau à?

An Thanh mỉm cười hào hứng.

-Bọn tao đã từng làm cho anh Hà Chương điều đúng đắn khổ sở.

Thường Châu ré lên:

Cái gì? Mi với anh Hà Chương à?

Rồi cô hạ giọng nói cho mình An Thnah nghe:

-Ta đưa mi về đây là vì anh Khiết Duy nhớ chưa. Đừng có lộn xộn!

-Biết rồi nhỏ ạ! Thì ra đây là chàng...

Hai cô gái cười khúc khích khoát tay nhau bước ra ngoài, An Thanh rủ:

- Anh ra vườn chơi!

Hà Chương lắc:

-Thôi để hai cô tự do tâm sự, có tôi cản trở!

Thường Châu nói thêm:

-Ngày mai em với An Thanh ra nhà hàng gặp anh đó!

Và bây giờ thì cô cần nói chuyện với An Thanh.Cô muốn biết vì sao An Thanh quen Hà Chương, giữa hai người có gì với nhau không?

Nhờ thế mà Hà Chương thoát khỏi cuộc truy vắn đầy khó chịu của cô.

Hà Chương lững thững đi ra vườn sau tìm Nhiên Trân. May quá cô đang ngồi bó hoa, còn bác Thuận thì cắt hoa mang tới.

-Hoa bán bao nhiêu một bó vậy cô?

Mặt buồn xo, Nhiên Trân ngược lên không hưởng ứng câu đùa vui của Hà Chương. Anh lấy làm lạ hỏi:

-Có việc gì em buồn quá vậy Nhiên Trân? Nói cho anh nghe đi!

Nhiên Trân cũng chưa biết thổ lộ thế nào. Cô luôn lo sợ ánh mắt theo dõi của bà Thường Minh nên cố giấu.

-Không có gì đâu anh!

-Đừng có giấu anh! Nhìn em là anh biết liền hà?

-Em vẫn như mọi hôm.

-Mọi hôm em vui vẻ như con chim sơn ca đùa hát, hôm nay thì ủ dột. Sao vậy?

-Chẳng có gì đâu!

Hà Chương bật hỏi:

-Hay là Thường Châu nói gì xúc phạm đến em làm cho em buồn.

-Em quen rồi chẳng để tâm đến những lời của Thường Châu đâu.

Hà Chương vẫn quả quyết:

-Như vậy là có điều gì xảy ra cho em trông em khác lạ lắm! em hãy nói cho anh nghe đi!

Nhiên Trân đứng yên không nói. Hà Chương khản khoảng:

-Em không tin anh sao Nhiên Trân? nó cho anh biết để anh chia sẻ cùng em!

Lượng lự mãi cuối cùng Nhiên Trân cũng thuật cho Hà Chương nghe những lời bà Thường Minh đã nói với cô.

Bà Thường Minh không ép buộc Nhiên Trân, nhưng thật sự còn hơn ép buộc. Cô thấy muộn và khó xử.

-Thôi em đừng buồn nữa! Rồi chúng ta sẽ lo liệu!

Nhiên Trân thấy lòng dịu ấm trước lời an ủi của Hà Chương. Lời trấn an của anh giúp bớt lo âu nhưng Nhiên Trân không biết anh sẽ lo liệu thế nào đây?

Hà Chương để tay lên vai Nhiên Trân:

Dĩ nhiên, em không đồng ý Khiết Duy thì làm sao bác Thường Minh làm đám cưới được.

- Em chỉ sợ bác cưỡng bức em!

Hà Chương nhìn vào mắt Nhiên Trân. Giọng chậm rãi.

-Em đừng lo! Anh sẽ hỏi cưới em.

Nhiên Trân run giọng:

-Hỏi cưới em? Biết bác Thường Minh có đồng ý không?

-Bác đồng ý thôi vì em đâu phải là con ruột của bác mà bác ngăn cản.

Nhiên Trân muốn bật cười trước sự ngớ ngẩn của Hà Chương.

-Vì không phải con ruột nên bác muốn em làm con dâu.

-Anh sẽ nói với cô Khiết Phương và bác trai nữa. Huy vọng bác sẽ thông cảm cho chúng ta.

Nhiên Trân có vẻ bi quan:

-Bác sẽ nghĩ đến con bác trước chứ thông cảm với chúng ta à?

Hà Chương an ủi con:

-Anh tin chắc được mà ! Bác trai rất thương em. Bác không quá khó tính như em nghĩ đâu! Cô Khiết Phương cũng vậy. Cô ấy rất quan tâm đến em, cứ khen ngợi em luôn.

-Em không mấy hy vọng!

Nét mặt Hà Chương thật căng thẳng:

-Nếu cần chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.

Nhiên Trân giật mình:

-Không, em không thể là kẻ phản bội với bác Thường Minh!

Hà Chương lặng lẽ quan sát Nhiên Trân. Cô biết trọng ơn nghĩa. Cô đã gắn bó một đời với gia đình ông bà Khiết Thịnh. cô không thể ra đi bằng sự trốn chạy. Hà Chương cố an ủi Nhiên Trân:

-Chúng ta sẽ ra đi đàng hoàng em à.

Và anh mơ màng nói tiếp:

-Cưới nhau xong anh sẽ đưa em về thành phố, để em khỏi lo ngại điều gì cả.

Nhiên Trân lại phân vân:

-Không được đâu! Em sẽ bỏ chú Thuần sao? Em thương chú ấy lắm!

-Anh rất quý tình cảm của em với chú Thuần, nhưng em nghĩ đến em chứ! Chú Thuần đâu phải ruột rà của em.

Không có em, gia đình của bác Thịnh cũng lo cho chú được mà.

Hà Chương nói phải nhưng Nhiên Trân thấy làm sao ấy! cô khó chấp nhận việc xa lìa chú Thuần. Rất tội cho chú bao ẩn ức chất chứa trong lòng khiến chú lâm bệnh. Chắc là chú khổ dữ lắm! Nhiều lúc chú nói chuyện với Nhiên Trân rất ngọt ngào. Chú gọi cô bằng con và xưng chú đầy thân mật. Khi ấy Nhiên Trân rất vui sướng. Cô thường vỗ vào tay chú:

-Mai một chú hết bệnh con sẽ đưa chú lên đồi hoặc vào rừng thông hay đi chợ Đa lat chơi nhé!

-Ừ đúng rồi đó! con đưa chú đi đến nơi có mấy con suối chảy róc rách chú thích lắm.

Thế đấy, Nhiên Trân chưa kịp mừng thì hôm sau đã thấy chú ngồi ủ rũ hỏi gì cũng không chịu nói. Tâm tính chú thất thường như vậy, Nhiên Trân hiểu rất rõ. Cô có lòng nào xa rời chú.

Thấy Nhiên Trân ngồi thừ người ra, Hà Chương ôn tồn nói:

-Đừng lo gì cả Nhiên Trân ạ! chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cả thôi!

Cô thở dài không nói câu nào. Trời bắt đầu se lạnh. Nhiên Trân rùng mình Hà Chương giục:

- Chúng ta vào nhà đi em!

- Cậu Hà Chương, cậu tìm Nhiên Trân hả? Tôi vừa sai nó đi công việc rồi. Hà Chương bối rối định thối lui thì bà Thường Minh bồi tiếp:

-May quá, cậu đến đây, tôi cũng vừa định sang nhà chị Khiết Phương để gặp cậu đây.

Giọng của bà có vẻ trịnh trọng và xa cách. Hà Chương cố giữ vẻ thản nhiên:

-Bác có việc gì cần gặp cháu ạ?

-Tôi có việc muốn nói với cậu.

Hà Chương đề phòng:

-Bác cứ dạy.

Bà Thường Minh bảo Hà Chương ngồi rồi bà thủng thẳng ngồi xuống ghế đối diện. Hà Chương với vẻ mặt trầm ngâm chờ bà lên tiếng. Bà Thường Minh đưa mắt quan sát anh rồi bà cất giọng:

- Tôi biết cậu rất thích Nhiên Trân.

Hà Chương nhanh nhẩu:

-Vâng, thưa bác!Cháu yêu Nhiên Trân.

Bà nói thẳng thừng:

-Cậu cũng biết là Khiết Duy yêu Nhiên Trân. Cậu nên rút lui đi để hai đứa nó thành hôn!

Hà Chương phản đối:

-Cháu thật sự yêu Nhiên Trân. Cháu Sẽ cưới cô ấy!

Bà Thường Minh nghiêm nghị bảo:

-Không lẽ để cậu cưới Nhiên Trân rồi tôi ngồi nhìn con tôi đau khổ sao?

Hà Chương làm thỉnh vẽ ray rức nhưng biết làm sao? Tình yêu của mỗi người. Bà Thường Minh chợt hỏi:

-Cậu đến đây làm được bao lâu rồi.

- Dạ gần một năm bác ạ!

-Chưa tròn năm làm sao sánh được tình yêu của Khiết Duy. Cậu Hà Chương, Cậu là người biết điều cậu nên suy nghĩ lại.

Hà Chương buột miệng nói:

-Cháu đâu có dành tình yêu của anh Khiết Duy đâu. Nhiên Trân cũng yêu cháu mà!

Bà Thường Minh lườm Hà Chương:

-Nếu cậu không đến đây thì Nhiên Trân sẽ yêu Khiết Duy, tôi chắc chắn điều đó. Tại cậu đó thôi.

-Bác kết tội cháu thật vô lý. Cháu đâu biết anh Khiết Duy yêu Nhiên Trân, cháu còn tưởng là Nhiên Trân là con ruột của hai bác nữa kia.

Mắt bà Thường Minh chợt sáng lên.

- Nhiên Trân không phải là con ruột, nhưng cậu có thể yêu con ruột của

chúng tôi vậy. Thường Châu đó. Nó rất xinh. Cậu biết rõ mà nó rất quý cậu. Bà Thường Minh tuân một hơi quảng cáo con gái. Hà Chương trăn trối ngó bà. Bà vừa nói gì? Bảo Hà Chương thương Thường Châu à? Yêu cô gái kiêu kỳ, ngang bướng ngỗ ngáo đó sao?

Hà Chương rùng mình khi nghe bà Thường Minh đặt thẳng vấn đề.

-Chúng tôi sẽ sung sướng và lo đầy đủ nếu cậu với Thường Châu thành hôn. Hà Chương không còn nghe ở tai mình nữa. Bà Thường Minh có thể đề nghị với anh một chuyện quái đản như thế sao? Anh nhìn thẳng bà Thường Minh rồi chắt vắn.

-Bác bảo cháu hoán vị tình yêu của cháu sao? Không! Không bao giờ!

Giọng bà Thường Minh từ tốn:

-Thật ra chúng tôi cũng quý mến cậu. Cậu thành người nhà thì còn gì bằng.

Rồi bà trở nên cao hứng:

-Khiết Duy với Nhiên Trân, còn cậu với Thường Châu thì vẹn cả hai.

Hà Chương muốn nổi sùng:

-Nhưng cháu yêu Nhiên Trân chứ không phải yêu Thường Châu.

Bà Thường Minh vẫn cố thuyết phục:

-Rồi cậu cũng sẽ yêu con tôi. Cậu đã từng đi chơi với nó và Khiết Văn kia mà! Cậu thấy nó thế nào?

Hà chương đáp thẳng thừng:

-Cô ấy kiêu kỳ quá!

Bà Thường Minh mỉm cười:

-Có chút nhan sắc đưa con gái nào cũng vậy.

Hà Chương không đồng ý với bà Thường Minh không lẽ bà công nhận thái độ đó là tốt sao? Anh cũng đồng ý là Thường Châu đẹp nhưng anh không hài lòng cô một điểm nào cả.

Trong khi đó bà Thường Minh tin tưởng mọi việc sắp xếp của bà sẽ diễn ra tốt đẹp. Bà vui vẻ nói với Hà Chương.

-Tại sao cậu chưa tiếp xúc nhiều với Thường Châu chứ nó cũng dễ thương và hiền lành lắm. Nó rất giống tính Nhiên Trân và cũng lo ăn học đàng hoàng. Hôm nọ đưa cô bạn về đây bảo là giới thiệu cho Khiết Duy. Ai nó cũng lo cả.

Bà Thường Minh đang thao thao bất duyệt bỗng ngưng lại nhìn Hà Chương thăm dò. Anh không chú ý đến những lời của bà. Bà luôn nói về Thường Châu bằng những lời đẹp đẽ nhất, nhưng Hà Chương thấy có đúng đâu. Làm sao Thường Châu giống Nhiên Trân được chứ.

-Tôi rất hy vọng cậu và Thường Châu sẽ trở thành thân thiện.

Giọng Hà Chương buông thõng:

-Cô ấy cũng không thân thiện với cháu đâu.

-Cậu cứ nghĩ thế.

Mặt Hà Chương nặng như chì:

-Thật vậy bác ạ! Thường Châu có vẻ khinh thường mọi người.

-Nếu sống gần gũi với những người như cậu nó sẽ thay đổi cho cậu xem.

Không biết bà Thường Minh nói thật hay mỉa mai đây nhỉ? Hà Chương không mấy tin tưởng điều đó. Và lại Thường Châu có thay đổi cũng không liên quan gì đến chàng.

Giọng Hà Chương hơi buồn nhưng rành rọt.

-Xin bác đừng xen vào chuyện tình cảm của cháu nữa. Bác nói với cháu về Thường Châu chẳng có ý nghĩ gì đâu. Cháu yêu Nhiên Trân bác đã biết rõ mà.

-Tôi biết nên tôi không đồng ý. Tôi sẽ không gả nó cho cậu đâu.

Hà Chương khó chịu thật sự:

-Nhiên Trân đã lớn rồi, bác để cô ấy tự quyết định đời mình.

Bà Thường Minh cũng rất cương quyết.

-Nhưng chúng tôi vẫn có trách nhiệm với nó.

-Cháu không nghi ngờ điều đó. Nhưng chuyện hôn nhân bác đừng can thiệp bác à!

Bà Thường Minh biện bạch:

-Tôi lo hạnh phúc của Nhiên Trân.

-Thế bác nghĩ cháu lấy Nhiên Trân không hạnh phúc sao? Bắt buộc Nhiên Trân lấy người cô ấy không yêu mà bác cho là lo hạnh phúc cho cô ấy ư? Nghe giọng điệu hơi gắt gỏng của Hà Chương, bà Thường Minh chột dạ nhưng bà vẫn điềm tĩnh:

-Nhiên Trân rất yêu mến Khiết Duy. Chúng nó luôn gắn bó bên nhau. Chúng lấy nhau sẽ hợp lý thôi. Chỉ tại cậu mà tình hình lộn xộn thế này.

Bà lại trách cứ điều này nữa. Làm như Hà Chương đến đây làm và gặp Nhiên Trân là tội lỗi ghê lắm. Anh nhăn trán phàn nàn:

-Bác cứ đổ lỗi cho cháu mãi!

-Không có cậu thì Khiết Duy sẽ không đau khổ, nó sẽ ôm khổ triền miên cậu ạ!

Nói xong bà yên lặng chờ đợi Hà Chương. Anh không nói gì bà tiếp tục về ra lệnh.

-Là kẻ đến sau, cậu nên rút lui đi! Hãy hy sinh cho Khiết Duy, Hà Chương ạ. Hà Chương ngăn người nhìn bà:

-Bộ bác tưởng cháu sẽ không đau khổ ư? Dù bác nói thế nào thì cháu cũng vẫn yêu Nhiên Trân.

-Tôi đã nói hết lời, cậu hãy nghĩ lại đi cậu Hà Chương. Cậu sẽ không mất mát gì đâu.

Hà Chương ngao ngán lắc đầu:

-Cháu không làm theo lời bác được. Sẽ không nhường tình yêu của cháu

đâu. Mong bác hiểu cho Châu rất thông cảm với anh Khiết Duy nhưng châu đâu có tranh giành tình yêu của anh ấy. Nhiên Trân vẫn yêu châu, bác biết điều đó mà..

Bà Thường Minh ra vẻ thất vọng:

-Tôi nói mãi cậu cũng không nghe.

Thôi được! Tôi sẽ giải quyết với Nhiên Trân vậy. Chào cậu!

Bà nói xong quày quả đi ra. Hà Chương cố nén tiếng thở dài, đồng thời anh cũng biết rằng bà không rnuồn anh ở đây nữa khi đã chấm dứt câu chuyện.

Bác Thường Minh bảo anh không được yêu em nữa đây Nhiên Trân!

-Vâng, em biết!

-Nhưng anh vẫn cứ yêu.

Vừa nói Hà Chương vừa lùa tay vào tóc Nhiên Trân. Gió chiều se lạnh. Hai người đang đi dạo trên đồi thông. Nhiên Trân rất thích nghe hàng thông reo trong gió. Hàng thông rì rào hòa theo những lời tình tự của anh.

-Không có thể lúc nào ngăn cản tình yêu của chúng ta Nhiên Trân ạ!

Nhiên Trân tựa đầu vào vai anh:

-Cám ơn anh đã giúp cho em có thêm sức mạnh và niềm tin. Tình cờ em đã nghe được cuộc đối thoại giữa bác Thường Minh với anh, em muốn vào gặp bác ngay nhưng còn ngần ngại...

Hà Chương ngắt lời:

- Dù sao thì bác cũng hiểu rõ được tình cảm của chúng ta rồi, em hãy yên tâm.

Nhiên Trân ngược nhìn Hà Chương

-Em không thể yên tâm được. Không biết bác Thường Minh sẽ làm gì đây.

Hà Chương cười nửa miệng:

-Bác đang bắt anh cưới con gái bác.

-Anh đồng ý đi! Em thấy Thường Châu có vẻ mến anh đấy. Thấy em đi với anh là chị ấy cần năn đó.

Hà Chương dứ dứ ngón tay trước mặt anh:

-Em đừng có xúi dại anh! Anh không thể chịu nổi con người ngổ ngáo đó đâu. Hãy để cho người khác được vinh dự "trùng trị" cô ta.

Nhiên Trân mỉm cười châm chọc:

-Chứ không phải anh sợ Thường Châu.

-Anh không sợ Thường Châu mà sợ em

-Sợ em ?

Giọng Hà Chương thật chậm rãi:

-Sợ em thương anh Khiết Duy mà bỏ anh.

Nhiên Trân siết chặt tay Hà Chương.

-Ôi anh Hà Chương, anh biết là em yêu anh kia mà.

Mắt anh ngời sáng.

-Anh biết điều đó nhưng còn biết em là một người đầy tình nghĩa nữa!
Nhiên Trần nghiêng đầu.

-Thì sao?

-Thì em sẽ lưỡng lự giữa bên nghĩa bên tình...

-Nếu là anh thì anh sẽ giải quyết thế nào.

-Anh cũng lưỡng lự thế thôi. Nhưng anh nghĩ cuối cùng chúng ta sẽ thắng em ạ!

Nhiên Trần không mấy hy vọng:

-Em sợ quá! Biết có được không.

-Chúng ta sẽ cầu cứu bác trai. Khi nào bác Thịnh về em báo cho anh hay nhé!

-Em sợ bác Thịnh cũng nghĩ đến anh Khiết Duy thôi.

Hà Chương chép miệng:

-Nếu anh không đến đây thì mọi việc khác rồi.

Nhiên Trần thốt lên với giọng thành thật.

-Còn em thì cảm ơn anh đã đến đây. Anh đã đem lại cho em sự rung động đầu đời.

-Anh cũng sung sướng vì đã theo Khiết Văn về đây để được gặp em và quyết định làm cho cô Khiết Phương. Dù hoàn cảnh thế nào chúng ta cũng vẫn mãi có nhau nghe Nhiên Trần.

-Vâng!

Hai người đang ngồi tựa bên nhau cùng đeo đuổi ước mơ hạnh phúc. Họ không chú ý một bóng người đang đi tới.

Khiết Duy đứng khựng lại, nét mặt lạnh băng. Anh ngó Hà Chương chăm chăm.

-Hay nhỉ! Hẹn hò nhau ra tận đây hả?

Mặt Hà Chương đanh lại. Anh không muốn gây chiến với Khiết Duy. Nhiên Trần dụi dằm lên tiếng:

-Kìa anh Khiết Duy, chúng em...

Hà Chương tiếp lời cô:

-Chúng tôi yêu nhau, mong anh hiểu cho!

Khiết Duy liếc mắt nhìn Nhiên Trần rồi gằn giọng bảo Hà Chương.

-Tôi cũng định gặp anh về Nhiên Trần đây!

Hà Chương im lặng chờ đợi. Khiết Duy rành rọt:

-Anh là kẻ đến sau.

Hà Chương đáp với vẻ tự tin:

-Nhưng Nhiên Trần yêu tôi.

Khiết Duy nhói đau, đó chính là lý do khiến tim anh vỡ vụn. Anh thú nhận:

-Tôi rất yêu Nhiên Trần.

Nhiên Trần ray rút:

-Anh hãy hiểu cho em.

Hà Chương lên tiếng bênh vực cô:

-Anh không nên trách Nhiên Trân. Trong tình yêu không thể có sự ép buộc.

-Tôi biết!

Giọng Khiết Duy chùng xuống, ánh mắt anh buồn vùi vợi. Ngồi trầm ngâm một lúc lâu Khiết Duy mới chậm rãi nói:

-Dĩ nhiên tôi không trách anh đâu Hà Chương ạ. Cả Nhiên Trân nữa. Có điều tôi cứ đắn vặt mãi tại sao tôi không làm cho Nhiên Trân rung động? Còn anh...

Khiết Duy nói chưa hết câu đã vội quay qua Nhiên Trân:

-Em nói đi Nhiên Trân, anh không để lại ấn tượng gì trong lòng em sao?

-Em rất quý anh!

-Nhưng không yêu...

Khiết Duy đột ngột hỏi Hà Chương:

-Anh thật lòng yêu Nhiên Trân phải không? Anh chắc chắn đem lại hạnh phúc cho cô ấy chứ?

Hà Chương mạnh dạn trả lời.

-Anh không phải nghi ngờ tình yêu tôi!

-Nhưng anh có thật sự đem lại hạnh phúc đến cho Nhiên Trân không?

-Tôi chắc chắn điều đó.

Hà Chương đáp với vẻ tự hào. Đôi mắt anh nhìn Nhiên Trân âu yếm. Khiết Duy thấy tia nhìn nồng nàn ấy. Anh trầm tĩnh nói:

-Thế thì anh hãy cưới Nhiên Trân đi!

Cả Hà Chương và Nhiên Trân đều há hốc mồm. Hà Chương ấp úng:

-Anh nói sao?

-Tôi nghĩ anh hiểu ý tôi rồi. Tôi rất mong Nhiên Trân được sung sướng và hạnh phúc.

Nhiên Trân lặng người trước thái độ của Khiết Duy. Anh đã làm cho hai người thật sự bối rối. Cô những tưởng sẽ đối diện với sự quát tháo. Nhưng Khiết Duy vẫn hết sức điềm đạm.

-Tôi không phản đối, hai người yêu nhau thì hãy cưới nhau đi. Tôi không phải là kẻ thích tranh giành chiếm đoạt mặc dù tôi có thể làm được điều đó.

-Anh Khiết Duy, anh quá tốt! Khiết Duy nhếch mép:

-Anh đừng nói thế! Tôi chỉ thích trọn vẹn mà Nhiên Trân thì...

Nhiên Trân xúc động:

-Em vẫn yêu quý anh. Mãi mãi anh là người anh tốt trong lòng em!

-Anh không thích điều đó!

Nhiên Trân vẫn thấy băn khoăn:

-Anh không buồn tui em chứ?

Khiết Duy khoát tay:

-Thôi hai người hãy lo giữ lấy hạnh phúc của mình. Anh có tin chắc là không bao giờ làm cho Nhiên Trân đau khổ?

Hà Chương khẳng khái đáp:

-Tôi chắc chắn!

Giọng Khiết Duy sắc gọn:

-Nhiên Trân yêu anh luôn mong được sống với anh thì tôi không có quyền gì ngăn trở!

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 17

Hà Chương thật sự bàng hoàng. Anh vẫn tưởng sẽ phải đấu tranh gay go để bảo vệ tình yêu nhưng Khiết Duy đã hy sinh cho anh. Điều Hà Chương không ngờ. Khiết Duy thật sự cao thượng. Và trước sự cao thượng của Khiết Duy, Hà Chương bỗng thấy ray rứt. Nếu anh là Khiết Duy anh sẽ xử sự thế nào đây? Nhìn Khiết Duy điềm tĩnh thế kia có ai biết trong lòng anh dậy sóng? Hà Chương rất hiểu nỗi sâu của Khiết Duy nhưng anh lại rất vụng về khi nói lời cảm ơn. May sao Nhiên Trân đã lên tiếng:

-Cảm ơn anh đã thông cảm cho tội em, anh Khiết Duy.

Khiết Duy không chú ý đến lời của Nhiên Trân, anh vỗ vai Hà Chương nói với giọng đe dọa:

-Anh sẽ chết với tôi nếu anh làm Nhiên Trân buồn và khổ!

Nói xong Khiết Duy vội vã đi thẳng vào phía rừng thông xa khuất...

-Khiết Duy à, sao con không ra phòng khách uống cà phê.

Bà Thường Minh mở cửa bước vào phòng con trai. Khiết Duy đang ngồi tư lự ngắm bình hoa thược dược vàng rực. Anh hờ hững đáp lời bà Thường Minh.

-Con hơi mệt mẹ à!

-Con uống cà phê không, mẹ dặn cô Lê đem lên đây cho con !

-Vâng!

Bà Thường Minh ngồi đối diện Khiết Duy bà chăm chú quan sát con trai.

-Con đang buồn khổ nhưng con cố giấu mẹ. Mẹ biết cả rồi!

Bà dừng lại nhìn Khiết Duy thăm dò. Anh vẫn ngồi im bất. Cô Lê mang khay cà phê lên. Khiết Duy đỡ lấy, anh bỏ đường vào ly cà phê sữa cho bà Thường Minh.

-Mời mẹ uống !

Bà Thường Minh bung ly hộp một ngụm cà phê sữa với vẻ sáng khoái:

-Con đừng buồn nữa! Mọi việc mẹ đã giải quyết xong cả rồi!

Khiết Duy ngạc nhiên:

-Việc gì mẹ?

-Việc hôn nhân của con chứ việc gì? Mẹ sẽ cưới Nhiên Trân cho con.

Khiết Duy trố mắt.

-Mẹ cứ đùa!

Bà Thường Minh nghiêm mặt:

-Mẹ đâu có đùa, mẹ nói thật đấy, con không tin à?

Khiết Duy nói se sẽ trong cổ họng:

-Mẹ biết là Nhiên Trân không yêu con mà!

-Mẹ đã khuyên nhủ nó rồi. Nhiên Trân sẽ yêu con thôi.

Giọng Khiết Duy yếu xìu:

-Sao mẹ lại ép buộc Nhiên Trân? Tình mà mẹ cứ làm như...

Bà Thường Minh lên cao giọng:

-Nhiên Trân phải biết con hơn Hà Chương chứ!

-Nhưng Nhiên Trân yêu Hà Chương không phải yêu con!

Bà vẫn quả quyết:

-Nhiên Trân rất có cảm tình với con. Con biết điều đó chứ? Mẹ sẽ cưới Nhiên Trân cho con. Đó là điều mong ước của mẹ.

Khiết Duy phản đối:

-Con không cưới Nhiên Trân nếu Nhiên Trân thật sự không yêu con.

Bà Thường Minh nhăn mặt:

-Mẹ thấy miễn Nhiên Trân đồng ý là được rồi. Sao con khó tính quá vậy?

Cổ họng Khiết Duy đắng nghét:

-Con không thể cưới người vợ mà đầu óc không thuộc về con.

Bà Thường Minh lạ lẫm nhìn con trai:

-Con nói mới lạ. Mẹ đã cố công thuyết phục Nhiên Trân giờ con từ chối.

-Con từ chối vì Nhiên Trân chỉ nghĩ đến Hà Chương mà thôi.

-Rồi nó sẽ yêu con! Con còn đòi hỏi gì nữa?

Khiết Duy có vẻ khó chịu:

-Mẹ đừng thuyết phục con mất công. Con sẽ không tranh giành với Hà Chương đâu. Con để cho Hà Chương cưới Nhiên Trân.

Bà Thường Minh sửng người.

-Hả? Con nói...

Khiết Duy nhấn mạnh:

-Hãy để cho Hà Chương cưới Nhiên Trân mà à!

Bà Thường Minh thật sự kinh ngạc. Bà không hiểu nổi Khiết Duy, trong khi bà lo lắng cho Khiết Duy thì anh làm trái ý bà.

-Mẹ không đồng ý với con đâu. Con nghĩ làm thế, không việc gì con phải nhường cho Hà Chương. Hãy để cậu ấy cưới Thường Châu!

-Mẹ đừng sắp đặt như thế! Không tốt đâu.

Bà Thường Minh quả quyết.

-Nhiên Trân phải là dâu của mẹ con ạ!

Khiết Duy rất từ tốn.

-Mẹ đừng làm Nhiên Trân khổ!

-Làm vợ con mà khổ hả?

-Cô ấy khổ vì không được ở cạnh Hà Chương.

Bà Thường Minh nổi giận:

-Hà Chương! Hà Chương! Sao con lo cho người khác hơn bản thân con vậy?

Khiết Duy nhìn sang mẹ:

-Con muốn Nhiên Trân hạnh phúc.

Mắt bà Thường Minh sáng lên:

-Cưới Nhiên Trân con sẽ mang hạnh phúc đến cho nó.

-Nhiên Trân đã không muốn để con làm điều đó thì thôi mẹ ạ!

-Thôi à? Con chấp nhận thua cuộc sao?

Khiết Duy cười buồn:

-Không có gì phải ăn thua nhau đâu mẹ. Con đã nói cho Hà Chương và Nhiên Trân nghe rồi mẹ ạ.

-Con nói gì? ,

-Con bảo Hà Chương hãy cưới Nhiên Trân!

Bà Thường Minh kinh ngạc tốt độ:

-Con điên rồi hả? Tại sao để Hà Chương cưới Nhiên Trân? Thật con với cái, Mẹ không thể nào hiểu nổi con!

Khiết Duy nín lặng không nói gì với Mẹ. Đôi mắt vô hồn của anh nhìn mấy đóa hoa vàng rực mà tưởng chừng như chúng héo úa. Bà Thường Minh vẫn lắc đầu quả quyết.

-Nhưng mà mẹ không chịu đâu!

-Ý con đã quyết rồi mẹ ạ!

-Mẹ sẽ làm theo ý mẹ.

-Thế mẹ định làm gì?

-Cưới Nhiên Trân cho con. Nó sẽ là của con!

Giọng bà Thường Minh đầy tự tin còn Khiết Duy thì cay đắng nói:

- Để làm gì khi Nhiên Trân không có tình yêu với con!

Bà Thường Minh lộ vẻ bức dọc:

-Không ai như con cả! Tại sao con không bảo vệ tình yêu? Con buông xuôi hả? Mẹ đã lo lắng làm mọi việc vì con, còn con thì nhường cho Hà Chương. Con có thừa điều kiện để giữ lấy Nhiên Trân mà còn chối từ? Con làm cho mẹ phát điên lên được. Tại sao thế.

Nghe mẹ chắt vắn một tràng dài, Khiết Duy ngao ngán thở ra, chàng nghiêm mặt nói với bà Thường Minh:

-Mẹ cứ để mặc con, đừng lo gì cho con cả!

-Mẹ thương con. Mẹ không chịu nổi khi thấy con buồn khổ

Khiết Duy ngược mặt lên nhìn bà Thường Minh thật lâu.

-Con sẽ không buồn nữa đâu, mẹ yên tâm!

-Mẹ không yên tâm khi con chưa hạnh phúc!

-Thôi đừng đề cập đến việc này nữa mẹ ạ! Con không muốn mẹ nhọc lòng đâu!

Bà Thường Minh giận dỗi:

-Hừ! Chuyện đời con mà con nói thế!

Khiết Duy đứng lên về dứt khoát:

-Con đã giải quyết xong cả rồi. con về Bảo Lộc đây!

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 18

Niềm vui tràn ngập trong lòng. Niềm vui theo Hà Chương đến nhà hàng Thông Xanh rồi theo anh về nhà bà Khiết Phương...

Niềm vui làm khuôn mặt Hà Chương bừng lên rạng rỡ. Môi nở nụ cười tươi và anh cất tiếng hát vu vơ:

"Con đường hoàng hoa

Em mang hài lục

Con đường bạch cúc

Em mang hài hồng

Con đường sầu đông

Em mang hài tía

Anh ngồi thăm thía

Mấy cội hoa trồng... "

Hà Chương bỗng nhớ bước chân của Nhiên Trân dạo trên vườn hoa của nhà bà Thường Minh hay những lúc cùng anh dạo trong đồi thông xanh lồng gió. Hôm nay đi làm về trễ. Trời tối mịt rồi, Hà Chương không đến gặp Nhiên Trân.

Giá như giờ này cô dạo gót hài bước khẽ bên anh. Như một cô tiên thánh thiện xuất hiện thật nhẹ nhàng.

-Bữa nay cháu không đi chơi đâu sao Hà Chương?

Không phải Nhiên Trân xuất hiện, mà là bà Khiết Phương. Bà làm tan giấc

mộng đẹp của Hà Chương. Anh đáp khẻ khàng.

- Dạ, hôm nay cháu ở nhà. Bà Khiết Phương ngồi xuống bên cạnh Hà Chương giọng thân mật:

-Cháu thường bảo là đến nhà Khiết Văn chơi mà có thật sự vì Khiết Văn thôi không?

Cơ hội để Hà Chương tỏ bày đây. Ngược nhìn bà Khiết Phương, Hà Chương mỉm cười:

-Theo cô thì cháu còn vì ai nữa?

Bà Khiết Phương thật vui vẻ cười mở:

-Tôi còn lạ gì các cậu trai trẻ nữa. Cháu không giấu cô được đâu Hà Chương.

Hà Chương gật nhẹ:

-Cháu định hỏi ý kiến cô, chứ không giấu cô đâu.

-Sao định hỏi ý kiến cô về Thường Châu hay Nhiên Trân đây?

Hà Chương xác nhận ngay:

-Cháu yêu Nhiên Trân cô ạ! Cô thấy thế nào?

Bà Khiết Phương cười bằng mắt:

-Thấy cháu đến đó thường xuyên là cô biết ngay mà. Nhiên Trân là con bé hiền hậu dễ thương luôn quan tâm đến người khác. Cô ủng hộ cháu đó!

-Cháu cảm ơn cô!

-Sao cảm ơn cô?

-Vì cô đồng ý.

-Ôi trời, cô có phải là mẹ của Nhiên Trân đâu.

- Dù cô không là mẹ Nhiên Trân nhưng cô ủng hộ cháu với Nhiên Trân nên cháu vui rồi.

-Cô rất thương Nhiên Trân. Nó sẽ là người vợ tốt cháu cố giữ lấy hạnh phúc của mình.

-Vâng!

Bất chợt bà Khiết Phương hỏi:

-Bác Thường Minh biết chưa?

- Dạ biết.

-Vậy là tốt. Ổn cả phải không?

Hà Chương phân vân có nên nói cho bà Khiết Phương biết không? Anh thoáng ngập ngừng!

-Bác Thường Minh không hài lòng cô ạ!

Bà Khiết Phương ngạc nhiên:

-Sao lại không hài lòng?

-Bác ấy định... định với anh Khiết Duy.

Bà Khiết Phương kêu lên:

-Nhiên Trân với Khiết Duy hả? Đâu có được.

Rồi bà ngó Hà Chương quả quyết:

-Không bao giờ có chuyện đó đâu. Cháu yên tâm đi!

Không ngờ bà Khiết Phương lại ủng hộ mình như thế. Hà Chương thấy yên tâm chưa kịp nói gì thì bà Khiết Phương lại hỏi:

-Ý Khiết Duy thế nào?

-Anh ấy bảo cháu hãy cưới Nhiên Trân ạ!

-Vậy thì tốt rồi. Cháu cứ tiến tới với Nhiên Trân đi!

Mọi việc thật là tốt đẹp. Nhiên Trân được điều này sẽ vui biết bao nhiêu. cô Khiết Phương làm hậu thuẫn Hà Chương thấy lòng nhẹ nhõm và phấn khởi lạ thường.

Ngay bây giờ Hà Chương muốn chạy đến với Nhiên Trân nhưng đã quá muộn rồi anh không thể đi và về quá khuya gọi cửa dì Ngân giúp việc ngại lắm. Hà Chương nhủ thầm để mai vậy.

Rồi liên tiếp mấy ngày sau, Hà Chương bận, ngày nào cũng tiếp khách đến tối.

Đến khi anh rảnh đến tìm Nhiên Trân, lúc nào cũng bị bà Thường Minh chặn cửa. khi thì bà bảo Nhiên Trân đi giao trà, khi thì bảo Nhiên Trân đi công chuyện và bà thông thêm một câu.

-Cậu đừng chờ. Nhiên Trân đi nhiều chỗ lắm chưa về bây giờ đâu.

Dĩ nhiên Hà Chương thừa hiểu bà cố ý đuổi khéo anh. Hà Chương chỉ còn biết đi về mà lòng tức không nguôi.

Cũng không thấy Nhiên Trân đi giao trà nữa. Hà Chương lấy làm lạ nhưng rồi lại nghĩ ra kế hoạch ly gián của bà Thường Minh, anh khẽ thở dài.

Buổi chiều hôm ấy Hà Chương đến sớm. May sao gặp Nhiên Trân vì bà Thường Minh đi vắng.

Vừa trông thấy Nhiên Trân anh nều lấy cánh tay cô:

-Gặp em, anh mừng quá. Cứ ngỡ em bị cấm cung rồi.

Nhiên Trân cười hồn nhiên:

-Em vẫn ở đây, ra vào nhà có bị cấm cung đâu.

-Mấy lần anh đến không gặp em.

-Thế mà em cứ tưởng anh bận không lên được.

Hà Chương thì thảo bên tai Nhiên Trân:

-Bận mấy anh cũng đến. Nhớ em không chịu nổi!

-Em định ra chú Thuần đây.

-Anh đi với!

-Vâng!

Hai người bước đi song song trong khu vườn vắng Hà Chương báo tin vui.

-Cô Khiết Phương ủng hộ chuyện chúng mình đó.

-Thế hả anh? Cô tốt quá!

Nhiên Trân thấy lòng vui rạo rức trước tin này liền hỏi:

-Anh thuyết phục cô Khiết Phương hay quá nhỉ?

-Anh có thuyết phục gì đâu, khi nghe anh kể chuyện anh với em cô đồng ý ngay Cô bảo cô ủng hộ.

-Ồi thật không ngờ.

-Em cũng không ngờ đó...

Nghĩ đến chú Thuần chợt Hà Chương chép miệng than thở.

-Nghĩ cũng tội cho chú Thuần quá em nhỉ? Tâm hồn tan nát đau khổ cả một đời.

Nhiên Trân buột miệng nói không nghĩ ngợi:

-Tại vì chú quá yêu! Ôi tình yêu của chú vô cùng mãnh liệt.

Hà Chương nghiêng đầu nói khẽ:

-Anh cũng yêu mãnh liệt như chú Thuần vậy!

Nhiên Trân níu lấy tay anh:

-Thật vậy nhé anh!

Và bỗng dưng Nhiên Trân nhìn sâu vào mắt Hà Chương giọng rung buồn:

-Em đang tự hỏi nếu không được sống bên anh, không biết em có như chú Thuần không nhỉ?

Hà Chương cự cô:

-Em đừng nói thế chứ! Chúng ta đang hy vọng kia mà!

-Hy vọng gì! Mọi việc do bác Thường Minh quyết định chứ anh Khiết Duy sao? Anh không thấy bác cứ cấm cản và nản nặc bắt em đồng ý.

-Em quên là anh vừa nói cô Khiết Phương ủng hộ chúng ta sao?

Nhiên Trân phân vân:

-Em không biết cô Phương có giúp gì được cho mình không? Em không mấy tin.

-Phải tin tưởng chứ em. Anh thấy cô Khiết Phương rất có uy tính.

-Sao em cứ lo!

Rồi Nhiên Trân thông báo:

-Thường Châu đã về nữa rồi đó! Hà Chương thờ ơ:

-Cô ta về thì có sao?

Nhiên Trân đáp thành thật:

-Em không thoải mái khi thấy Thường Châu về.

Hà Chương cố ý trêu cô:

-Thường Châu có làm gì em đâu?

Nhiên Trân hất mái tóc ra đằng sau:

-Thường Châu bắt đầu tấn công anh. Đó là chiến dịch của bác gái. Em cảm thấy lo lo.

Hà Chương đưa tay vuốt tóc cô.

-Em thừa biết anh không ưa Thường Châu mà...

-Nhưng cô ta tấn công mãi...

Hà Chương cắn vào vành tai Nhiên Trân!

-Em sợ anh xiêu lòng hả?

-Biết đâu... vì Thường Châu rất xinh. Cô ấy sẽ quyến rũ được anh.

-Em làm như anh háo sắc lắm vậy. Anh chỉ yêu em thôi. Mãi mãi...

Mắt Nhiên Trân nhìn anh ẩm áp:

-Em tin anh nhưng Thường Châu ghê lắm! lại thêm cô bạn An Thanh nữa chứ cứ nhìn em chăm chăm.

-Em không thấy An Thanh với Khiết Văn vừa gặp nhau đã quần quít như chim liền cánh rồi. Bữa nọ còn đưa nhau ra nhà Hàng Thông Xanh.

-Có thật An Thanh với Khiết Văn?

-Chẳng lẽ với anh?

-Em cứ lo! Ai cũng ghê quá! Hà Chương kể tai cô nói nhỏ.

-Ghê đâu bằng em! Nhiên Trân giẫy nảy

-Hừ! Em mà ghê!

-Không ghê mà làm anh chao đảo.

-Tại anh chứ bộ!

-Thì tại anh! Anh cảm ơn trời run rủi cho anh đến đây để được gặp em!

Hai người đi đến nhà chú Thuần, Nhiên Trân cất tiếng gọi to:

-Chú Thuần ơi, có anh Hà Chương đến thăm chú nè.

Đôi mắt ông Thuần ngược lên dò dẫm:

-Ai đâu?

Nhiên Trân chỉ vào Hà Chương.

-Anh Hà Chương đây, chú quên rồi à?

Hà Chương lễ phép hỏi han:

-Chào chú Thuần, chú có khỏe không?

-Khỏe lắm!

Rồi ông lăm bắm:

-Hà Chương nào vậy? Ở đâu đến đây?

Nhiên Trân bật cười :

-Chú mau quên quá! Anh Hà Chương gặp chú mấy lần rồi.

Ông Thuần hỏi lần thân:

-Gặp hồi nào đâu?

Hà Chương đỡ lời:

-Cháu với Nhiên Trân đến đây thăm chú. Có hái hoa Cúc vàng cho chú nữa đó. Chú nhớ lại xem!

Mặt ông chợt sáng!

-Có hái hoa Cúc nữa à? Hoa đâu?

Hà Chương đưa mắt nhìn Nhiên Trân:

-Lần trước đó chú! Ông Thuần xòe tay ra

-Hái hoa đâu? Đưa đây cho tao đi!

Nhiên Trân lên tiếng:

-Con sẽ đi hái cho chú ngay!

Ông Thuần chỉ vào Hà Chương:

-Cậu không hái à?

-Cháu sẽ ở đây với chú!

Ông Thuần khoát tay:

-Thôi khỏi cậu đi luôn đi.

Bất giác ông Thuần chăm chú nhìn Hà Chương:

-Cậu ở đâu mới đến phải không? nhà này hồi nào giờ đâu có cậu.

-Cháu ở Sài Gòn ra. Cháu...

Ông Thuần cướp lời anh:

-Ở Sài Gòn à? Vui lắm phải không?

-Vâng!

-Sài Gòn vui sao cậu không ở? Cậu ra đây làm gì?

Hà Chương nhìn sững ông Thuần. Rõ ràng là câu hỏi của người rất tinh táo.

Nhiều lúc Nhiên Trân cho là ông hay lẫn lộn nhưng lúc này Hà Chương thấy ông thắc mắc rất chính đáng. Anh vui vẻ trả lời ông:

-Cháu ra đây làm việc cho nhà hàng của cô Khiết Phương.

-Khiết Phương à? Khiết Phương tao ghét. Bà ấy không thương tao!

Nhiên Trân nhìn ông nói nhanh.

-Cô Khiết Phương rất thương chú.

Ông Thuần ôm mặt:

-Chỉ có một người thương tao thôi.

Rồi ông chỉ vào mặt Hà Chương.

-Cậu có gặp cô gái nào không?

Hà Chương không hiểu?

-Cô gái nào ạ?

-Cô gái ở trong đồn điền trà.

Hà Chương chợt hiểu, anh cố nín cười chỉ vào Nhiên Trân:

-Cháu đã gặp cô gái này đây!

Ông Thuần lại lâm bầm:

-Gặp con Nhiên Trân à?

Mắt Nhiên Trân sáng lên lấp lánh.

Ông Thuần chợt nhớ:

-Mày chưa hái hoa Cúc vàng cho tao hả?

Nhiên Trân định đi nhưng cô cố nán lại nghe cuộc đối thoại của ông và Hà Chương. Cô cười khúc khích:

-Con tưởng chú quên rồi. Thì chú nói chuyện với anh Hà Chương đi. Một lát con hái cho.

Ông Thuần đưa mắt nhìn hai người, bất ngờ ông hỏi Hà Chương.

-Bạn có thương con Nhiên Trân không?

-Dạ có!

Hà Chương đáp nhanh. Anh không chờ ông Thuận hỏi câu đó. Và anh càng kinh ngạc hơn nữa khi nghe ông bảo:

-Bạn thương Nhiên Trân thì hãy cưới nó! Cưới ngay đi!

Nhiên Trân lấy làm lạ:

-Kìa chú Thuận! chú kỳ!

Ông Thuận nhìn cô vẻ hơi giận:

-Tao nói không phải sao mày la tao?

Hà Chương lật đật lên tiếng rất khôn ngoan:

-Nhiên Trân đâu có la chú. Chúng cháu rất mừng khi chú quan tâm đến.

Ông Thuận hấp tấp nói nhanh:

-Phải quan tâm chứ! Tao sợ có người cản trở lắm.

Rồi ông lầm bầm:

-Có ai cản trở tụi bây phải không?

Cả hai đồng thanh đáp:

-Không! Không có đâu chú!

Chợt ông Thuận hét lên hoảng loạn:

-Tụi bây láo! Có người đang ngăn cấm không cho tụi bây thương nhau kìa.

Mẹ tao đó. Mẹ tao cấm đó. Tụi bây nghe không? Tao ghét lắm! Mẹ tao không cho tao cưới...

Nói xong ông ôm mặt khóc rưng rức. Nhiên Trân bàng hoàng. Hà Chương nhỏ nhẹ bảo:

-Chú Thuận chú sao vậy? Đừng buồn nữa chú ạ! Ông Thuận nói trong tiếng nấc:

-Tao oán hận.

Nhiên Trân an ủi ông:

-Thôi chú đừng oán hận nữa chú Thuận!

Giọng ông Thuận sầm nảm hơn:

-Tao thương mà mẹ tao không cho tao cưới, tao nhớ mà không cho tao gặp.

Hà Chương và Nhiên Trân nín lặng nhìn ông Thuận. Ông vẫn tiếp tục nói như mơ.

-Phải chi tao được cưới cô ấy, tao sẽ có con nè. À con tao sẽ lớn bằng con Nhiên Trân rồi đó.

Bất thành lình ông Thuận đưa tay sờ mặt Nhiên Trân.

-Mày là con tao phải không Nhiên Trân? Mày giống Thảo Cúc vô cùng

Nhiên Trân hoảng hốt lùi lại:

-Kìa chú Thuận! Chú nói gì lạ vậy? Con đâu phải là con chú. Chú biết ba con mà. Ba con là Hòa làm vườn cho bác Thường Minh đó!

Ông Thuận vẫn nói như mê loạn:

-Người ta nói lão con đó Nhiên Trân. Con đừng tin!

Nhiên Trân đưa mắt nhìn Hà Chương cầu cứu. Anh nhẹ để tay lên vai ông Thuần nói như vỗ về:

-Chú Thuần, chú bình tĩnh lại đi. Bây giờ đi dạo với tụi cháu nghe! Nhiên Trân sợ hãi cho chú những cánh hoa tuyệt đẹp!

-Hoa Cúc vàng thôi!

-Vâng hoa Cúc vàng!

Như đứa trẻ không còn dỗi hờn nữa, ông Thuần vui vẻ đứng lên đi bên cạnh Hà Chương và Nhiên Trân ra vườn hoa.

Đứng giữa khu vườn hoa lung linh đầy màu sắc, ông Thuần như bình thần trở lại. Ông hái một đóa hoa trắng muốt đưa cho Nhiên Trân.

-Tặng cho con đó!

Và ông cười! Nụ cười ngờ nghệch làm sao!

Vừa bước chân vào ngưỡng cửa, Hà Chương đã gặp ngay bà Thường Minh.

-Kìa cậu Hà Chương! Cậu mới ở ngoài vườn vô phải không...

Hà Chương đáp ứng:

- Dạ cháu đi ra nhà chú Thuần. Mẹ bà Thường Minh đánh lại:

-Ra nhà chú Thuần làm gì? Đó đâu phải là công việc của cậu đâu. Hà Chương có vẻ khó chịu:

- Dạ cháu biết chứ bác, nhưng thỉnh thoảng cháu vẫn đi thăm chú Thuần.

Bà Thường Minh lạnh lùng day nghiến.

-Thăm chú Thuần à? Cậu có hẹn hò với Nhiên Trân ở đó phải không? Tôi đã bảo cậu đừng đeo đuổi con Nhiên Trân nữa. Tại sao cậu không nghe tôi.

Hà Chương điềm tĩnh:

-Chuyện cháu có làm gì đâu?

-Không làm gì à? Giọng bà sắc như dao.

-Hai người đừng gặp nhau nữa!

Lửa giận trong bà Thường Minh dâng lên khi bà thấy Nhiên Trân đứng bên Hà Chương:

-Còn con nữa Nhiên Trân! Con đã hứa với bác, con còn nhớ không?

Nhiên Trân ngơ ngác:

-Con có hứa gì đâu?

Bà nhìn thẳng Nhiên Trân giọng hơi dịu lại:

-Con hứa là sẽ cố quên Hà Chương để ý Khiết Duy, mà sao con không thực hiện?

Bắt gặp tia nhìn khó hiểu của Hà Chương, Nhiên Trân vội vã quay nhanh nơi khác. Bà Thường Minh quay qua Hà Chương nói rành rọt từng tiếng:

-Tôi nghĩ cậu nên biết điều, cậu Hà Chương ạ!

Hà Chương cau mày:

-Cháu không làm gì phiền bác!

-Không à? Cậu cứ rủ rê con Nhiên Trân đi rong mãi. Bộ tôi không biết sao?
Hà Chương nóng bừng mặt, Nhiên Trân cũng khó chịu chống đối:

-Sao bác nói thế chúng con có làm gì đâu?

Hà Chương cố giữ giọng khoan hòa:

-Bác lại nghĩ không tốt cho cháu rồi. Cháu và Nhiên Trân vẫn có quyền dạo chơi chứ bác!

Bà Thường Minh xía xối:

-Hừ! Dạo chơi rồi hậu quả sẽ ra sao?

Hà Chương bực dọc thách thức:

-Chẳng có sao cả. Bác đừng lo!

Bà Thường Minh mím môi:

-Chừng nào cậu không còn dính líu đến Nhiên Trân nữa, tôi mới không lo!

Anh quay qua Nhiên Trân giọng buồn buồn:

-Nếu Nhiên Trân muốn.

Bà Thường Minh cướp lời Hà Chương:

- Dĩ nhiên Nhiên Trân rất muốn điều đó!

Nhiên Trân giật mình:

-Bác Thường Minh sao bác nói vậy?

Bà Thường Minh trừng mắt với Nhiên Trân:

-Cậu Hà Chương đã đồng ý rồi đó, con nghe chưa?

Đoạn bà quay qua Hà Chương áp đặt:

-Tôi mong cậu hãy giữ lời. Cậu để cho Nhiên Trân được yên!

Hà Chương nín bặt không muốn cãi vả với bà Thường Minh làm gì. Nhưng bà cứ nói nhải bên tai khiến anh phát bực, anh dần mạnh từng tiếng:

-Cháu sẽ làm theo ý Nhiên Trân.

-Liệu có tin cậy cậu được không?

Hà Chương lạnh lùng:

-Tùy bác!

- Để xem!

Bà Thường Minh thế đấy. Một khi ước muốn của bà bị lung lay thì bà cũng như bao người đàn bà khác. Vậy mà Hà Chương cứ nghĩ bà ít nói. Ấn tượng về bà vẫn còn trong đầu óc anh. Bà thật sự lo cho hạnh phúc của Khiết Duy nên cáu gắt với anh hay vì tự ái? Nói gì thì anh vẫn thấy bà luôn ngọt ngào với Nhiên Trân. Lại thật!

Trong Hà Chương đang dấy lên dấu hỏi khi thấy Nhiên Trân tỏ ra dửng dưng. Hầu như cô chỉ phản ứng lấy lệ trước những lời nói của bà Thường Minh. Sao hôm nay Nhiên Trân không mạnh dạn quả quyết như bao lần trước nhỉ?

Im lặng, một lúc sau bà Thường Minh tiếp tục than oán:

-Cậu phải biết tôi là người mẹ rất thương con. Tôi sẽ đau khổ và phát điên mất nếu Khiết Duy chưa được hạnh phúc. Tôi cũng rất quý cậu và vô cùng cảm ơn cậu khi cậu cắt đứt tình yêu với Nhiên Trân. hãy để Khiết Duy và Nhiên Trân thành hôn một cách thanh thản và êm thấm.

Hà Chương nghiêm mặt:

- Đó là ý bác, Còn Nhiên Trân?

-Nó cũng mong như vậy! Hà Chương nhìn Nhiên Trân chăm chăm:

-Em thế nào, Nhiên Trân?

Nhiên Trân nín thính. Bà Thường Minh ngọt nhạt:

-Cậu khỏi phải hỏi Nhiên Trân, chỉ cần cậu đồng ý là được rồi.

Chẳng lẽ sự ủng hộ đồng tình của bà Khiết Phương sẽ không có tác dụng gì sao. Mọi việc đều do bà Thường Minh quyết định ư?

Hà Chương đưa mắt nhìn bà Thường Minh sang Nhiên Trân. Anh bặm môi:

-Thôi được!Tôi sẽ làm vừa ý mọi người.

Nói xong Hà Chương vội vàng đi thẳng, chẳng cần biết bà Thường Minh và Nhiên Trân phản ứng thế nào. Chắc chắn bà Thường Minh mừng ra mặt rồi. Còn Nhiên Trân? Cô nghĩ gì? Không lẽ cô không tin tưởng nơi cô Khiết Phương? Không lẽ cô chỉ trấn an Hà Chương. Thái độ của cô khiến anh thêm nghi ngờ khó hiểu.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương 19

Hà Chương vừa quẹo vào cổng nhà. thoáng thấy bóng dáng An Thanh ngoài rào, anh định né tránh nhưng An Thanh cũng đã trông thấy anh:

-Ồ anh Hà Chương mới đến hả? Hà Chương buột miệng hỏi ?

-Cô mới về hả? Cô Thường Châu về không?

-Tất nhiên là có nó rồi. Mà sao anh chỉ hỏi Thường Châu không vậy? Còn em thì sao?

-Cô đang đứng sờ sờ ra đó. Hỏi gì nữa.

An Thanh dài giọng:

-Lâu gặp anh, nghe anh nói thấy ghét.

Thật ra Hà Chương đâu có mong cô ưa anh. Nói lâu gặp chứ lúc này An Thanh cùng về thường lắm.

Hà Chương bỗng phê phán:

-Các cô đi học mà nhàn hạ thật. An Thanh trả đũa ngay:

-Chứ ai lại tất bật như anh.

Hà Chương đính chính

-Tôi làm việc chứ không phải tắt bật.

An Thanh vẫn khiêu khích anh:

-Còn em thì chẳng phải làm gì hết

-Vô phúc cho ai...

Hà Chương nói chưa hết câu An Thanh đã trừng mắt với anh.

-Nói cho anh biết, em ngồi không sống đến già đấy.

Giọng Hà Chương vô vẻ mỉa mai:

-Hèn gì thấy cô suốt ngày ăn và đi chơi.

An Thanh nhắc nhở:

-Nè, em có đi học nữa nghe!

Nghe nhắc đến việc học, Hà Chương chợt hỏi:

-À cô đang học Đại học nào?

-Em học Văn Lang!

-Sao thấy cô cứ về đây chơi hoài vậy?

-Học hoài cũng chán, ở thành phố hoài cũng buồn nên phải đi chơi chứ anh.

Hà Chương gật gù như khám phá ra điều gì.

-Tại cô không có mục đích sống nên ở đâu cũng thấy buồn chán.

An Thanh xụ mặt không nói Hà Chương lại hỏi:

-Bỏ học đi chơi hoài cô không sợ thi hỏng sao?

-Em chán học lắm rồi.

-Cái gì cô cũng chán là sao?

An Thanh ngược đôi mắt long lanh nhìn Hà Chương không nói câu gì. Anh thân mật vỗ vai cô như vỗ về người em gái nhỏ.

-Tôi nhớ bộ ba của cô ngày trước vui vẻ yêu đời và sống động lắm kia mà!

An Thanh vẫn lặng thinh. Hà Chương hỏi với vẻ quan tâm:

-Cái gì đã làm cô thay đổi vậy An Thanh.

-Vì anh! Vì em yêu anh, anh Hà Chương ạ!

Hà Chương há hốc mồm kinh ngạc.

-Hả? cô nói gì, cô giỡn với tôi sao?

An Thanh chăm chú nhìn anh, giọng cô rung buồn.

-Em yêu anh, em nói thật mà anh không tin sao?

Hà Chương điếng người như giậm phải kiến lửa, nhưng rồi anh không thể tin được An Thanh muốn chọc phá anh đây. Hà Chương còn lạ gì sự đóng kịch của cô mỗi lần đến dạy Yên Sa học. An Thanh vẫn chứng nào tật này.

Khe khẽ lắc đầu Hà Chương bảo An Thanh:

-Cô nên nói năng nghiêm túc lại An Thanh à! Tôi đã từng điều đứng vì tài chọc phá của cô rồi.

Biết Hà Chương không tin mình, An Thanh trầm giọng than thở:

-Em nói thật, em yêu anh! Trời ơi, em có bao giờ nói dối đâu. Tại sao không

ai tin em cả?

Rồi An Thanh bỗng nù tay Hà Chương

-Anh hãy tin em nghe Hà Chương!

Giọng An Thanh ngọt ngào đến rợn người, Hà Chương thấy mặt nóng bừng lòng sục sôi cơn giận. Anh không thể là nạn nhân của trò đùa tinh quái này được.

Hà Chương nói với An Thanh thật nghiêm nghị:

-Cô đùa như thế đủ rồi. hãy chấm dứt ngay sự lố bịch này đi!

An Thanh ghen ngào:

-Anh vẫn không tin em khi em nói thật lòng mình sao?

-Tôi đâu có khùng mà tin cô!

An Thanh nhìn Hà Chương đăm đăm và nói với vẻ nài nỉ!

-Em phải làm gì cho anh tin, anh nói đi Hà Chương?

Hà Chương lừ mắt với cô:

-Cô đã tiêm nhiễm Thường Châu quá nặng rồi, nói năng thật trở tráo.

An Thanh mỉm cười. Nụ cười buồn hiu hắt:

-Thôi được. Anh không tin nhưng em cũng mãn nguyện gì đã nói được với anh nỗi lòng thâm kín của em.

Hà Chương nhìn cô trân trối. An Thanh như được tiếp thêm sức mạnh, cô ngâm ngùi tâm sự:

-Em yêu anh nhưng em cứ ngỡ anh với Yên Sa. Em đau khổ và gần như tuyệt vọng. Em nói cười như thế chứ lòng em lịm tắt và em rất mừng khi thấy anh với Yên Sa không có gì. Em tìm anh, đến với anh nhưng anh mất hút. Anh chẳng biết gì cả.

Có thể đây là một giấc chiêm bao chăng? Hà Chương không thể chịu nổi. Anh thật sự bối rối khi thấy ánh mắt buồn dịu vợi của An Thanh nhưng rồi anh chợt nhớ:

-Cô với Khiết Văn đẹp đẽ mọi bề, sao lại nói năng bừa bãi coi chừng Khiết Văn nghe được thì phiền.

-Không có đâu!

-Cô tưởng tôi không biết à? Chúc mừng cô với Khiết Văn.

An Thanh vẫn không chịu:

-Không có đâu anh.

-Cô đã theo Thường Châu từ Sài Gòn ra đây chắc hẳn cô cũng biết mục đích của Thường Châu.

-Vâng. Em biết!

Hà Chương nổi sùng chế giễu:

-Biết sao cô vẫn còn chọc phá tôi? Cô đã đến với Khiết Văn đúng như mong ước của Thường Châu rồi. Chẳng lẽ cô lại nói với tôi những lời như cô đã nói với Khiết Văn?

An Thanh dùng dùng nổi giận khi bị Hà Chương nhạo báng.

-Anh không tin thì thôi. Mặc kệ anh, em không ngờ anh tệ đến thế!

Hà Chương đáp thẳng thừng:

-Tôi thà không tin chứ nhất định không để bị cô gạt.

-Em đâu có gạt anh.

Lòng nghi ngờ cao độ. An Thanh đang có âm mưu gì nhỉ? Hà Chương nhìn An Thanh không nói gì. Mắt An Thanh ươn ướt.

- Đúng là em đã mù quáng khi yêu anh Hà Chương ạ! Anh không có trái tim nên không biết được tin em thế nào. Em đã mạnh dạn từ chối khi ba em quyết định gả em cho con trai một người bạn là Việt Kiều. Anh có biết ba em đã tức giận đến thế nào không?

Hà Chương nhìn An Thanh như nhìn một người từ hành tinh khác. An Thanh nói thật đấy ư? Không bao giờ! Thấy Hà Chương có vẻ chú ý, cô tiếp tục bộc bạch nỗi lòng:

-Em buồn vì anh mất tâm nên đợi chờ mãi. May sao gặp anh ở đây. Em mừng muốn phát điên lên được. Ôi em cảm ơn Thường Châu.

Hà Chương bực mình:

-Thường Châu đưa cô về đây để giới thiệu với anh trai cô ta. Cô đừng nói những điều hoang đường này nữa! Cả tôi và Thường Châu đều nghĩ cô điên rồi đây.

An Thanh vẫn không nao núng:

-Em điên cũng được nhưng em rất sung sướng vì trời đã đùn rũi chúng ta gặp lại nhau. Thường Châu nghĩ gì kệ nó chứ.

Không lẽ An Thanh bị bệnh tâm thần?

Trời ạ, cô nói lảm nhảm những điều gì thế. An Thanh diễn kịch hay điên. Hà Chương không thể nào hiểu nổi. Toàn những điều quái quỷ gì đâu. Hà Chương nhăn mặt khi An Thanh nở nụ cười thật tươi với anh.

Bất thình lình, cô ngã đầu vào vai Hà Chương nói như mơ:

- Được gặp anh thật là sung sướng.

Hà Chương nghiêng người né tránh. An Thanh lại cười.

-Anh sợ gì chứ? Sợ Thường Châu bắt gặp à?

Rồi cô chu môi nói như có Thường Châu đang đứng trước mặt:

-Thường Châu không là gì của anh cả. Nó không yêu anh đâu, nó chỉ giả vờ thôi. Anh khỏi lo, em sẽ cho Thường Châu biết tình cảm của em.

Hà Chương khoát tay như ngăn lại!

-Cô đừng nói gì nữa! hãy để cho tôi yên!

-Em nói là không có gì cả mà. Thường Châu sẽ thông cảm với chúng ta.

Giận dữ Hà Chương quát lớn:

-Cô im đi!

An Thanh nhỏ giọng nũng nịu:

-Ô kìa, sao anh nạt em? Thôi em biết rồi, chắc anh còn ngại Nhiên Trân chứ gì? Nhiên Trân không phải là của anh đâu. Cô ta sinh ra đời để cho anh Khiết Duy đấy!

Thật là quá quắt lắm rồi! Hà Chương không còn sức chịu đựng nữa. Anh vụt đứng dậy. Hoảng hốt An Thanh níu vội cánh tay Hà Chương và ngã nhào về phía anh rồi ôm choàng lấy anh.

Hai người không trông thấy Nhiên Trân vừa ra đến. Và cô đã đứng chết trân khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Mặt Nhiên Trân tái xanh. Mấy giây cô vẫn chưa hết bàng hoàng. Tiếng cười khúc khích của An Thanh vang lên nhức nhối tim cô.

Nhiên Trân mím chặt môi lại:

-Này, biết tay em nghe, ai bảo anh làm em té!

Không chịu nổi, cô hét lên

- Đồ phản bội!

Và Nhiên Trân vùng bỏ chạy với sự đau đớn tột cùng.

Trái với mọi người hay làm ầm ĩ lên Nhiên Trân ngược lại rất lặng lẽ. Bên ngoài cô rất dửng dưng nhưng có ai biết trong tâm tư cô nổi đau khổ bùng lên mãnh liệt.

Nhiên Trân vẫn sống vẫn làm việc như bình thường. Cô cố tránh mặt Hà Chương khi anh đến tìm.

Còn An Thanh thì nét mặt hơn hớn khi gặp Nhiên Trân cứ cười cười. Nụ cười khiêu khích khiến cô đầy lửa căm hận.

Tình cảm của Nhiên Trân bị chà đạp không thương tiếc. Cô từ chối Khiết Duy vì yêu Hà Chương. Thế mà anh lại hành động như thế. Nhiên Trân không muốn gặp anh nữa. Cô nhất định không trò chuyện với Hà Chương. Mấy đêm rồi Nhiên Trân ở trong phòng với lòng buồn không nguôi và cô cảm thấy ghen thờ khi nghĩ đến Hà Chương.

Tối nay Nhiên Trân quyết định đi đến là chú Thuận. Trò chuyện với chú Thuận, có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Nhiên Trân bước ra vườn hoa. Một bóng người đang đuổi theo cô.

Nhiên Trân đưa mắt nhìn thẳng phía trước ánh trăng lười liềm mờ nhạt trên cao. Cô không đi tiếp mà lại đứng nhìn trăng. Một lúc sau Nhiên Trân đến ngồi một chiếc ghế băng cạnh mấy chậu hoa sứ thơm nồng.

-Cho anh ngồi với!

Nhiên Trân giật nảy người. Giọng nói quen thuộc của Hà Chương. Cô vụt chạy đi, Hà Chương đã kịp giữ tay cô lại. Anh nài nỉ:

-Anh đã chờ em ở vườn hoa mấy hôm rồi. Anh biết thế nào em cũng ra nhà chú Thuận. Anh muốn nói chuyện với em!

Không nhìn Hà Chương, Nhiên Trân lạnh lùng đáp:

-Tôi không có chuyện gì để nói với anh!

-Có!

-Không!

-Anh với An Thanh không có gì cả. À em ngồi xuống đi!

Mãi một lúc sau Hà Chương mới yên tâm khi Nhiên Trân đã thật sự ngồi xuống:

-Anh cần gì phải đính chính?

-Anh nói thật mà, em hãy tin anh!

Giọng Nhiên Trân bình thản đến lạ lùng:

-Thì ra đối thủ của tôi không phải là Thường Châu mà là An Thanh.

-Không phải đâu!

Nhiên Trân giận dữ cắt lời Hà Chương:

-Chính mắt tôi thấy, tai tôi nghe thì ai không còn tin bất cứ một lời biện minh nào cả.

Hà Chương gãi đầu than vãn:

-Khó quá! An Thanh nói bậy anh không muốn nghe, anh bỏ đi, cô ta đuổi theo ngã vào anh đấy chứ!

Giọng Nhiên Trân đầy vẻ mỉa mai:

-Anh không cần phải che đậy. An Thanh biết anh đến đây nên đón sẵn. Hai người có hẹn trước mà, cứ tha hồ.

Hà Chương nắm tay cô nhấn mạnh:

-Anh yêu em! Không cô An Thanh nào.

Nhiên Trân rút tay lại:

-Anh tưởng tôi còn ngây thơ tin vào những lời giả dối của anh à?

-Anh không bao giờ nói dối!

-An Thanh bảo hai người yêu nhau hồi anh ở Sài Gòn lận, tại anh giận cô ấy nên bỏ ra đây.

-Không phải đâu! Cô ấy đặt điều đấy.

Trước lời trần tình của Hà Chương Nhiên Trân ngồi yên không nhúc nhích.

Hà Chương chập rizzle nói tiếp.

-Hãy tin vào tình yêu trong sáng của chúng ta Nhiên Trân ạ!

Nhiên Trân nói với vẻ khổ tâm.

-Em yêu anh nhưng bây giờ thì hết rồi. Em không thể chấp nhận được một hành vi phản bội nào của anh cả.

-Anh không phản bội em đâu.

Nhiên Trân cười nhạt:

-Không phản bội mà tình tứ với An Thanh.

Hà Chương cau mày:

-Em phải biết nhận xét chính chắn chứ. Đừng vội vàng kết luận trước một sự việc nào cả.

Nhiên Trân gắt gỏng hỏi lại:

-Sao? bây giờ anh cho là tôi kết luận vội vàng hả?

-Anh mong muốn em thật sự hiểu anh.

-Còn tôi thì tôi muốn anh chấm dứt ngay đừng nói câu gì nữa.

Chưa bao giờ Hà Chương thấy Nhiên Trân hùng hổ đến thế này. Anh biết Nhiên Trân đã buồn giận anh đến thế nào. Nhưng Nhiên Trân nhất định không chịu nghe lời phân giải của anh. Anh chỉ còn biết thở dài.

Đêm đã khuya. Hai người như không chú ý đến thời gian và không gian trước mặt. Gió thổi lạnh buốt, Nhiên Trân rùng mình. Bất chợt cô nói.

-Tôi đi đến chú Thuận đây!

Hà Chương ngăn cô lại:

-Em hãy ở lại giải quyết cho xong chuyện hiểu lầm giữa chúng ta.

Nhiên Trân đáp với vẻ lãnh đạm:

-Mọi việc đã giải quyết xong rồi đấy!

-Không! Em hãy hiểu anh Nhiên Trân ạ!

Hà Chương khẩn khoản kêu lên rồi nhìn thật lâu vào mắt Nhiên Trân dịu giọng bảo:

-Đừng vì một việc nhỏ nhặt mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta
Nhiên Trân ném về phía anh ánh mắt sắc như dao:

-Chính anh đã làm tan vỡ chứ ai?

Hà Chương giật mình!

-Sao lại tan vỡ? Điều đó không thể xảy ra.

Nhiên Trân dần mạnh từng tiếng:

-Nó đã xảy ra khi anh có người khác. Không ngờ anh cũng ghê thật! Tình xưa nghĩa cũ mà !

Hà Chương thấy bức dọc vì sự ngoan cố ở Nhiên Trân.

-Anh nói mãi mà em vẫn không nghe. Em thật cứng như đá...

-Tôi không thể ngồi nhìn tình cảm ở mình bị chia sẻ.

Hà Chương nóng nảy hỏi:

-Thế bây giờ em muốn gì?

-Cắt đứt!

-Cắt đứt để em kết hôn với Khiết Duy hả?

- Dù sao anh ấy cũng thật thà hơn em.

- Được. Nếu em muốn thế!

Và chàng quay phắt đi trong cơn giận dữ.

Tưởng giận dữ không thêm đến nhưng rồi nỗi nhớ quất quay khiến Hà Chương nao náo lòng và lại đến.

Hy vọng những ngày qua Nhiên Trân nguôi ngoai cơn muộn phiền và hiểu rõ lòng Hà Chương. Anh không phải là kẻ dối trá, phản bội. Anh mãi mãi chỉ yêu Nhiên Trân thôi. Cô gái dịu hiền ngay buổi đầu gặp gỡ đã khiến tim anh lạ lùng thổn thức.

Hà Chương đến tìm Nhiên Trân trong gió chiều se lạnh.

"Khi nhìn nghiêng thấy Đà Lạt mơ hồ

Trăm con mắt cho đáng người nhòa khuất

Con dốc nào cho kịp thay nhau lâu?

Và con dốc nào chia lìa nhau không ngoái lại"

Đừng nhòa khuất cũng đừng chia lìa nhau không ngoái lại nghe em!

Cổng không khóa, Hà Chương vào trong. Khu vườn hoa trước nhà vắng vẻ.

"Con đường hoàng hoa

Em mang hài lục

Con đường bạch cúc

Em mang hài hồng"

Nhưng chẳng thấy đáng em đâu. Vừa bước vào trong, Hà Chương gặp ngay bà Thường Minh.

-Câu Hà Chương, cậu mới đến hả?

Giọng bà thật vui vẻ khác với những lần trước. Hà Chương cảnh giác ngay và đưa mắt ngó quanh.

Bà Thường Minh ngó Hà Chương từ tốn nói:

-Câu Hà Chương và, tôi báo cho cậu biết tháng sáu đám cưới Khiết Duy và Nhiên Trân đây!

Thông báo của bà làm Hà Chương choáng váng. Anh phản đối:

-Không thể được.

Bà Thường Minh vờ hỏi:

-Thế còn Nhiên Trân chưa nói gì với cậu sao?

Hà Chương không đáp, bà Thường Minh lại nói với vẻ hoan hỉ:

-Cậu có thấy nhà tôi đang chuẩn bị rộn rịp không?

Hà Chương không để ý những chuyện vặt ấy làm gì. Anh ngang bướng đáp:

-Tôi không thấy gì cả.

Bà Thường Minh cười ra chiều thông cảm.

-Cậu không thấy cũng phải. Vì cậu có đến thường đâu. Lại ít vào nhà, chỉ ở ngoài...

Không biết bà nói với ý gì. Hà Chương nóng mặt, giờ này anh chỉ mong gặp Nhiên Trân thôi. Không biết thái độ của Nhiên Trân thế nào? Điều bà

Thường Minh nói cô đúng không?

Hà Chương nhìn bà Thường Minh thoáng vẻ ngập ngừng:

-Thế Nhiên Trân nghĩ sao?

Bà Thường Minh mau miệng:

-Nhiên Trân bằng lòng rồi, nó không nói với cậu sao?

Mặt Hà Chương tối sầm:

-Không!

Nghe Hà Chương đáp cụt ngủn, bà Thường Minh cau mày, bà nhẹ nhàng

giải thích:

-Dĩ nhiên Nhiên Trân bằng lòng chúng tôi mới tiến hành lễ cưới chứ chúng tôi không bao giờ ép buộc nó đâu.

Tưởng như mọi người đang nhìn thấy sự thất bại của mình, Hà Chương điên tiết gào lên:

-Các người đánh lừa tôi!

-Tôi nói thật đấy!

-Tôi sẽ hỏi Nhiên Trân cho ra lẽ.

-Cậu cứ hỏi!

Giọng bà Thường Minh như lời thách thức. Hà Chương không thể nào tin những lời bà Thường Minh nói. Bà chỉ hù dọa thôi, mục đích của bà là làm cho anh nản lòng. Làm gì Nhiên Trân lại đồng ý. Cô yêu Hà Chương kia mà. Tim anh đập rộn trước những lời yêu tha thiết mà Nhiên Trân dành cho anh. Nhiên Trân với Hà Chương luôn mong mỗi được kết hôn và sống bên nhau. Đó là sự thật! Không bao giờ có chuyện đám cưới với Khiết Duy Bà Thường Minh đừng hòng đánh lừa anh.

Đầu óc còn nghĩ ngợi lan man, Hà Chương chợt nghe giọng bà vang lên đầy vẻ thách thức.

-Cậu đi hỏi Nhiên Trân đi! Nó sẽ trả lời cho cậu biết!

Thấy bà Thường Minh như tự hào trước thắng lợi, Hà Chương sôi sục, giọng anh mạnh mẽ.

-Cháu với Nhiên Trân hiểu nhau. Không bao giờ Nhiên Trân thay đổi quyết định đâu.

Bà Thường Minh đầy vẻ khăng định!

-Nhưng nó đã đồng ý Khiết Duy rồi. Đó là sự thật, cậu nói thế nào cũng vậy thôi!

Nghe bà Thường Minh nói anh không thể nào trầm tĩnh được. Hơn nữa Hà Chương biết Nhiên Trân đang giận anh về việc An Thanh. Hà Chương thấy náo nùng vội đi kiếm Nhiên Trân ngay.

-Em nói đi, em đã đồng ý anh Khiết Duy rồi, tháng sau đám cưới phải không?

- Đúng!

Không ngờ Nhiên Trân buông một tiếng nói lạnh lùng. Hà Chương lồng lộn như con thú bị thương:

- Đồ lừa dối!

Nhiên Trân giận dữ!

-Anh nói ai?

-Còn ai nữa! Tôi đã làm!

Hà Chương nhìn Nhiên Trân. Giọng anh đầy oán hận. Nhiên Trân thoáng buồn trước thái độ của anh.

-Anh hãy nghĩ đến việc anh đã làm, đừng trách người khác.

Mặt Hà Chương nhăn nhó đến thâm lại.

-Tại sao em không chịu nghe lời anh giải thích. Em quá cố chấp!

-Vì tôi không thể chấp nhận những chuyện lố bịch.

Hà Chương không thể vào hiểu nổi Nhiên Trân tại sao cô lại tin những chuyện đó chứ! Anh muốn điên lên vì Nhiên Trân.

-Chẳng có gì lố bịch cả, em hiểu chưa?

Rồi Hà Chương nắm chặt vai cô bóp mạnh!

-Em là người có suy nghĩ, biết nhận xét, em không phân biệt những điều mình thấy hay sao?

Nhiên Trân gỡ tay Hà Chương ra:

- Dù anh nói thế nào cũng không làm tôi thay đổi quyết định đâu.

Phải! Nhiên Trân đã quyết định, Nhiên Trân đã hứa với bà Thường Minh.

Có lẽ những lời của bà đã làm Nhiên Trân mềm lòng.

-Nhà này chỉ có mình con là chăm sóc chú Thuần chu đáo, con rất chịu khó với chú.

-Con thương chú Thuần quá! Chú ấy thật tội. Khi mê khi tỉnh cuộc đời không còn như chúng ta nữa.

-Con thương chú Thuần. Con đừng bao giờ để cho Khiết Duy phải khổ như chú Thuần nghe Nhiên Trân!

-Bác nói sao ạ?

-Bác rất sợ Khiết Duy rơi vào trường hợp của chú Thuần. Bác Thịnh về nói, Khiết Duy ở Bảo Lộc cứ như kẻ mất hồn vậy. Chỉ lo cặm cùi làm việc mà không nói tới ai lúc nào cũng buồn rùi rụi. Bác lo quá! Lẽ nào chuyện chú Thuần lại với Khiết Duy.

-Anh ấy rất có nghị lực.

- Đúng! Nhưng nếu tuyệt vọng chắc nó hóa điên mất.

Những lời của bà Thường Minh nói khiến Nhiên Trân bàng hoàng, chao đảo. Cô cũng thật sự lo cho Khiết Duy Trời hỡi! Đừng ai phải khổ như chú Thuần nữa...

Có lẽ vì những suy nghĩ đó nên khi bà Thường Minh bảo:

-Con đồng ý kết hôn với Khiết Duy nghe. Bác sẽ tổ chức lễ cưới ngay!

Nhiên Trân đã đồng ý ngay...

Đối diện với Hà Chương, Nhiên Trân chỉ còn biết khẳng định điều đó.

Hà Chương cười nhạt mỉa mai:

-Thì ra là như thế đấy! Em đã quyết định rồi. Phải mà! Làm dâu nhà ông Khiết Thịnh vẫn hơn.

Nhiên Trân nóng mặt:

-Anh im đi!

-Cô sợ tôi nói đúng về con người cô à? Bây giờ tôi mới biết rõ cô đó. Đừng

tưởng. Tôi không bao giờ cầu xin tình yêu của cô đâu. Cô cứ vui hưởng hạnh phúc đi!

Hà Chương nói một hơi dài và lao đi như một mũi tên bắn.

Khuya sớm Hà Chương dùng dùng xách va li về Sài Gòn. Anh cương quyết đến độ bà Khiết Phương không thể nào ngăn lại được!

Hà Chương về Sài Gòn chỉ nói với bà một lý do duy nhất.

-Nhiên Trần sắp đám cưới với Khiết Duy, cháu không thể nào ở lại đây được cô ạ!

Bà Khiết Phương kêu lên:

-Không bao giờ có chuyện đó đâu. Cháu hãy ở lại đây rồi cô giải quyết.

Ài nói gì Hà Chương cũng không tin nữa, một khi Nhiên Trần đã xác nhận điều đó và anh chỉ tin Nhiên Trần.

Và Hà Chương đã ngậm ngùi rời Đà Lạt:

"Con dộc nào cho kịp thấy nhau lâu

Và con dộc nào chia lìa nhau không ngoái lại"

Bà Khiết Phương hấp tấp trở vào nhà. Bà Thường Minh vừa được cô Lệ cho hay vội ra phòng khách tiếp bà chị chồng.

-Chị mới sang chơi! Chị vẫn khỏe chứ!

-Khỏe! Còn mợ?

-Cảm ơn chị! Chị sang đây, em có chuyện bàn với chị.

Bà Khiết Phương biết rồi vẫn làm bộ hỏi?

-Tin gì vậy?

Bà Thường Minh vui vẻ:

-Tin vui của tụi nhỏ đây mà!

Bà Khiết Phương khoát tay:

- Để chút cậu Thịnh về bàn luôn. Chị có gọi điện rồi.

Bà Thường Minh nôn nóng:

-Chị bàn trước với em cũng được vậy.

Bà Khiết Phương bưng ly nước cam lên rồi để xuống:

-Chuyện quan trọng lắm mợ à? Để chị nói sau. À Nhiên Trần đâu rồi.

-Chắc nó đang ở dưới bếp với cô Lệ. Con bé lúc nào cũng bận việc linh tinh.

Bà Khiết Phương, nhận định!

-Con bé rất ngoan phải không mợ?

Bà Thường Minh khắp khởi vui:

- Đúng đây chị! Em rất mừng cho thằng Khiết Duy.

Bất giác bà Khiết Phương giật mình rồi chuyển sang chuyện khác:

-Cậu Thuần thế nào rồi?

-Chú ấy vẫn vậy, chẳng khá hơn chút nào.

Bà Khiết Phương đứng lên.

-Mợ đưa chị ra thăm cậu Thuần.

-Vâng! Để em bảo Nhiên Trân đi nữa.
-Mợ vẫn sợ cậu ấy à?
Bà Thường Minh thành thật:
-Em hơi lo lo chị ạ!
Giọng bà Khiết Phương có vẻ xa xôi:
-Sợ hay không là chị đây nè! Cậu ấy ghét chị lắm mà!
Bà Thường Minh nắm tay chị chồng:
-Chúng ta đi chị! Dù sao có Nhiên Trân vẫn hơn.
Nhiên Trân đang ở ngoài vườn thấy bà Thường Minh ra cùng bà Khiết Phương cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng mừng reo lên:
-Thưa cô mới qua ạ!
Bà Khiết Phương vui vẻ nắm tay Nhiên Trân!
-Cô mới qua, con đang làm gì đấy.
- Dạ con hái hoa.
Bà Thường Minh cất tiếng bảo:
Con hãy đưa bác và cô Phương đến thăm chú Thuần.
Nhiên Trân thích thú reo lên:
-Hay quá! Bác và cô Phương đến thăm, chú Thuần sẽ mừng lắm.
Bà Khiết Phương băn khoăn:
-Không biết cậu ấy có mừng không nữa đây.
Bà Thường Minh trấn an:
-Có Nhiên Trân chị khỏi phải lo!
Bà Khiết Phương thắc mắc:
-Thế có Nhiên Trân cậu Thuần không nổi cơn à?
-Nhiên Trân thường làm cho chú Thuần dịu cơn giận.
-Nhiên Trân hay thật!
Nhiên Trân bẽn lẽn:
-Bác cứ nói. Con có làm gì đâu?
Nhiên Trân đi hai bên người đàn bà mà tâm trí thì hướng về chú Thuần.
-À! Phải rồi, con sẽ hái cho chú Thuần mấy đóa hoa cúc vàng, chú sẽ thích lắm.
Nói xong, Nhiên Trân thoan thoát đi lên phía trước. Hai người đàn bà đưa mắt triviu mến nhìn theo cô Đầu óc hai người đeo đuổi hai ý tưởng khác nhau...
... Thăm ông Thuần rồi lòng bà Khiết Phương dấy lên lòng xót thương vô hạn. Đứa em trai của bà ngày nào là một chàng trai phong nhấ. Thế mà trước mắt bà ngày nay là một người đàn ông gầy gò, tiều tụy và u buồn.

Hát Mãi Bài Tình Ca

Chương kết

Bà Khiết Phương ngồi trầm ngâm bên ly cà phê bốc khói tưởng bà còn buồn vì chuyện xảy ra ở nhà chú Thuần, bà Thường Minh an ủi:

-Thôi đừng buồn nữa chị! Chú ấy đã như vậy rồi, biết làm sao bây giờ?

Bà Khiết Phương thở dài than vãn:

-Chị khổ tâm vì cậu ấy vô cùng! Chị cứ ray rứt mãi về chuyện đã xảy ra với cậu ấy.

Bà Thường Minh vẫn không làm sao xua đuổi được nỗi u sầu trên mặt chị chồng. Bà Khiết Phương vẫn nói trong đau xót:

-Mợ biết đó cậu Thuần không bao giờ muốn gặp mặt chị. Bây giờ chị sẽ không từ nan bất cứ việc gì miễn làm cho cậu ấy được khỏi bệnh.

- Đó cũng chính là mong ước của vợ chồng em.

Giọng bà Khiết Phương buồn bã:

-Nhưng chúng ta thất vọng phải không mợ?

Bà Thường Minh chống hai tay xuống cằm như nhớ lại chuyện cũ.

-Chúng ta đã chạy chữa cho chú Thuần đến cùng nhưng chú không bình phục. Ấu đó cũng là số trời chị ạ!

-Chính chị đã dự phần vào việc gây ra căn bệnh của cậu ấy.

Bà Thường Minh nhìn sững bà Khiết Phương. Không ngờ bà Phương kết tội mình mãi như thế. Bà lựa lời khuyên nhủ:

-Hãy để cho mọi việc trôi qua đi chị. Nhắc đến làm chi, chúng ta thêm buồn thôi!

Giọng bà Khiết Phương trầm xuống:

-Thì chị cũng muốn quên hết tất cả nhưng gặp lại cậu Thuần vẫn không cảm lòng được. Bây giờ chuyện chị đang lo đây cũng liên quan đến cậu Thuần.

Bà Thường Minh không hiểu bà Phương định nói gì.

-Chị lo việc gì?

Bà Khiết Phương đờ mắt nhìn em dâu.

-Chuyện của bọn nhỏ.

Bà Thường Minh lại càng phân vân:

-Chị làm em hồi hộp quá! Việc gì chị nói ngay đi.

Bà Khiết Phương vẫn chưa chịu nói thẳng.

-Chị bỏ công việc ở nhà hàng nôn nóng sang đây vì chuyện của Nhiên Trân đây!

Bà Thường Minh im lặng chờ đợi. bà Phương chột hỏi:

-Cậu Thịnh về chưa, sao chưa lên đây?

-Anh ấy đang tắm.

-Có Khiết Duy về không?

- Dạ có!

-À mợ cho gọi hết lên đây. Cả Khiết Văn, Nhiên Trân nữa!

Bà Thường Minh bối rối:

-Em tưởng việc mình bàn, chúng nó biết sau cùng.

Nét mặt bà Khiết Phương thật căng thẳng.

-Việc quan trọng, chị muốn cả nhà phải có mặt. Đáng lẽ phải gọi Thường Châu về nữa!

Bà Thường Minh ngó bà Phương rồi gật nhanh:

-Vâng! Để em bảo cô Lệ gọi chúng nó.

Ông Khiết Thịnh xuất hiện với nụ cười trên môi. Ông vui vẻ hỏi bà Phương:

-Sao, chị và nhà em đã bàn chuyện đám cưới đến đâu rồi?

Bà Khiết Phương nghiêm nét mặt:

-Không có đám cưới đó đâu cậu mợ ạ!

Hai vợ chồng ông Khiết Thịnh cùng gật mình, bà lấp bắp hỏi:

-Chị nói sao?

Bà Khiết Phương nói rành rọt:

-Chờ bọn trẻ ra rồi chị sẽ nói rõ.

Ba người ngồi im lặng trong bầu không khí ngột ngạt. Khiết Duy, Nhiên Trân và sau cùng là Khiết Văn ra đến, Khiết Duy càu nhàu.

-Ba mẹ với cô Phương tính gì cũng được, gọi con làm gì.

Còn Khiết Văn thì đưa mắt nhìn mọi người cười tinh nghịch:

-Chà chuyện gì hệ trọng đây? Có vui không cô Phương, sao mặt cô nghiêm quá!

Bà Khiết Phương nói chậm rãi:

-Tất cả ngồi xuống đi, cô có chuyện quan trọng cần nói, cho cả nhà nghe đây.

Lời của bà Khiết Phương khiến mọi người thắc mắc. Mọi cặp mắt lại đổ dồn về Nhiên Trân khiến cô lúng túng nhìn khắp phòng khách. Rồi mắt cô dừng lại trên khuôn mặt Khiết Duy. Bà Khiết Phương nhanh chóng kéo cô ngồi xuống bên cạnh:

-Ngồi đây đi con! Cháu của cô!

Mặt Nhiên Trân đỏ bừng. Bà Khiết Phương hiểu ý nói nhanh.

-Con thật sự là cháu ruột của cô Nhiên Trân ạ!

Nhiên Trân ngơ ngác. Ông bà Khiết Thịnh và anh em Khiết Duy cũng ngơ ngác. Mọi người như muốn nghẹt thở. Láu táu hay pha trò như Khiết Văn mà cũng nín lặng.

Bà Khiết Phương quay qua em dâu:

-Chị nghe nói mợ chuẩn bị tổ chức đám cưới cho Khiết Duy với Nhiên Trân.

Chị vội sang đây để ngăn cản mợ ngay. Chúng ta không được làm thế vì...

vì... Nhiên Trân là con... ruột của cậu Thuần đấy!

-Hả... ?

Người hét lớn nhất là Khiết Duy Anh bàng hoàng cả người. Bà Khiết Phương cân nhắc từng lời:

-Các con là anh em chú bác với nhau không thể thành hôn được!

Khiết Duy đứng lên định lao ra cửa. Ông Khiết Thịnh đã kịp thời kéo con trai lại:

-Ở đây nghe cô Phương kể hết mọi chuyện đi con!

Ông ần Khiết Duy xuống ghế. Anh miễn cưỡng ngồi xuống nét mặt vô cùng ảm đạm!

Bà Thường Minh lộ vẻ thắc mắc:

-Tại sao vợ chồng em không biết chuyện này?

Bà Khiết Phương lên tiếng đáp:

-Chỉ có mình chị với mẹ biết thôi

Ông Khiết Thịnh, trách bà.

-Tại sao chị không cho vợ chồng em biết?

-Chị đã có lỗi trong việc này. Nhưng tình hình vẫn còn cứu vãn được cậu à? May quá không có gì xảy ra. Chị thật mừng.

Bà Khiết Phương đưa mắt nhìn từng người. Quá khứ xa xưa như đã về trước mặt. Giọng bà sâu lắng đều đều:

-Ôi ngày ấy, cậu Thuần rất đẹp trai chứ đâu có thảm hại như bây giờ.

Khiết Thuần là sinh viên y khoa năm thứ tư, là một chàng trai hào hoa lịch thiệp, gia đình rất giàu sang danh giá Anh là đối tượng của nhiều cô gái nhưng trái tim của Khiết Thuần đã dành trọn cho Thảo Cúc cô công nhân đồn điền trà Hoàng Thịnh ở Bảo Lộc.

Khi Khiết Thuần xin với mẹ cưới Thảo Cúc thì bà Hoàng dùng dùng nổi giận.

Bà Hoàng là một người đàn bà đầy quyền uy thế gia vọng tộc. Bà không chấp nhận Thảo Cúc vì cô mồ côi cha mẹ sống với họ hàng, là công nhân của đồn điền rất nghèo, không môn đăng hộ đối, Không xứng với gia đình bà.

Người con gái mà bà chọn cho Khiết Thuần là Hải Thu con của bà bạn. Gia đình giàu sang tốt bụng, bà buộc Khiết Thuần phải kết hôn với Hải Thu, anh khăng khăng từ chối.

Những ngày tiếp theo bà Hoàng không cho Khiết Thuần về thăm nhà thường bằng cách sai Khiết Thịnh mang tiền đến thành phố cho anh tiêu xài. Bà mong sẽ cắt được tình cảm mới vừa manh nha giữa Khiết Thuần và Thảo Cúc.

Nhưng Khiết Thuần không thể nào chịu đựng nổi nhớ Thảo Cúc cứ quay quắt trong lòng. Thế là anh lại về nhà và lại đòi cưới Thảo Cúc. Nhưng lần

nào cũng bị bà Hoàng từ chối kèm theo sự nổi trận lôi đình.

Khiết Thuần tuyên bố nếu bà Hoàng không cưới Thảo Cúc cho anh, tự anh sẽ lo liệu. Bà Hoàng tức giận bảo sẽ tự vận chết nếu Thuần cãi lời bà.

Nhiều lần bà định đuổi Thảo Cúc đi nhưng không thực hiện được vì bà biết làm thế chỉ tạo điều kiện cho Khiết Thuần và Thảo Cúc gần nhau. Thảo Cúc không còn ai thân thiết. Chắc cô sẽ đến sống với Thuần làm sao bà kiểm soát được.

Bà Hoàng tìm mọi cách để ly gián Khiết Thuần với Thảo Cúc. Đồng thời bà cũng tìm mọi cách cho Thuần gặp Hải Thu và người thực hiện sứ mạng đó là Khiết Phương. Phương thường xuyên về Sài Gòn và rủ Hải Thu đến chỗ Thuần ở hôm Khiết Thuần về thì Khiết Phương cũng kéo Hải Thu về theo. Thuần yêu Thảo Cúc cuồng nhiệt. Hải Thu không chinh phục được anh. Cô ta bất mãn tỏ vẻ hùng hổ.

Mặc ai ngăn cản, tình yêu của Khiết Thuần ngày càng sâu nặng. Anh bỏ học về nhà thường hơn. Bà Hoàng kiểm soát Thảo Cúc thật gắt gao nhưng hai người vẫn lén lút gặp gỡ. Họ hẹn nhau lên đồi hoặc ở ngoài đồn điền trà hay những nơi bà Hoàng ít lui tới.

Đau khổ, tuyệt vọng khiến Khiết Thuần học hành sút giảm hẳn. Nhiều lần Thuần định bỏ trốn cùng Thảo Cúc nhưng anh lo ngại bà Hoàng. Anh biết bà rất độc đoán và sẵn sàng làm những gì bà đe dọa. Anh sợ sẽ phải ân hận một đời...

Khi Thảo Cúc báo tin có thai, Khiết Thuần hoang mang lo lắng nhưng anh luôn là người có trách nhiệm. Anh yêu Thảo Cúc tha thiết. Cô nghèo, bơ vơ trong cuộc sống nhưng cô có phẩm chất tốt đẹp. Dù khó khăn đến đâu anh cũng vượt qua Anh phải lo cho Thảo Cúc chu đáo.

Thu hết can đảm Khiết Thuần báo với bà Hoàng. Bà nổi giận cực độ nhưng cũng điềm tĩnh. Bà không tin cái thai là của Khiết Thuần. Anh hoàn toàn khẳng định và xin mẹ tán thành. Bà Hoàng là người trong địa vị danh dự nên đồng ý.

Khiết Thuần không ngờ mẹ lại đồng ý. Sự thật như là một cơn mơ Ôi tuyệt vời. Thuần sẽ báo tin mừng cho Thảo Cúc. Cô sẽ cuống lên cho mà xem. Khiết Thuần tưởng Thảo Cúc và anh đang sống hạnh phúc bên nhau. Thảo Cúc sẽ sinh cho anh một đứa con gái khá khinh. Con bé giống mẹ như đúc xinh xắn dịu dàng.

Bà Hoàng bảo Khiết Thuần trở lên Sài Gòn học, mọi việc ở nhà bà sẽ lo liệu. Khiết Thuần báo tin vui cho Thảo Cúc trở lên Sài Gòn với niềm vui phơi phới...

Ở nhà bà Hoàng sai Khiết Phương gọi Thảo Cúc đến. Bà khẳng khái không nhìn nhận cái thai trong bụng Thảo Cúc là của Khiết Thuần. Bà cho rằng Thảo Cúc chỉ biết dùng sắc đẹp để chinh phục Thuần vì Thuần giàu

sang. Vì tương lai sự nghiệp của Thuần và đánh giá gia đình bà, bà cấm Thảo Cúc nói cái thai cô mang là của Khiết Thuần.

Bà bắt buộc Thảo Cúc viết thư cho Thuần nói là cô không hề yêu anh và cái thai không phải là của anh. Rồi bà sẽ thu xếp cho Hòa cưới Thảo Cúc. Hòa là nhân viên trong đồn điền. Hòa cũng mồ côi cha mẹ rất hiền lành, siêng năng. Hòa rất yêu quý Thảo Cúc.

Thảo Cúc không đồng ý, bà Hoàng hăm dọa đủ điều. Cô bị khuất phục trước quyền uy và thế lực của bà. Bà Hoàng không đuổi cô ra khỏi đồn điền vì bà biết làm như thế là thất bại.

Thảo Cúc bị dồn vào chân tường phải thực hiện mệnh lệnh của bà Hoàng.

Ở Sài Gòn nhận được thư của Thảo Cúc, Khiết Thuần tức lộn lộn. Thảo Cúc đã lừa dối anh sao? Thuần không tin, anh phải hỏi cho ra lẽ. Anh cần phải gặp Thảo Cúc ngay. Và anh đã về Bảo Lộc như một cơn lốc.

Bà Hoàng và Khiết Phương đã kể cho Thuần nghe về đám cưới của Hòa và Thảo Cúc. Hai người đều bảo Thảo Cúc đã lừa dối anh, cô là cô gái chẳng ra gì. Hãy quên cô và lo nghĩ đến tương lai.

Khiết Thuần vẫn nửa tin nửa ngờ. Anh gặp Thảo Cúc để tìm hiểu sự thật.

Thảo Cúc đang sống hạnh phúc với Hòa. Thảo Cúc xác nhận những điều cô viết trong thư là sự thật. Thuần phát điên lên trước sự thật phũ phàng.

Trở về Sài Gòn, Khiết Thuần bỏ học đi lang thang. Thấy anh quá đau buồn, tuyệt vọng và uất ức bà Hoàng sai Khiết Phương lên săn sóc và khuyên nhủ Thuần. Phương hết lời chê bai Thảo Cúc và bảo Thuần hãy quên ngay con người xấu xa đê tiện.

Khiết Thuần yêu Thảo Cúc cuồng nhiệt. Khi nghĩ cô đã thuộc về người khác, anh không thể nào chịu đựng nổi cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn ít lâu sau anh ngã bệnh.

Thời gian trôi qua, Thảo Cúc vẫn sống êm đềm bên cạnh Hòa. Cô vẫn làm tròn bổn phận đối với Hòa, vẫn yêu quý và kính trọng Hòa. Còn Hòa thì cũng hiểu rõ được niềm tâm sự ẩn chứa trong tâm tư cô.

Bà Hoàng đã yên tâm khi thấy Khiết Thuần không về nữa. Bà biết là anh đã nguôi ngoai nỗi nhớ Thảo Cúc. Rồi con bà sẽ thoát qua cơn khủng hoảng này thôi. Hiện nay Thuần đã bỏ học và hay la hét lung tung. Bà nghĩ Thuần càng tức giận Thảo Cúc càng tốt.

Thảo Cúc đến ngày sinh. Hòa lo cuống quĩnh và cũng rất vui mừng. Không ai ngờ rằng Thảo Cúc sinh song thai. Hai đứa con gái xinh xắn chào đời.

Đau đón thay Thảo Cúc không được thấy mặt con. Cô đã chết vì bị băng huyết. Hòa đau khổ muốn chết đi.

Lúc bây giờ có một người thiếu phụ đến bệnh viện xin con nuôi. Ông chồng bà ta rất thích trẻ con. Mọi người đều khuyên nhủ mãi, Hòa mới rút ruột cho đứa con gái Lớn vì anh biết rằng một mình không thể nuôi hai đứa trẻ sơ

sinh mất mẹ.

Vô tình Khiết Phương cho Thuần biết tin Thảo Cúc đã chết. Thuần tức tốc về nhà ngay Anh bảo ông bà Thịnh chỉ ngôi mộ của Thảo Cúc. Thuần mang bó hoa Cúc vàng đến mộ Thảo Cúc. Nơi đây anh đã gặp Hòa. Thuần hùng hổ chỉ trích Hòa, để giết Hòa vì Hòa đã cướp người yêu của anh. Hòa đã kể cho Thuần nghe những uẩn khúc trái ngang của đời Thảo Cúc.

Nghe xong Khiết Thuần kinh hoàng hét lên. Thuần lao vào nhà hùng hổ như một hung thần tra vấn bà Hoàng. Bà xác nhận sự thật vì nghĩ rằng Thảo Cúc đã chết, không còn gì lo ngại nữa. Cũng từ đó Khiết Thuần như người mất trí. Anh phá phách điên cuồng. Anh không chịu nói khi gặp bà Hoàng. Khiết Thịnh phải đưa Thuần đến bệnh viện tâm thần điều trị.

Bệnh của Khiết Thuần có khi tăng khi giảm. Thịnh rất ái ngại cho em. Một lần đem Thuần về nhà nhưng khi gặp bà Hoàng thì anh nổi cơn lên dữ dội lại phải vào bệnh viện.

Mấy năm sau, bà Hoàng qua đời, Thịnh đem Thuần về nhà ở hẳn và chuyển về Đà Lạt ở hẳn và mượn người chăm sóc Thuần chu đáo.

Hòa cũng chuyển về Đà Lạt trông nom hoa cho vợ chồng Khiết Thịnh.

Đến khi Nhiên Trân lớn lên thì cô cũng biết chăm sóc người bệnh thật khéo léo!

Kể xong câu chuyện bà Khiết Phương kết luận:

-Nhiên Trân là con ruột của Thảo Cúc và Khiết Thuần chuyện này chỉ có mẹ và chị biết.

Mọi người lặng nhìn nhau. Nhiên Trân buồn rĩ rượi vì thương ông Thuần thương cả ông Hòa nữa.

Ngước đôi mắt ướit lên nhìn bà Khiết Phương. Nhiên Trân bàng Hoàng tội độ. Cô khóc thật nhiều. Những giọt nước mắt của một đời góp lại.

Nhiên Trân không hiểu sao ông Hòa không nói cho cô biết gì cả. Dù là con của chú Thuần nhưng cô vẫn mãi yêu thương ông Hòa và cô khóc cho nỗi bất hạnh của ông Thuần.

Thấy Nhiên Trân quá xúc động, bà Phương để tay lên vai cô an ủi.

-Thôi con đừng nghĩ ngợi chi nữa. Mọi việc đã qua rồi!

Nhiên Trân chột hỏi:

-Con còn một người chị nữa hả cô? Bà Khiết Phương gật đầu:

-Ừ! Hồi ấy ba con... ba Hòa cho chị của con có mặt cô ở đó nữa!

Nhiên Trân hỏi dồn:

-Chị ấy tên gì?

-Lúc đó hai chị em con mới sinh chưa kịp đặt tên.

Nhiên Trân lẩm bẩm:

-Có lẽ là Yên Sa?

-Yên Sa nào?

- Anh Hà Chương biết Yên Sa Anh ấy nói con với Yên Sa giống nhau như đúc.

Bà Khiết Phương vỗ trán reo lên:

-A cô nhớ rồi. Con An Thanh khi đến nhà hàng chơi có nói với cô "Nhà bà Thường Minh cô Nhiên Trân giống y hệt Yên Sa bạn con vậy" Lúc ấy cô cũng không để ý lắm. Không biết phải cô đó không ?

Nhiên Trân hỏi dồn:

-Cô còn nhớ người thiếu phụ xin chị con tên gì không?

Bà Phương đáp không nghĩ ngợi:

-Tên Toàn Bích. Tên dễ nhớ lắm. Nhiên Trân giật mình!

- Đúng là chị Yên Sa rồi. Anh Hà Chương có dạy kèm chị Yên Sa học.

Anh ấy biết rất rõ gia đình bà Toàn Bích.

Bà Phương hân hoan:

-Thế thì tốt lắm. Mình sẽ liên lạc với họ!

Và bây giờ Nhiên Trân mới hiểu rõ vì sao cô giống Yên Sa Vì sao mà Hà Chương nhầm cô với Yên Sa.

Chợt nhớ đến Hà Chương bà Thường Minh chép miệng:

-Chắc là Hà Chương giận tôi lắm!

Bà Khiết Phương thông báo:

-Hà Chương về Sài Gòn rồi!

-Về Sài Gòn rồi à?

- Đừng lo! Chuyện này chị em mình sẽ tính cho cậu Hà Chương với Nhiên Trân.

Bà Khiết Phương vừa nói vừa nhìn Nhiên Trân cười hóm hỉnh.

Mọi người lo nói chuyện, không chú ý đến Khiết Duy. Chỗ ngồi của anh trống rỗng. Anh đã biến mất tự bao giờ.

Bà Thường Minh thở phào nhẹ nhõm:

-Chuyện của Nhiên Trân với Hà Chương xem như tốt đẹp rồi.

Nhiên Trân nao nao lòng. Có tốt đẹp không? Hà Chương có còn là của cô nữa hay không?

Hà Chương giận cô bỏ về Sài Gòn rồi Hai người giờ quá xa xôi.

Ai bao Nhiên Trân cứ hay hát:

"Buổi chiều lồng lộng gió và mây

Em thả tóc bay về phương ấy

Núi chỉ dâng anh đùa hương trở lại

Chiều ngân ngơ quạnh quẽ

Cánh chim côi

Ai bẻ trắng chiều làm đôi

Cho mình hai ngã.

Anh có bao giờ quay lại ? Hay mình mãi hai ngã đây?

Hà Chương trở về thành phố với nỗi buồn rủ rượi trong tâm tư Chiêu Thơ đâu biết đây hay Cô đã rời rít lên khi thấy Hà Chương xách va li vào nhà.

-Ồ anh Hà Chương, em tưởng Đà Lạt lạnh lẽo mát mẻ đã giữ chân anh lại luôn rồi chứ, làm cho anh quên mất tiêu Sài Gòn nóng bức của anh.

Hà Chương ra về thản nhiên:

-Lần này anh về luôn.

-Về luôn!

Chiêu Thơ nghiêng đầu ngó anh:

-Về luôn? Lạ nhỉ? Đi một mạch rồi về luôn. Ở nhà cô dựng cứ nhắc đến anh mãi? Sao làm ở nhà hàng Thông Xanh vui chứ anh?

Chiêu Thơ hỏi nhưng cũng không đợi. Hà Chương trả lời rồi cô lại hỏi tiếp.

-Em với Yên Sa định nghỉ hè ra nhà hàng Thông Xanh làm khách nước ngoài cho anh tiếp đây!

Hà Chương đáp cụt ngắn:

-Cứ ra!

Rồi bỏ đi thẳng. Suốt mấy ngày Hà Chương ở nhà với nét mặt dàu dàu. Anh hút thuốc liên tục. Bà Thường Ngọc biết con có tâm sự gì buồn mà không muốn nói. Bà cứ lặng lẽ theo dõi con trai.

Hà Chương đến nhà bạn và đi lang thang cho khuây khỏa nhưng đâu đâu anh cũng thấy có bóng hình Nhiên Trân.

Khi Hà Chương về nhà thì bà Tường Ngọc cho hay có khách tìm.

Hà Chương ngạc nhiên khi thấy Khiết Duy ngồi sờ sờ trước mắt. Lại Khiết Phương sai Khiết Duy lên đây tìm anh về nhà hàng chứ gì? Hay Khiết Duy đi mời đám cưới. Anh thoáng cau mày khi nghĩ đến tấm thiệp cưới trên tay Khiết Duy:

Thấy Hà Chương, Khiết Duy niềm nở chào trước:

-Chào Hà Chương! Khỏe chứ?

Hà Chương lạnh nhạt:

-Vẫn khỏe, cảm ơn!

Rồi anh kéo ghế ngồi đối diện với Khiết Duy. Bà Tường Ngọc mang nước ra cho hai chàng trai. Bà nhắc nhở:

-Hà Chương mời cậu Khiết Duy uống đi!

Và bà tế nhị rút lui cho hai chàng trai tự do nói chuyện.

Hà Chương hất hàm hỏi Khiết Duy:

-Anh đến đưa thiệp hồng cho tôi hả?

Khiết Duy mỉm cười không nói.

Anh tiếp tục với vẻ cay cú:

-Anh vui mừng thắng lợi và định xem tôi như thế nào chứ gì?

Khiết Duy vẫn cười, nụ cười độ lượng cởi mở:

-Cậu nói xong chưa?

Khiết Duy ngạc nhiên với chính anh, bất ngờ anh đã gọi Hà Chương bằng cậu thân mật chứ không gọi bằng anh lạ lùng như bao lần trước.

Hà Chương không để ý, mặt anh vẫn tối sầm ảm đạm:

-Anh đưa thiệp đây!

-Nói chuyện với cậu xong tôi sẽ đi ngay.

Hà Chương điền tiết:

-Anh cần gì phải nói chuyện với tôi hà?

Khiết Duy nhìn Hà Chương thân thiết:

-Cậu đừng tỏ vẻ cay đắng nữa Hà Chương à!

Hà Chương nhướn mắt lên.

-Anh còn khuyên tôi nữa à?

Đôi mắt Khiết Duy hiền từ ảm áp:

-Vâng! Tôi khuyên cậu hãy vui lên và bình tĩnh nghe tôi kể chuyện này.

Hà Chương cứng cổ đáp:

-Tôi không muốn nghe anh nói gì cả.

-Có chứ! Cậu cần nghe về Nhiên Trân. Cậu không muốn biết Nhiên Trân, thế nào hả?

Hà Chương im lặng, không hiểu Khiết Duy muốn nói gì. Anh tỏ vẻ chờ đợi.

Khiết Duy từ tốn nói:

-Hôm nay tôi đến đây gặp cậu là vì Nhiên Trân vì tôi, và vì tất cả mọi người nữa!

Nghe giọng nói đầy vẻ trịnh trọng của Khiết Duy, Hà Chương lấy làm lạ.

Anh tỏ ra chú ý.

Thế là Khiết Duy đã kể cho Hà Chương nghe tất cả. Anh ngồi im lìm trên ghế lặng nghe với nỗi buồn vui lẫn lộn...

Kể xong mọi chuyện, Khiết Duy ôn tồn bảo:

-Cậu đã biết rõ mọi chuyện rồi. Cậu hãy thu xếp về Đà Lạt ngay, cô Khiết Phương cần cậu mà Nhiên Trân cũng rất cần cậu.

Hà Chương do dự:

-Nhiên Trân vẫn còn hiểu lầm tôi. Khiết Duy thành thật.

-Cậu bỏ Đà Lạt về đây làm cho Nhiên Trân buồn khổ nhất là hiểu lầm cậu là tại mẹ tôi. Mẹ tôi biết An Thanh với Khiết Văn nên bảo cô ấy làm thế, để ly gián cậu với nó. Mẹ tôi đã giải thích cho Nhiên Trân biết rồi. Và cũng vì sợ tôi như chú Thuần nên cô ấy mới đồng ý. Bây giờ tôi lại lo sợ Nhiên Trân bị bệnh. Cô ấy là con của chú Thuần mà. Nhiên Trân của cậu tha thiết. Cô ấy sẽ rất đau khổ vì tuyệt vọng mất. Tôi rất lo lắng cho cô ấy. Nhiên Trân là đứa em gái hiền hậu tuyệt vời của tôi.

Hà Chương siết chặt tay Khiết Duy:

-Anh Khiết Duy! Anh thật tốt! Giọng của Khiết Duy trầm hẳn xuống:

-Cậu biết không? Sau khi biết chuyện tôi đã choáng váng và đau đớn tột

cùng. Tôi đã bỏ đi lang thang nhưng rồi tôi đã trấn tĩnh lại được. Tôi nghĩ là tôi đã yêu thương Nhiên Trân vì cô ấy rất dễ thương và ngoan hiền
Hà Chương thật xúc động trước những lời bộc bạch của Khiết Duy:

-Anh Khiết Duy tôi biết nói sao trước tình cảm bao la nhân từ của anh.

Khiết Duy nhìn Hà Chương bằng tia mắt ấm áp:

-Tôi mong cậu hãy trở lại với Nhiên Trân. Cô ấy luôn trông đợi cậu.

Giọng Hà Chương trầm lặng tâm sự:

-Bộ anh tưởng tôi không mong nhớ Nhiên Trân sao? Tôi muốn điên lên được khi bị Nhiên Trân hiểu lầm. Giải thích thế nào cũng không chịu nghe. Cũng tại An Thanh đã hại tôi. Về thành phố, lúc nào tôi cũng nghĩ đến cô ấy.

Khiết Duy động viên:

-Bây giờ hết hiểu lầm. Cậu hãy cùng về với tôi. À Khiết Văn cũng đòi vào đây gặp cậu đó.

Hà Chương cảm thấy nôn nao khi nghe Khiết Duy nói. Anh tưởng như sắp được trở về nhà với bao người thân mong đợi. Gật đầu với Khiết Duy, Hà Chương vui vẻ:

-Anh ở đây chơi, chờ tôi thu xếp rồi cùng về.

Và lần này Hà Chương trở ra Đà Lạt có cả Chiêu Thơ và Yên Sa Yên Sa nhất quyết đòi đi để gặp mặt người con gái giống hệt cô mà Chiêu Thơ đã kể...

Hà Chương trao cho Nhiên Trân một nhánh hoa màu tím ngát hương.

-Nhiên Trân à nhờ em mà anh nhớ được tên loài hoa này đây.

Nhiên Trân áp nhánh hoa lên nói giọng ngọt ngào:

-Hoa gì?

-Hoa... thương nhớ!

-Sai rồi! HOA ĐỪNG QUÊN TÔI!

Tia nhìn của Hà Chương chiếu Nhiên Trân thật ấm áp trong veo.

-Đừng quên tức là nhớ.

-Nhưng anh phải gọi đúng tên.

Hà Chương ngoan cố:

-Anh vẫn thích gọi theo ý anh! Nhiên Trân nghiêng đầu phản đối

-Không được! Nó còn có tên khác nữa.

-Tên gì?

-HOA QUEN NHAU!

-HOA QUEN NHAU? Nhiên Trân khúc khích cười.

-Anh không nhớ sao?

Hà Chương reo lên.

A! Anh nhớ rồi. Ngày chúng ta quen nhau. Sau khi anh đến đây, cũng tại nơi đây. Em ôm một bó hoa đầy sắc tím cứ như là cô dâu ấy. Từ đó anh đã tương tư em.

-Thôi đi, anh đừng xạo!

Hà Chương nheo mắt với cô:

-Em đáng ghét. Phải chi anh ghét được em!

Nhiên Trân tựa đầu vào vai anh nũng nịu:

-Thì anh cứ ghét đi!

Hà Chương cắn nhẹ vào tai Nhiên Trân:

-Ghét rồi đó! Nếu không có anh Khiết Duy gọi anh về thì anh sẽ quên luôn, cho đáng tội em!

-Em tội gì?

-Ai bảo em không chịu nghe anh giải thích?

Nhiên Trân mỉm cười xác nhận:

-Không hiểu sao lúc ấy em chẳng thấy anh vô tội nhỉ? Chắc là tại đầu óc em mê muội?

Hà Chương trêu cô:

-Em bị khủng hoảng vì có tới hai gã đàn ông yêu em lận!

Nhiên Trân nghiêm nét mặt.

-Bởi thế em mới đau khổ. Anh đừng tưởng được nhiều người yêu là sung sướng.

Im lặng một chút, Nhiên Trân lại nói tiếp:

-Nhưng bây giờ em rất sung sướng và tự hào là có một người anh tuyệt vời như Khuyết Duy.

-Anh ấy cũng rất tự hào về em! Và còn đe dọa anh nữa đó nghe.

-Anh ấy dọa anh điều gì?

Hà Chương đăng hăng ra điệu bộ của Khiết Duy:

-"Cậu phải yêu thương và bảo bọc cho Nhiên Trân suốt đời, nếu cậu làm cô ấy đau khổ thì cậu sẽ biết tay tôi". Ôi, em có ông anh hùng dữ thật.

-Anh Khiết Duy nói phải chứ sao!

Hà Chương vuốt nhẹ đôi má Nhiên Trân:

-Đừng tưởng có người bên rồi cao ngạo nghe!

Rồi Hà Chương nhắc:

-Chúng mình hãy đến thăm ba đi em, để anh thưa với ba là anh sẽ cưới con gái ba.

Đôi mắt Nhiên Trân lấp lánh cười:

-Chắc là ba sẽ mừng lắm!

Hà Chương nắm chặt tay Nhiên Trân, bàn tay cảm mấy nhành hoa thơm ngát

-Còn con gái ba thì sao?

-Em đâu có biết...

-Em phải biết!

Nhiên Trân cười khúc khích chạy đi hái mấy đóa Cúc đem đến cho ông Thuần:

-Có hoa ba sẽ thích lắm đấy!
Anh nói lời cô với nụ cười rạng rỡ trên môi:
-Và ba cũng sẽ thích khi thấy chúng mình bên nhau.

Hết

Nguồn: SBC : Suru tâm
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 09/08/2005 1:54:24 SA